MOARTE LUI GHANDI

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

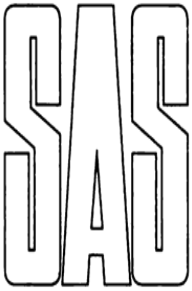

Moarte lui Ghandi

SAS - 081

În româneşte de Maria Măciucă

2002

Capitolul I

Lal Oberoi, copleşit de o plictiseală imensă, stătea rezemat cu coatele pe pervazul ferestrei camerei sale din *Temple View Hotel.* În faţa sa era întregul ansamblu al Templului de Aur. Un şir de clădiri albe, dispuse în formă de careu, înconjura un bazin de peste o sută de metri pătraţi în mijlocul căruia se ridica sanctuarul Harimandir, un mic cub aurit, legat de mal printr-o largă promenadă pietruită cu marmură albă.

Din sanctuar tocmai ieşea o mică procesiune ce se deplasa într-un ritm extrem de lent.

Un preot cu barbă, îmbrăcat în alb şi cu un turban negru pe cap, păşea în faţa unei litiere aurite pe care se afla Adi Grantha, Cartea Sfântă a religiei sikh. În spatele litierei veneau alţi preoţi şi muzicanţii sacri, *ragis.* Cortegiul ajunse la Darshni Darwaza, arcul de la capătul pasarelei, şi se îndreptă către un alt mic templu, Akat Tahkat.

Învăluit în lumina feerică a lunii, totul era de o frumuseţe ireală care nu îl impresiona însă pe Lal Oberoi. Insensibil la poezie, acesta se gândea numai la întâlnirea ce urma să aibă loc foarte curând.

Ca de obicei, la ora zece fix, muzica melodioasă, ce se revărsa din interiorul templului prin intermediul a zeci de difuzoare, se opri brusc. Ea avea să reînceapă la ora patru în zori, atunci când Cartea Sfântă avea să fie dusă înapoi la sanctuar. Între timp, preoţii trebuiau să citească din ea în Akat Tahkat, cu porţile zăvorâte, în timp ce restul sanctuarului era deschis pentru pelerini, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fapt ce îi convenea de minune lui Lal Oberoi.

El se întoarse către interiorul camerei şi privirea i se opri asupra adolescentei care dormea pe marele pat de formă pătrată, înfăşurată într-un sari de culoare verde pal. Sânii ei plini se mişcau în ritmul respiraţiei, provocatori şi voluptuoşi.

Lal Oberoi îşi simţi gura uscată. El se apropie de pat şi începu să mângâie cu vârful degetelor trupul ce i se oferea. Tânăra întredeschise ochii, privindu-l supusă şi moleşită. I se dăruise lui cu o seară în urmă. Vedla era cea mai mică dintre cele trei fiice ale unui negustor sărac ce vindea *kirpans*[1] şi cu care Lal Oberoi

1 *Pumnale tradiţionale ascuţite şi cu lama curbată folosite de indienii sikh.*

făcea anumite afaceri. Bietul om era incapabil să adune banii necesari pentru *dahej,* dota necesară ca să-şi poată căsători copila. De aceea, acceptase bucuros oferta lui Oberoi, de a o duce pe Vedla la Delhi ca să lucreze în magazinul său de suveniruri.

Acolo ea putea să primească masă şi casă şi cincizeci de rupii pe lună. Oberoi îi dăduse tatălui banii ce i se cuveneau fetei pe două luni în avans.

Lal Oberoi se înclină şi strânse între degete sânul dur de sub tunica de mătase. Vedla deschise buzele pline, iar în ochii ei străluci o senzualitate animalică. Pântecele bărbatului fu străbătut de un fior. El se lăsă să alunece în patul ce scârţâi sub povara lui. Sprijinit într-un genunchi, el începu să dea la o parte mătasea verde, dezgolind şoldurile sculpturale şi minunat rotunjite şi, fără a-i da răgaz fetei, se înfipse în fructul deschis ca o ofrandă. Vedla se mulţumi să-i vină în întâmpinare, mişcându-şi trupul în acelaşi compas cu bărbatul ce o penetrase.

Acesta se simţi repede satisfăcut şi cu un mormăit de plăcere se retrase, liniştit, ca să se gândească la lucruri mult mai serioase. Îşi aranjă veşmintele şi înnodă cordonul lat peste *kurta*[2] ascunzând umflătura provocată de revolverul de fabricaţie pakistaneză, de care nu se despărţea niciodată. Apoi se întoarse iar la fereastră.

Marele bazin pătrat în mijlocul căruia se ridica sanctuarul reflecta lumina lunii. Promenada din marmură care era invadată în fiecare dimineaţă de pelerini, era acum pustie. Clădirile ce înconjurau sanctuarul erau în întuneric. Numai în Akat Tahkat licăreau câteva lumini, căci preoţii încă mai citeau din Cartea Sfântă. În partea de est, aproape vizavi de *Temple View Hotel,* cele două turnuri negre, distruse de tunurile armatei indiene, în timpul asediului Templului de Aur din iunie 1984, păreau două fantome.

Priveliştea emana o pace ireală prin calmul şi liniştea ei. Cadranul luminos al marelui orologiu ce era deasupra intrării principale a Templului de Aur, arunca reflexe slabe asupra esplanadei deşerte. Cerşetorii dormeau, iar conducătorii de ricşe erau încolăciţi în vehiculele lor. O vacă stătea lângă zidul exterior al templului, rumegând melancolică. Deşi erau venerate, bovinele nu aveau voie să pătrundă în interiorul

2 *Cămaşă foarte largă, despicată pe şolduri.*

templelor hinduse sau sikhite.[3]

La Amritsar, toţi se culcau devreme.

Lal Oberoi deschise uşurel uşa camerei. Un bec gălbui lumina trei etaje dintr-odată graţie planşeului metalic găurit ce separa nivelele. Camerele erau mobilate extrem de simplu: un pat desfundat, un ciob de oglindă şi un bec şi, uneori, o cuvertură. Locul era plin de şobolani şi gândaci. Proprietarul hotelului simpatiza cu extremiştii sikh, lăsându-i să ocupe ultimele două etaje în timpul asediului Templului de Aur, de unde puteau să tragă în voie asupra trupelor guvernamentale, care nu pregetaseră în a riposta la fel de violent. Rezultatul se putea vedea uşor. Ultimele două etaje erau ciuruite ca o dantelă.

Lal Oberoi cobora scara strâmtă ţinându-se de balustrada subţire. La fiecare treaptă, scotea câte o înjurătură. Ar fi putut locui în altă parte, cu mult mai bine, dar proprietarul acestui hotel mizer îi vindea *kirpans* pentru magazinul său din New Delhi şi îl forţa să stea la el ca să-i mai stoarcă nişte bani în plus. De altfel, venise la Amritsar după o încurcătură de kirpans şi de săbii, după care turiştii se dădeau în vânt.

El ajunse în dreptul recepţiei. Răsturnat într-un fotoliu cu arcurile rupte, paznicul de noapte sforăia de mama focului. Lal Oberoi ieşi din hotel şi dispăru curând pe o ulicioară ce ducea la Templul de Aur. Se grăbea să prindă trenul ce pleca la Delhi în zori, la ora şase şi treizeci şi două minute. În afară de armele albe, el mai transporta şi o mică încărcătură de heroină fabricată în Afganistan care îl ajuta să câştige uşor câteva mii de rupii. Heroina se vindea la o sută patruzeci de rupii, gramul. El traversă esplanada din faţa orologiului şi pătrunse în incinta în centrul căreia se afla templul. Un sikh pe jumătate adormit veghea în vestiarul unde se lăsau încălţările.

Desculţ şi cu capul acoperit cu o eşarfă, Lal Oberoi traversă micul bazin de purificare, a cărei apă părea rece ca gheaţa în comparaţie cu căldura de afară. Doi pelerini întârziaţi îşi desfăceau sacii de dormit chiar sub portic. Alte zeci de pelerini dormeau deja chiar pe marmura dalelor, înfăşuraţi în pelerine ca în nişte giulgiuri. Un rest-house era pus la dispoziţia credincioşilor pe gratis, dar erau unii veniţi de departe, care nu voiau să mai piardă nicio secundă din preţiosul sejur în locul cel mai sacru al religiei sikh.

---

3 *Sikhism – religie indiană monoteistă (n.a.)*

*

* *

Lal Oberoi înainta cu picioarele goale pe marmura încă fierbinte. El trecu prin faţa arborelui sfânt ce îşi apleca ramurile deasupra marelui bazin, păşi peste trupurile pelerinilor adormiţi ce înconjurau bazinul. Acolo locuiau membrii personalului de serviciu al templului, şi familiile acestora. Erau paznici, cântăreţi sau bucătari. Un zgomot îi atrase atenţia. Nu era un sikh care încerca să se purifice, ci un peşte care ieşise la suprafaţa apei.

El se căţără pe scăriţă până la al doilea etaj şi ajunse pe o terasă. De acolo, se îndreptă către latura dreaptă şi se opri în faţa unei uşi verzi care dădea în minaretul marelui orologiu. Oberoi încercă să o deschidă, dar nu reuşi. Uşa era încuiată din interior. El simţi cum inima îi bate nebuneşte. Pendula luminoasă indica ora zece şi douăzeci de minute. În mod normal, bărbatul cu care trebuia să se întâlnească, total necunoscut lui, ar fi trebuit să îl aştepte în spatele acelei uşi, deoarece avea să-i transmită informaţii preţioase pe care el trebuia să le ducă la New Delhi. Cuprins de îngrijorare, Lal Oberoi bătu uşor în lemnul uşii, iar zgomotul produs de degetele sale i se păru înfricoşător de puternic în liniştea nopţii.

El se ghemui în penumbră, încercând să găsească un răspuns la această situaţie neaşteptată. În această poziţie, nu putea fi zărit din interiorul templului. La acea oră, toată lumea dormea. Templul rămânea deschis doar din cauza tradiţiilor ce trebuiau respectate. Ca să-şi mai schimbe gândurile negre, el începu să se gândească la Vedla. La Delhi, avea să o prezinte ca fiind nepoata sa. Îi cumpărase primul ei sari de mătase din prăvăliile vecine cu Templul de Aur, iar ea îl purta cu mândrie. Nu-l scotea nici noaptea… Dorea să o instaleze într-o cămăruţă din spatele magazinului său de suveniruri din apropierea hotelului *Imperial.* Astfel putea să se înfrupte din ea în fiecare seară înainte de a se duce acasă la el…

*

* *

Lal Oberoi ridică speriat capul şi îşi dădu seama că aţipise.

Orologiul indica ora zece şi patruzeci şi cinci. El sări în picioare şi încercă din nou uşa: era tot blocată. Nu ştia ce să facă. Dacă pleca la Delhi fără informaţii putea avea probleme... Nici nu ştia măcar numele informatorului său... În vreme ce reflecta, auzi nişte glasuri ce veneau de pe scări. Îngheţat de spaimă, el se ghemui lângă zid. Pe terasă îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Aveau turbane portocalii, *kurta* şi *sarwar*[4] şi erau desculţi. Fiecare avea un *kirpan* lung vârât într-o teacă ce atârna la şold. Unul dintre ei avea înfăşurată în jurul bustului o imensă torsadă compusă din câteva lanţuri puse cap la cap. Semăna cu o cartuşieră barocă. Celălalt avea o lanternă aprinsă pe care o îndreptă către Lal Oberoi. Acesta se blestemă în gând. Dacă ar fi fost deştept, ar fi trebuit să se prefacă că doarme. Poate aşa ar fi crezut că este un pelerin.

— Ce faci aici? îl întrebă el cu o voce blândă, mai degrabă mirată decât agresivă.

— Nu... nimic... se bâlbâi Oberoi. Căutam un colţişor în care să dorm.

— Păi, de ce nu te-ai culcat pe jos?

— Este prea multă înghesuială acolo.

Lumina lanternei îl ţintuia pe loc nemiloasă. Brusc, se simţi ruşinat că are părul scurt. Nu era sikh şi nu avea barbă.

— De unde vii? Parcă nu eşti unul de-ai noştri...

— Vin din Delhi şi sunt sikh, dar m-am ras anul trecut. Locuiam în Bhogal.

După asasinarea Indirei Gandhi, din 31 octombrie 1984, hinduşii se dezlănţuiseră împotriva celor din secta sikh, masacrând multe mii de oameni. Anumiţi supravieţuitori, îşi răseseră bărbile şi îşi scurtaseră pletele ca să nu se distingă de ceilalţi indieni. Lal Oberoi vorbea perfect limba pendjabi şi putea fi luat drept un sikh renegat.

Cu toate acestea, cei doi paznici nu păreau deloc mulţumiţi cu explicaţiile lui. După ce se sfătuiră în şoaptă, cel cu lanterna spuse:

— Vino cu noi. S-ar putea să fi un hoţ sau un spion al CID[5].

— Unde? întrebă speriat Lal Oberoi.

— Mergem jos, la permanenţă.

Oberoi fu obligat să coboare scăriţa. Unul din paznici remarcă

4 *Pantalon (n.a.)*

5 *Criminal Investigation Departement (n.a.)*

bănuitor:

— Cum poţi fi atât de sărac, de nici *bedding*[6] nu ai la tine?

Cei ce veneau să se culce pe pardoseala templului aveau întotdeauna la ei un *bedding* sau o pătură. Oberoi luat prin surprindere, nu răspunse nimic. Transpira puternic, iar *kurta* sa era lipită de spinare. Ştia că îl duceau la Federaţia Studenţilor Sikh, cei mai înrăiţi extremişti. Un fel de braţ secular al religiilor. Cei ce reuşiseră să scape de armata Indirei Gandhi se juraseră să răzbune sacrilegiul comis de aceasta împotriva Templului de Aur.

Cei trei ajunseră jos, la nivelul marelui bazin. Oberoi o luă brusc la fugă spre ieşire. În clădirile abandonate de afară putea să se ascundă.

— Stai pe loc! urlă un paznic.

Fugarul alerga cât îl ţineau picioarele, în zigzag printre cei ce dormeau pe jos. Cei doi sikhiţi îl urmăreau destul de greu din cauza şalvarilor largi şi începură să strige după ajutoare. Calea lui Oberoi fu tăiată de o apariţie anacronică, aproape ridicolă: un bătrân sikh cu barbă albă, desculţ şi îmbrăcat cu tunică albă, stătea în faţa lui cu o lance în mâini!

Oberoi aproape că simţi vârful ei în piept. Era unul dintre paznicii *nihangs* care aveau grijă zi şi noapte ca pelerinii să nu pătrundă în templu cu capetele descoperite şi cu încălţări în picioare. Alertat de strigătele celor doi, el tăie calea fugarului. Urmăritorii îl înhăţară imediat şi îl legară cu lanţul de gât. Sufocându-l. Oberoi căzu la pământ. Paznicii începură să-l lovească cu picioarele şi cu pumnii, dar şi cu capătul liber al lanţului. Cu nasul spart, prizonierul urla cât putea. După ce îl tăbăciră bine, paznicii îl siliră să se ridice în picioare.

— Hai cu noi şi nu mai încerca să fugi. Dumnezeu nu va permite asta.

Cu lanţul înfăşurat în jurul gâtului, Oberoi era mânat ca un animal către marea clădire din dreapta lor, care fusese de curând reconstruită. Avea patru etaje şi trei niveluri de subsol. Ea fusese rasă de pe faţa pământului de tunurile Indirei Gandhi.

— Lăsaţi-mă să plec! Nu am făcut nimic rău! se ruga Oberoi.

O lovitură de lanţ în spate îi smulse un urlet de durere.

— Taci din gură! Ai să explici totul şefului nostru, Kuldip Singh. Dacă nu ai făcut nimic, nu ai de ce să te temi...

---

6 *Sac de dormit (n.a.)*

Oberoi simţi că i se înmoaie picioarele. Kuldip Singh era unul dintre cei mai duri extremişti dintre militanţii din AISSF[7]. Fratele său fusese ucis în timpul asediul Templului de Aur şi, de atunci, acesta pornise războiul sfânt împotriva guvernului central.

*
* *

Privirea lui Kuldip Singh, iluminată parcă din interior, era fixată asupra lui Lal Oberoi care reuşea cu greu să i se uite în ochii întrebători.

— Cum te numeşti şi cine eşti? îl întrebă cu glasul blând Kuldip Singh.

Oberoi simţi un nod în gât. Se afla într-o încăpere din subsolul clădirii administrative a Templului de Aur. În spatele biroului la care trona liderul sikh, erau etalate pe perete postere ce reprezentau un guru cu privirea rătăcită şi pe Sant Bhindrawale, liderul separatist ucis în asaltul Templului de Aur.

Fusese percheziţionat şi acum pistolul său se afla pe masă.

Era aşezat pe un taburet şi era încadrat de patru bărboşi ce nu păreau înarmaţi cu altceva decât obişnuitul *kirpan* agăţat la capătul unei cingători. Lal Oberoi era însă sigur că mai aveau pe sub veşminte şi altfel de arme. Un proverb sikh spunea că „cel ce umblă neînarmat este gol precum un miel”. Frontiera pakistaneză era aproape şi se puteau aduce uşor arme de dincolo. Oberoi ridică ochii înfruntând privirea scrutătoare a lui Kuldip Singh.

— Numele meu este Lal Oberoi, spuse el. Sunt un simplu negustor. Vin aici în mod regulat ca să cumpăr *kirpans* de la Lalhal Singh, proprietarul lui *Temple View Hotel.* Poţi să te interesezi, mă cunoaşte bine...

Kuldip Singh se făcu că nu aude. El luă pistolul de pe masă şi i-l arătă.

— De ce purtai arma la tine?

— Ca să mă păzesc de hoţi Adesea am sume mari de bani la mine, pentru negoţul meu.

— Atunci de ce ai rupt-o la fugă dacă eşti inocent?

— Pentru că mi-a fost teamă.

---

7 *All India Sikhs Students Federation. Organizaţie extremistă şi teroristă, (n.a.)*

— Ce făceai acolo unde ai fost găsit?

Lal Oberoi lăsă privirea în jos. Kuldip asasinase o groază de oameni. El condusese *hit-squads*[8] care au decimat oamenii politici ai Pendjab-ului. Era recunoscut pentru cruzimea sa.

— Nimic. Voiam să dorm.

— Am înţeles că aveai cameră la hotel, remarcă Kuldip. Este clar că minţi. Aveai întâlnire cu cineva?

— Nu, nu…

Liniştea se aşternu în încăpere. Imensul edificiu era tăcut şi sumbru. Un bec slab lumina încăperea.

Kuldip luă micul carnet găsit asupra lui Oberoi şi îl răsfoi, apoi ridică ochii..

— Iată aici un număr de telefon foarte interesant.

El se apropie de Lal Oberoi şi îi arătă un număr scris cu creionul în dreptul unui nume: Pratap.

— Cine este omul acesta?

— Un prieten, spuse Oberoi, galben ca ceara.

Kuldip îl fulgeră cu o privire veninoasă şi zise cu un glas mieros:

— Este unul din numerele de telefon de la Central Government. Intelligence Complex[9] din Delhi. Cred că aparţine celor din IB[10].

Toate privirile se îndreptară către Lat Oberoi. Acesta simţea cum îi curge sudoarea din toţi porii. IB era duşmanul cel mai mare al extremiştilor sikh. Kuldip Singh puse carnetul pe masă şi spuse cu o voce calmă:

— Aşa că eşti un spion… Drept să-ţi spun, nu aveam impresia asta…

— Dar nu, nu-i adevărat! protestă Oberoi.

Kuldip Singh se apropie şi mai mult de el şi îşi puse amândouă mâinile pe umerii lui, strângându-l cu degetele de oţel până ce Oberoi scoase un ţipăt de durere.

— Ce-ai zice dacă am suna la acest număr? făcu el.

Oberoi înghiţi în sec.

— Cum doriţi. O să vedeţi că sunt nevinovat.

Kuldip îl strânse şi mai tare.

— Câine nemernic! Avem oameni infiltraţi în IB! Am în

8 *Comandouri de trăgători (n.a.)*

9 *Centrul de Informaţii al guvernului central (n.a.)*

10 *Intelligence Bureau (n.a.)*

carnetul meu zeci de numere care încep cu 45 ca acest număr.

El se întoarse către masa pe care se afla un telefon de tip vechi şi compuse 91, prefixul pentru Delhi, apoi numărul, încercă o dată, de două, de trei ori, dar nu făcu legătura. Oberoi se străduia să-şi ascundă panica. Adesea, şobolanii distrugeau firele de telefon, întrerupând comunicaţiile timp îndelungat. El nu voia ca numărul să funcţioneze!

— Alo, se auzi brusc vocea lui Kuldip. Aş dori să vorbesc cu Pratap.

Linişte. El aştepta cu ochii pe Lal Oberoi. Acesta din urmă simţi că nu-şi mai controlează sfincterul. Cu cei patru satrapi lângă el nu avea nicio şansă de a scăpa.

După expresia nouă de pe chipul lui Kuldip, el îşi dădu seamă că i se răspunsese. Acesta ascultă câteva clipe, apoi puse telefonul în furcă.

— Colonelul Pratap Lambo nu se află în biroul său până mâine dimineaţă, dar poate fi găsit la el acasă. Vrei să îl suni acolo?

În cameră se lăsă o tăcere adâncă.

— Bine, cum doreşti. Oricum, o să ne spui tot. De ce ai venit aici şi care sunt trădătorii ce se ascund printre noi?

Lal Oberoi era ca paralizat. În spatele său se auzi un zgomot de metal şi lanţul greu îi cuprinse grumazul sugrumându-l.

Unul din paznicii săi îi puse kirpanul la gât. Oberoi se strădui să nu se lase copleşit de panică. Nu puteau să-l ucidă imediat. Singura sa problemă era dacă să nege totul sau să le dea toate informaţiile pe tavă. Se gândi la minunatele farmece ale aşa-zisei nepoate Ar fi fost prea mare păcatul să nu se bucure de ele…

Lama pumnalului se deplasă uşor pe pielea gâtului său, lăsând în urmă o linie fină ce se umplu imediat de sânge. Rana îl ustura cumplit.

Oberoi se trase înapoi şi protestă cu o voce plângăreaţă:

— Opriţi-vă! Eu nu sunt un duşman! Este adevărat că am un prieten la IB. Suntem din acelaşi sat. Tot ce îmi cere el este să-i spun dacă la *Hotel Imperial* sunt ceva străini suspecţi, traficanţi de smack[11] şi de aur.

— Cei din IB nu se ocupă de droguri, îi tăie vorba Kuldip Singh. Minţi cu neruşinare.

— Dar eu nu am vorbit niciodată despre sikhiţi! spuse Oberoi

11 *Droguri (n.a.)*

cu disperare.

— Pe cine voiai să întâlneşti aici?

— Pe nimeni.

Kuldip făcu un semn unui sikh cu turban de culoarea şofranului. Iar acesta apropie vârful kirpanului de ochiul drept al lui Oberoi.

— O să îţi tai limba şi o să-ţi scot ochii înainte de a te arunca la vulturi.

Vocea lui Kuldip era atât de încărcată de ură încât prizonierul se smuci îndărăt şi căzu pe podea. Lanţul îl ţinea însă spânzurat, iar el se sculă cât putu de repede.

— Vorbeşte o dată! îl îndemnă liderul sikhit.

Lal Oberoi simţi că dacă îi mai rezista, aceştia îşi vor îndeplini ameninţările..

— Da, este adevărat că am venit aici trimis de IB, mărturisi el cu un aer spăşit. Să mă ierte Cel de Sus, dar aveam mare nevoie de bani. Afacerile merg din ce în ce mai rău, şi…

— Ce voiai să faci?

— Trebuia să mă întâlnesc cu un tip pentru a primi nişte informaţii.

— Cu cine?

Întrebarea fusese rostită de cinci guri în acelaşi timp. Oberoi se uită neputincios la anchetatori.

— Nu ştiu.

Văzând turbarea din ochii negri ai lui Kuldip, el căzu în genunchi şi imploră.

— Vă jur pe ce am mai sfânt că nu ştiu cu cine trebuia să mă întâlnesc…

Cu glasul întretăiat de suspine, el spuse tot adevărul. Ştia numele spionilor prinşi de sikhiţi. Aceştia erau foarte răzbunători şi nu uitau niciun duşman.

— Eşti un mincinos păcătos! spuse Kuldip cu o voce ca o lamă de brici.

Lal Oberoi îşi frângea mâinile.

— Nu, nu!

— Noi te vom face să vorbeşti, ţine minte ce-ţi spun!

Imediat, prizonierul fu doborât la pământ şi scos de-a buşilea din cameră, cu lovituri de picior.

Lal Oberoi era prea distrus moralmente ca să mai aibă putere să fugă sau să ţipe. Cu toate acestea soldaţii din Amritsar

patrulau la câteva zeci de metri distanţă de acea clădire. Răceala din subsolul de ciment îl făcu să strănute. Fu târât pe un şir de culoare pustii şi sinistre şi în cele din urmă ajunseră într-o încăpere luminată.

Oberoi simţi o mare uşurare când văzu nişte bărbaţi şi nişte femei ce munceau în jurul unor cuptoare. Erau într-o bucătărie în care se găteau bucăţele gratuite pentru masa pelerinilor. La intrarea lui Kuldip, toţi se opriră din treabă. Kuldip îi spuse ceva la ureche unuia din însoţitorii săi. Acesta porunci ceva bucătarilor care se făcură nevăzuţi sub privirile neliniştite ale lui Oberoi.

— Legaţi-l! spuse Kuldip.

Imediat îl legară cu mâinile la spate, apoi îi legară gleznele. Executară totul în viteză. Când fu legat fedeleş, fu cărat în acea parte a bucătăriei unde se prepara tradiţionalul tandori.

În podea se aflau trei găuri, fiecare cu un diametru de jumătate de metru, care duceau într-un cuptor în care ardea focul. Frigărui uriaşe erau rezemate de perete având înşirate pe ele bucăţi de pui şi de oaie. Se putea simţi dogoarea emanată de cele trei guri de foc. Brusc, Oberoi îşi dădu seama ce au de gând să-i facă.

— Nu! Pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, sunt nevinovat!

Bărbosul cu lanţurile nu era la prima sa experienţă de acest gen. Cu o mişcare abilă îl ridică de la pământ şi începu să-i dea drumul într-una din găuri, cu capul în jos…

Urletul scos de Oberoi fu înecat de aerul fierbinte. El închise gura ca să nu se sufoce. Simţi cum dogoarea îi muşcă faţa şi văzu flăcările ce se apropiau. Brusc, coborârea încetă şi fu lăsat în suspensie la capătul lanţului ce îi curma respiraţia, la o distanţă de douăzeci de centimetri de foc. Părul îi luă foc şi flăcările îi linseră faţa, declanşând nişte zbierete inumane. Sikhiţii nu voiau să îl ardă de viu căci după câteva clipe fu tras afară. Ei aruncară un şervet ud peste capul care era o rană vie, stingând flăcările. Răcoarea apei îl inundă cu o senzaţie de nedescris dar imediat durerile îl cuprinseră din nou. Lal Oberoi avea impresia că pielea era jupuită toată. Părul său îmbibat cu pomezi arsese ca un chibrit. Durerea era atroce, de nesuportat. El începu să se tăvălească pe jos, scoţând ţipete asurzitoare

Bărbatul mai strânse puţin lanţul de fier, iar vaietele victimei

amuţiră repede.

Oberoi fu ridicat şi, din nou, se trezi faţă în faţă cu Kuldip Singh.

— Acum ne vei spune numele informatorului tău! îi porunci liderul sikh cu glasul calm. Altfel te vom târî din nou în cuptor.

— Dar v-am spus deja tot adevărul, ţipă Oberoi. Nu ştiam numele lui! Vă jur pe Dumnezeu cel Atotputernic!

Urletele lui răsunau în bucătăria goală, dar pereţii clădirii erau groşi; nimeni din afară nu-l putea auzi…

Kuldip Singh îl privi îndelung. Nu credea prea mult în jurăminte, dar un om ca Lal Oberoi nu ar fi avut curajul să-l mintă după un tratament ca acela… Era clar că nu cunoştea numele trădătorului. Locul ales pentru întâlnire dovedea că acesta era un membru al comunităţii Templului de Aur… Oamenii săi aşteptau cu privirile dispreţuitoare aţintite asupra chipului desfigurat al lui Lal Oberoi.

— Bine, cred că ai spus adevărul, admise Kuldip. Acum vei fi condus în afara templului. Să nu mai întreprinzi nimic împotriva sikhiţilor, altfel nu vei mai avea scăpare.

Oberoi suferea prea mult ca să mai poată mulţumi. El simţi că îi sunt eliberate gleznele. Fu scos iarăşi pe culoarele lungi şi reci. În curând se trezi afară, undeva în faţa intrării principale a Templului de Aur. Acolo fu încredinţat unui bărbat voinic, cu chipul bărbierit şi cu părul tăiat normal, care îl trase după el.

— Unde mă duci? îl întrebă Lal.

— Păi, să te vindec de durere, făcu acesta.

Alţi doi sikhiţi aşteptau în umbră. Ei pătrunseră într-un *souk* cu prăvălii din faţa templului. Colosul fără barbă îi prinse capul între genunchi, apoi scoase un fel de pumnal, cu care îl izbi drept în moalele capului, declanşând o durere infernală.

Urletele lui Oberoi părea că nu se mai termină. Călăul continuă să lovească despicând craniul ca pe o nucă de cocos. Unul din însoţitorii săi îi întinse o canistră al cărei conţinut fu turnat în creştetul lui Oberoi. Mirosul de benzină, pătrunzător, amestecat cu cel de sânge, se împrăştie în atmosferă

Uriaşul scăpără un chibrit cu care aprinse o torţă.

Într-o fracţiune de secundă. Oberoi se aprinse ca un foc de, Bengal. Nefericitul începu să se zvârcolească încercând să stingă flăcările ce îl mistuiau, în timp ce sikhiţii o luară la fugă. Undeva, sub porticul Templului de Aur, Kuldip Singh contemplă

scena până ce victima arse complet. Astfel fuseseră uciși coreligionarii săi, cu sutele, în timpul marelui pogrom antisikhit care urmase după ce Indira Gandhi fusese asasinată de unul dintre ai lor. Atunci el se jurase că inamicii lor vor plăti cu aceeași moarte atroce.

Un gând îl tortura. Pe cine trebuia să întâlnească acel netrebnic? El își spuse că adversarii săi vor trimite cu siguranță pe altcineva.

Kuldip Singh îi rezerva aceeași primire.

Capitolul II

O vacă rătăcită, numai piele și os, privea cu un aer indiferent pe un frizer instalat sub cerul liber pe aleea Sansad Marg, alături de o placă de cupru pe care era inscripția *Bible Society of India*

Taxiul se opri acolo. Malko îi dădu șoferului douăzeci de rupii, iar acesta plecă într-un nor gros de fum albastru, pierzându-se printre nenumăratele ricșe galbene și autobuzele verzi, îngrozitor de prăfuite. Un miros ciudat plutea în aer, un amestec de parfum de iasomie și de canal înfundat. Lumina crudă a soarelui ardea ca un acid. Când a ajuns în zori în New Delhi, Malko nu se simțea obosit în ciuda călătoriei lungi și asta, grație confortului deosebit cu care era dotat bordul avionului Air France. Nu reușea să se obișnuiască cu enormitatea acestui oraș-grădină, cu bulevarde imense întretăiate de majestuoase ronduri de verdeață, ce datau din timpul ocupației engleze.

Pe Sansad Marg, casele vechi coloniale, deteriorate de climă, se amestecau cu grădini lăsate în voia sorții și cu clădiri moderne îmbătrânite înainte de vreme. Vegetația luxuriantă părea că înghite totul. Delhi îi amintea cumva de Washington cu largile sale artere. Un Washington ce mirosea urât, în descompunere, invadat de furnicarul indian, de hărmălaia vânzătorilor ambulanți, de *rickshaws,* de bicicliști, fără a mai pune la socoteală vacile sfinte, omniprezente, ce hoinăreau prin mijlocul șoselelor, de-a lungul vitrinelor, pe pajiștile scuarurilor verzi.

Malko deschise o poartă de fier ce purta numărul 10 și

traversă grădina în care îşi făcea de lucru un grădinar zdrenţăros. El intră în clădirea din cărămidă roşie, cu un singur etaj. O recepţioneră în sari îi ieşi în întâmpinare, graţioasă şi amabilă.

— Unde locuieşte reverendul Alan Prager? o întrebă Malko.

— La primul etaj, camera 106.

Casa scării era plină cu citate din Evanghelie şi cu portrete ale misionarilor. El străbătu un culoar destul de neîngrijit şi bătu la uşa camerei 106.

— *Come in!* strigă cineva dinăuntru.

Malko pătrunse într-o cameră ticsită cu cărţi, cu vrafuri de dosare şi cu pereţii tapetaţi cu numeroase hărţi ale Indiei. Un birou imens ocupa cea mai mare parte a spaţiului rămas liber. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu statura atletică, în cămaşă cu mâneci scurte, cu frunte îngustă şi cu păr negru, îi întinse mâna vânjoasă.

— Sunt Malko Linge.

— Alan Prager, spuse gazda sa cu un zâmbet cald. Mă bucur că vă văd în Delhi.

Malko observă paloarea excesivă şi ochii duşi în fundul orbitelor. Mâna bărbatului era umedă, deşi aerul condiţionat era bine reglat. În Delhi era o căldură îngrozitoare, ce avea să crească şi mai mult.

— Nu vă simţiţi bine? îl întrebă Malko, intrigat de aspectul omului din faţa sa.

— Nu prea, mărturisi Alan Prager lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Am contractat o viroză la sfârşitul musonului şi în ultima săptămână nu am avut mai puţin de patruzeci de grade febră... Din cauza asta nu am putut să vin după dumneavoastră...

Malko sosise la ora cinci dimineaţa cu zborul direct Air France Paris-Delhi-Beijing. Deşi zborul fusese lung de opt ore şi patruzeci şi cinci de minute, era foarte odihnit, datorită fotoliilor-pat cu comandă electrică, confortabile şi spaţioase. Adormise ca un prunc imediat după ce mâncase *paté de fois gras* şi caviar şi nu se trezise decât cu puţin înainte de a ajunge la New Delhi.

Vechiul aeroport din Delhi semăna cu un aeroport provincial. Un taxi destul de rablagit care abia se târa, îl dusese la hotelul *Taj Mahal.*

Din fericire, era o construcţie modernă, neafectată încă de clima umedă. În Delhi încă nu exista o sucursală a firmei Budjet,

aşa că nu se punea problema de a închiria o maşină.

Reuşi să se culce abia când soarele se ridica pe cer…

Şi de astă dată, Central Intelligence Agency reuşise să-i strice bucuria deschiderii sezonului de vânătoare, fără a mai vorbi de problemele legate de gospodărirea castelului său din Liezen. Cele două hectare şi jumătate de acoperiş necesitau reparaţii capitale căci se apropia iarna. De asemenea, trebuia reparat şi sistemul de încălzire.

Trebuise să-l lase pe Krisantem, omul său la toate, să se ocupe de instalatori şi de tinichigii. Cu aspectul său crunt, turcul făcea adevărate minuni.

Aşa cum era de aşteptat, Alexandra, focoasa lui logodnică, nu voise nici în ruptul capului să-l însoţească. Zicea că într-o ţară în care milioane de oameni mureau de foame, existau destule târfe care să-l satisfacă. Singurul lucru care ar fi putut-o atrage în India ar fi fost vizitarea faimosului monument funerar ridicat pentru eternizarea numelui unei femei.

„În zilele noastre nu mai există bărbaţi capabili să mai facă asemenea lucruri” spusese ea, nevrând să înţeleagă argumentele lui Malko, care încerca să-i explice că minunatul castel Liezen este Taj Mahal-ul ei…

— Adevărul e că nu mă aşteptam la un comitet de recepţie, îi spuse Malko lui Prager. De fapt, este chiar mai bine că nu am fost văzuţi împreună în aeroport.

Pe chipul lui Prager se ivi un surâs palid.

— O, cred că omologii noştri indieni ştiu prea bine că nu mă ocup chiar tot timpul cu vânzarea bibliei. Aşa că sunt obligaţi să mă tolereze aşa cum sunt. Mai ales că, din când în când, mai ung osiile cu câte o sticlă de J&B, care costă la negru trei sute cincizeci de rupii, adică salariul pe trei luni al unui muncitor. Ştiţi că indienii se dau în vânt după scotch-ul nostru, fiind în stare să se prostitueze pentru el. Poşirca fabricată aici poate fi bună doar pentru curăţirea căzilor de baie… Cu o singură sticlă de whisky poţi plăti o întreagă reţea de informatori…

Bible Society of India era de fapt o infrastructură a CIA-ei în India, ce funcţiona destul de bine de mai mulţi ani. Printre credincioşii autentici se strecuraseră şi câţiva agenţi informatori, al căror scop era să recruteze noi informatori indieni, cu ajutorul cărora să poată afla ce se întâmplă cu guvernul ţării, influenţat în mare parte de sovietici… Malko căscă, moleşit din cauza

diferenţei de fus orar.

— Beţi un ceai? îl întrebă Alan Prager.

— Mai degrabă, o cafea.

Americanul se îndreptă anevoie către biroul său şi comandă o cafea la telefon. Semăna mai degrabă cu un paraşutist decât cu un negustor de cărţi sfinte. Era unul dintre cele mai strălucite cadre ale CIA-ei şi sosise la postul din Delhi cu doi ani în urmă.

— Vi s-a spus de ce v-am chemat, nu? spuse el.

— Da. Am fost şi flatat, dar şi intrigat totodată. Cei de la centrala din Viena au fost discreţi ca de obicei, spunându-mi că prezenţa mea aici este indispensabilă. Am fost obligat să mă urc în primul avion Air France. La clasa întâi, se călătoreşte fantastic.

Alan Prager dădu cu tristeţe din cap.

— Mie, agenţia îmi plăteşte numai la Eco. Luna viitoare va trebui să dau o fugă până la Washington…

— Neapărat să călătoriţi cu Air France, îl sfătui Malko. Există acum un zbor direct între Paris şi Washington. În plus, chiar şi la Eco, băuturile alcoolice şi chiar şi şampania sunt gratuite.

— Mulţumesc, făcu Alan Prager.

— Şi eu am destule probleme, zise Malko. Se apropie iarna şi încă am de plătit o grămadă de bani instalatorilor. Castelul acela o să mă lase lefter…

— Da, dar puteţi să vă negociaţi onorariile cu *Accounting Department.* Ca să pot să-mi măresc leafa cu o sută de dolari, eu trebuie să plâng şase luni şi să completez un formular de şaptesprezece exemplare.

— Nu mai puteţi scoate ceva bani din vânzarea bibliilor?

Americanul îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Nici vorbă, pe astea abia le putem da pe degeaba. Adevăraţii misionari dintre oamenii societăţii noastre sunt de-a dreptul îngroziţi…

— Încă nu mi-aţi spus de ce m-aţi adus aici, remarcă Malko.

— Vă cunosc foarte bine reputaţia şi cred că sunteţi singura persoană care poate să mă ajute în situaţia nenorocită în care mă aflu. Iată cum a început toată tărăşenia…

El îi întinse lui Malko o telegramă descifrată. Sosise de la Langley şi purta menţiunea *Secret Eyes Only.*

Comunicaţi de urgenţă toate informaţiile de care dispuneţi în legătură cu atentatul ce se pregăteşte împotriva lui Radjiv

Gandhi. Autorităţile indiene nu trebuie să ştie despre acest mesaj.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Malko.

Prager îşi şterse fruntea plină de o sudoare rece.

— Acum câteva săptămâni, serviciile pakistaneze ne-au avertizat prin centrala noastră din Islamabad că, potrivit informatorilor infiltraţi printre sikhiţi, un grup extremist pregăteşte un atentat împotriva primului ministru Radjiv Gandhi. Informaţia a urmat filiera obişnuită, fără să facă prea multă vâlvă.

— O, dar s-a vorbit deja de multe ori despre asta, remarcă Malko. La Londra, la Toronto şi chiar la New York. Şi au fost arestaţi o grămadă de sikhiţi…

— Exact, recunoscu americanul, dar nu erau date suficient de serioase. Alarma era dată în străinătate, unde extremiştii sikh nu aveau complici şi puteau fi uşor recunoscuţi pentru că erau ca muştele în lapte. Pe scurt, telexul acesta mi-a fost trimis mie, şeful serviciului de contraspionaj din Delhi, şi am fost obligat să-mi alarmez toţi informatorii…

— Ei şi?

Alan Prager se sculă în picioare cu un zâmbet bonom.

— Pentru moment, vom face o pauză ca să mâncăm ceva. Vă voi povesti restul la desert. Vă deranjează dacă vă invit la mine acasă? Deocamdată nu pot mânca decât preparate de-ale noastre. Când veţi cunoaşte restaurantele din Delhi, veţi vedea că nu pierdeţi nimic.

*
* *

Mercedesul 250 se strecura printre numeroasele ricşe, biciclete şi pietoni, cu lungi sunete de claxon. Vijay, şoferul americanului, era un indian gras cu ochi de cocker şi o burtă enormă. Claxonatul era pentru el ceva normal.

— Dacă ar conduce aşa în New York, ar intra imediat la răcoare… Aici însă este o distracţie rară…

O femeie cu un copil în braţe făcu un salt demn de Jocurile Olimpice ca să nu între sub roţile Mercedes-ului şi îşi continuă drumul fără să pară deloc revoltată. Mercedesul nu avea concurenţă pe şosea. De fapt, circulau doar două tipuri de maşini: unele mici, semănând cu marca Austin dinainte de

războiu şi altele, mai înalte, asemănătoare cu maşinile ruseşti ale anilor ’50, botezate Ambasador. După cât de ţanţoşi erau conducătorii lor, ai fi zis că sunt mândria acestei ţări…

— Pe aici nu există maşini străine? întrebă Malko.

— Cum să nu? Dacă plăteşti o taxă de trei sute la sută…

Mercedesul pătrunsese pe un bulevard larg bordat cu arbori înalţi. Malko citi pe o plăcuţă *Singar Nagar.* Toate cartierele rezidenţiale semănau între ele. Şoferul opri în faţa unei porţi grele. În mijlocul unei grădini bine îngrijite, se ridica o vilă.

Un servitor desculţ cu pielea închisă la culoare, se repezi să le deschidă poarta.

Alan Prager locuia la parterul vilei. În verandă se afla un colţ aranjat cu gust. Perne uriaşe, multicolore, erau dispuse în faţa unei măsuţe pe care se aflau aranjate tacâmurile pentru trei persoane.

— Nu suntem singuri? întrebă Malko.

Americanul zâmbi enigmatic.

— Nu prea. Veniţi, v-am pregătit o mică surpriză.

Malko îl urmă în apartamentul aproape pustiu, pardosit cu dale de marmură. Se vedea că este casa unui celibatar… Alan Prager deschise uşa unei camere, la fel de sumar mobilată. Câteva statuete indiene şi imagini religioase prinse pe pereţi şi o sofa, pe care era instalată o tânără indiancă îmbrăcată cu un sari de un roşu aprins. La vederea celor doi bărbaţi ea rămase nemişcată. Numai ochii îi străluciră intens. Părea un animal paralizat de frică.

Fata era extraordinar de frumoasă, cu o gură cărnoasă şi ochi negri şi umezi ca de căprioară. Părul negru ca pana corbului era despărţit de o cărare pe mijloc şi era împletit într-o coadă groasă ce atârna pe spate. Unghiile de la mâini şi de la picioare erau lăcuite.

— *Lunch,* Vedla! spuse Prager.

După o scurtă ezitare, fata se ridică în picioare. Era mică de statură şi plină de graţie. Cu ochii în jos, ea trecu prin faţa celor doi bărbaţi, ieşind pe verandă.

Intrigat, Malko se întoarse către american.

— Este cumva a dumneavoastră?…

Americanul zâmbi.

— Nu. O cunosc doar de două săptămâni. A venit din Pendjab, nu vorbeşte indi. Ştie doar câteva cuvinte în engleză.

Ei se aşezară pe perne. Vedla se aşează şi ea, le desfăcu şervetele, turnă apă în pahare şi rămase în aşteptare, aşezată în genunchi. Alan Prager era din ce în ce mai palid la faţa. Malko se întreba dacă nu cumva avea să-şi dea duhul…

Un servitor zdrenţăros aduse pe un platou o omletă pentru american şi câteva farfurii aburinde. Vedla îl servi pe Malko.

— Mâncaţi, este foarte bun, făcu Prager. Este *raza meat,* berbecuţ cu legume asortate *à la pendjabi.*

Vedla privea ţintă mâncarea, cu nările palpitând, ca şi cum ar fi fost moartă de foame. Stătea între ei şi le umplea continuu farfuriile. Malko nu-şi putea lua ochii de la ea. Era splendidă, cu sânii foarte mari, ca toate indiencele. Ca o statuetă de Tanagra. Ea simţi privirile lui Malko şi lăsă ochii în jos, ruşinată. Malko încercă să mănânce carnea de berbec atât de condimentată, încât trebuia să bea întruna apă ca să stingă focul…

Vedla nu bea nimic. În farfuria ei era doar puţină carne de pui şi orez.

Cu gâtlejul în flăcări, Malko se lăsă pe perne. Alan Prager bău un pahar cu Perrier şi spuse:

— Vă voi spune urmarea povestirii mele. Imediat după primirea acelui telex, am trecut la treabă. Acum câtva timp am „tamponat” un sikh, pe nume Khalsar, un student foarte religios. Acesta se află în Amritsar, unde lucrează la Templul de Aur cu oamenii din AISSF. Aceştia sunt cei mai periculoşi.

Malko se foi un pic. Avu impresia că s-a sprijinit în mod involuntar de frumoasa indiancă. El se depărtă un pic de ea. Cu toate astea fata continuă să stea cu coapsa lipită de el. Deşi îşi ferea privirile de el, se lipea de trupul lui cu supleţea şi discreţia unei pisici. Ca să fie sigur, Malko îşi întinse piciorul, iar Vedla făcu la fel. Prager părea să nu bage de seamă.

El îşi continuă povestea.

— Acum câtva timp, Khalsar, informatorul meu, mi-a trimis vorbă că este gata să se întâlnească cu mine în Pakistan.

— De ce în Pakistan?

— Poate trece acolo cu uşurinţă. E mai discret. De aceea ne-am întâlnit la Lahore. Mi-a spus că există un complot pentru asasinarea lui Radjiv Gandhi. Unul adevărat, pus la cale în Amritsar de către o grupare ce se autointitulează *Safran Tigers.*

— De ce?

— De când cu *Blue Star,* asaltul Templului de Aur, numele

Gandhi este blestemat acolo. Dar asta nu este totul. Informatorul meu a precizat că Radjiv Gandhi va fi asasinat pe 31 octombrie, adică la sfârşitul acestei luni, când se aniversează asasinatul mamei acestuia, săvârşit tot de sikhiţi.

Malko privi gânditor marele calendar spânzurat pe perete. Erau în 19 octombrie.

El făcu o mişcare şi Vedla se lipi şi mai tare de el. Părea nemişcată, cu privirea în gol. Malko voi să afle cum ajunsese ea în casa lui Prager. Acesta continuă povestirea:

— Khalsar mi-a spus că doi dintre cei mai periculoşi ucigaşi dintre fanaticii sikhiţi se ascundeau deja în Templul de Aur, deghizaţi în cântăreţi de *gurudwara*[12]. Aceştia merg din templu în templu prin toată lumea lăudând pe Domnul. Ştiu şi cum se numesc: Lal Singh şi Ammand Singh. De altfel toţi sikhiţii se numesc Singh, care înseamnă „leu” în limba lor. Este greu să-i identifici. În plus, mai poartă şi bărbi... Cei doi ar fi pus şi bomba care a distrus aparatul Boeing 747 al AIR India, soldat cu patru sute de morţi.

— Cum au venit în India?

— Probabil că au traversat în mod clandestin frontiera Pendjab-Pakistan. Pakistanezii i-au lăsat să le tranziteze ţara. Au fost deja de două ori în război cu India în douăzeci de ani. Sunt deosebit de generoşi cu sikhiţii care ameninţă guvernul central indian. Le procură acte, arme şi-i ajută cu bani.

— Informatorul dumneavoastră nu a fost mai precis?

— Nu. A spus că va încerca să afle mai mult. Cu asta se încheie primul episod.

— Spuneţi-mi totuşi, ce fac omologii dumneavoastră indieni? Nu se infiltrează printre membrii grupării sikh?

Alan Prager zâmbi cu indulgenţă.

— Credeţi cu adevărat că dacă sikhiţii ar fi fost infiltraţi, ar mai fi murit Indira Gandhi? Sikhiţi sunt cei care se infiltrează peste tot în Serviciile indiene şi în armată. Oricum, atât RAW 1 cât şi IB sunt nule, corupte şi incapabile. De câte ori arestează un tip, îl torturează atât de tare încât acesta moare foarte repede. Iar atunci când captează o informaţie valabilă, nu se pricep să o fructifice şi o pierd în meandrele birocraţiei şi a diferitelor organisme ce se ocupă de securitate.

— Aşadar nu sunt la curent cu acest plan de atentat?

---

12 *Templu sikh (n.a.)*

Alan Prager izbucni în râs. Băiatul îi servea la masă, iar fata cu sari roşu se lipise şi mai tare de el.

— Au dosarele pline cu planuri de atentate şi sunt incapabili să le vină de hac. Atunci au rezolvat treaba întărind şi mai mult paza lui Radjiv Gandhi şi se roagă cerului ca să fie suficient.

Malko îşi strecură mâna sub o pernă, atingând mâna Vedlei. Pe loc, degetele fine ale acesteia îl cuprinseră cu o forţă nebănuită.

De astă dată era vorba de un apel fără echivoc. Tânăra pendjabi nu vorbea limba engleză, dar se pricepea să se facă înţeleasă…

— De ce CIA nu doreşte ca Gandhi să fie asasinat de cei din gruparea sikh? întrebă Malko. Nu a fost prea afectată de moartea Indirei Gandhi…

— Indira era o prosovietică înverşunată, făcu Alan Prager. Fiul ei însă încearcă să ducă o politică mai echilibrată. Eu nu ştiu prea multe amănunte, dar cei de la Langley mi-au dat ordin să fac tot posibilul ca să-l salvez. Iar eu ascult ordinele.

— Şi ce se aude cu informatorul dumneavoastră?

— Ei bine, am primit un mesaj de la el acum două săptămâni. Mi-a spus că a găsit ce căuta, dar că nu poate să se deplaseze. Trebuie să-i trimit pe cineva acolo. Atunci am tratat cu un alt informator, un colonel indian din Intelligence Bureau, care lucrează chiar în problema terorismului.

— Mi se pare că dispuneţi de oameni capabili, spuneţi-mi de ce aveaţi nevoie şi de mine?

Alan Prager se strâmbă.

— Adevărul e că nu primesc mare lucru de la el. Din păcate, în cazul acesta, i-am promis că-l voi ţine şi eu la curent cu noutăţile. Atunci l-a expediat pe unul dintre agenţii lui, pe nume Lal Oberoi ca să se întâlnească cu „sursa” mea. Din păcate, lucrurile nu au ieşit chiar bine. Informatorul meu a ratat întâlnirea, iar celălalt a fost prins de tipii din AISSF şi a terminat-o prost.

El îi povesti lui Malko despre moartea oribilă a lui Lal Oberoi.

— Pentru nişte nonviolenţi… făcu Malko.

— Păi să-i fi văzut pe reprezentanţii guvernului în timpul pogromului antisikhit, oftă Alan Prager. A fost dezgustător. Zilnic erau masacraţi mii de sikhiţi. În teorie însă, susţin că orice viaţă trebuie respectată, chiar şi o insectă…

Morala: în India era mai bine să fi un gândac decât un sikhit…

— L-au făcut să vorbească pe omul colonelului dumneavoastră? întrebă Malko.

— Nu era nimic de aflat, pentru că acesta chiar nu ştia nimic. Singurul nume pe care l-a putut dezvălui a fost al omului său de legătură, colonelul Pratap Lambo.

— Iar această Vedla, de unde a apărut?

— Lal Oberoi o cumpărase de la familia ei ca să o ducă la Delhi. Putea fi şi metresa lui şi vânzătoarea sa. Este ceva obişnuit pe aici. Oricum, fata nu se putea căsători fiind prea săracă.

— Dar este foarte frumoasă.

— Nu contează. Trebuie să aducă soţului *dahej,* adică dota la nuntă, care trebuie adunată de la toată familia. Înainte era vorba de aur sau de bijuterii, iar acum poate fi şi un televizor, un casetofon sau un video. Pentru săraci, este un adevărat dezastru căci trebuie să se îndatoreze pe toată viaţa. Când se întâmplă să nu poată plăti, părinţii mirelui îi dau foc tinerei neveste ca să se răzbune. Un chibrit aprins pe sari şi gata. Pe urmă spun că e vorba de sinucidere. Numai anul trecut la Delhi au fost trei sute de cazuri nefericite.

Aşa era India, ţara nonviolenţei

— Cum aţi reuşit să o recuperaţi pe fată?

— Ea a debarcat la Delhi. Lal Oberoi îi luase deja biletul de tren înainte de a fi prins. Fata a fost la magazin şi a povestit totul. Colonelul meu din IB a luat-o la el câteva zile şi după aceea mi-a trimis-o mie… Este moartă de frică şi nu vrea să se mai întoarcă acasă.

Malko îi zâmbi Vedlei, care lăsă capul în jos, dar degetele ei îl strângeau şi mai tare.

— Ce anume aşteptaţi de la mine? întrebă Malko ştiind deja răspunsul?

Alan Prager zâmbi amical.

— Nu aţi ghicit? Sunteţi aşteptat la Amritsar…

— Dar de ce trebuie să merg eu acolo? Nu cunosc nimic în India, nu vorbesc pendjabi, nici hindu şi mai sunt şi străin, se vede de la o poştă…

— Ştiu! Ştiu! oftă americanul. Partea proastă e că nimeni nu vrea să se ducă acolo. Atunci, cum se spune că sunteţi un adevărat vrăjitor şi că aveţi întotdeauna noroc…

— Noroc am, dar nu sunt ignifugat.

— Ei, în cel mai rău caz, aveţi ocazia să treceţi într-o *karma* superioară…

Capitolul III

Un roi de muşte se rotea deasupra lor, atrase de mâncare. Băiatul aduse ceai şi cafea. Vedla îşi descleştă mâna de pe mâna lui Malko şi puse zahărul în ceşti, apoi îşi reluă vechea îndeletnicire. Malko se întreba ce anume reprezenta ea pentru Alan Prager. Probabil că acesta, cu statura lui atletică, o înspăimânta. Fata era înaltă de un metru şi cincizeci… Privirile lor se încrucişară, iar el citi în ochii ei un amestec de disperare şi provocare naivă. Se ştia frumoasă şi simţea că este singura ei şansă de supravieţuire în această lume ostilă şi feroce.

Malko bău puţin din cafeaua fadă şi fierbinte.

— Sper să nu am aceeaşi soartă ca predecesorul meu, făcu el. Încă nu sunt grăbit să-mi schimb *karma.*

— Ei, am spus asta în glumă, zise americanul. De data asta, voi lua toate măsurile de precauţie. Veţi fi înarmat şi atent. În plus, nu veţi pleca singur.

— A, bine! Atunci Vedla o să vină…

— Nu, nu ea. Ci una dintre *stringers*[13] Amarjit Ohri, o ziaristă indiancă pe care am cunoscut-o la Washington. Ne-am simpatizat de la prima vedere…

Cu alte cuvinte, era amanta lui

— Se află aici?

— Da. Lucrează pentru *Times of India* ca reporter. Mă ajută în tot felul de contacte şi analize. Este o femeie extrem de simpatică, vorbeşte pendjabi şi, în plus, este fermecătoare.

— Atunci de ce nu se duce singură acolo?

Americanul se strâmbă.

— Pentru că nu asta este obligaţia ei. Poate doar să vă ajute, dar nu cred că ar vrea să accepte misiunea asta.

Malko asculta, iar Vedla era în continuare lipită de el.

Căldura şi decalajul de fus orar începeau să-şi facă efectul.

13 *Colaboratori (n.a.)*

Alan Prager căscă în mod ostentativ.

— Amarjit are un motiv în plus ca să vă ajute, spuse el. Unchiul ei, un ziarist bătrân, se găseşte pe lista neagră a sikhiţilor pentru că a fost de partea guvernului central în operaţiunea Blue Star.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că într-o bună zi îl vor ucide. Extremiştii sikh fac ce vor ei. Au asasinat deja zeci de oameni politici şi oameni care au participat la pogromurile împotriva lor.

— I-aţi vorbit acelei ziariste despre voiajul la Amritsar?

— Da, şi este de acord.

— Eu în ce mod voi pleca acolo?

— M-am ocupat şi de asta. Singurii străini care pot fi toleraţi acolo sunt ziariştii. Atunci v-am creat o mică „legendă”. Sunteţi acreditat de *Washington Review,* o revistă care are ceva relaţii cu CIA. Mai aşteptăm de la ei nişte fotografii ca să aveţi un dosar de acreditare credibil.

Prager îşi mai turnă cafea. Era ora siestei. Malko simţi că i se închid ochii. Voia însă să afle mai mult.

— De ce lucrează pentru dumneavoastră acel Khalsar?

— Familia sa locuieşte în Statele Unite. Noi i-am ajutat foarte mult cu vizele şi cu bani... Cu oamenii aceştia nu eşti însă niciodată sigur. Au minciuna în sânge.

Era foarte încurajator.

— Când mă voi întâlni cu el?

— Voi afla într-o oră căci aştept telefonul lui. Până atunci, de ce nu vă ocupaţi să vă faceţi nişte fotografii de identitate? Şoferul meu vă va însoţi. După aceea vă întoarceţi aici.

*

* *

Mica piaţă din Singar Nagar era formată din vreo zece prăvălii şi tarabe printre care se afla şi un atelier foto. Fotografiile au fost gata într-o oră. Malko voi să caute o maşină de închiriat, dar şoferul nu înţelegea şi îl duse înapoi acasă la Alan Prager. Era o circulaţie atât de dementială încât niciun om normal nu ar fi avut curajul să se urce la volanul unei maşini.

Malko stătea iar pe veranda în care luaseră prânzul. Vedla se afla şi ea acolo cu ochii aţintiţi asupra lui. El se instalase pe o pernă nu departe de ea şi răsfoia *India Today.* În casă domnea

liniştea. Alan Prager îşi făcea probabil siesta.

Malko simţi cum îl cuprinde oboseala şi se întinse pe perne cuprins de somn. Se întreba cum ar putea el să demonteze un complot în numai zece zile, în această ţară total necunoscută?

Vedla se ridică într-un clinchet de brăţări. Ea trecu prin faţa lui, unduindu-şi trupul într-un mod provocator şi privindu-l cu intensitate. Era destul de machiată pentru cei patrusprezece sau cincisprezece ani ai ei. Fata se făcu nevăzută, iar Malko închise ochii. Era clar că avea şi el nevoie de o mică siestă. Somnul îl cuprinse fără să-şi dea seama.

*

* *

Un şarpe verde cu capul triunghiular se urca pe piciorul său gata să-l muşte. Malko se trezi speriat şi se uită în jurul său. Nu era un şarpe. Era piciorul desculţ al Vedlei care îi mângâia gamba cu gingăşie. Tânăra chiriaşă a lui Alan Prager se întorsese. Lângă ea se afla un pahar plin cu lapte. Aşezată în faţa lui Malko, ea îl privea printre genele lungi.

Malko simţi un val de adrenalină în sânge. Ce însemna oare acest manej? Fusese convins că Vedla va sta cu Prager în timpul siestei acestuia. El închise ochii şi aşteptă.

Aproape imediat, piciorul gol începu să alunece de-a lungul coapsei sale în clinchetul uşor al numeroaselor lănţişoare cu care era împodobit. Fata începu să-l maseze cu degetele de la picior reuşind să-i alunge somnul. Când piciorul se opri la baza pântecelui său, Malko simţi un val de căldură. Piciorul era nemişcat. Apoi, începu să se mişte explorând locul, până găsi ce căuta.

Cu ochii închişi pe jumătate. Vedla îl observa. Piciorul ei executa acum mişcări precise şi ritmice, declanşând o reacţie naturală din partea bărbatului. Fata păru satisfăcută. În noua sa poziţie, piciorul putea să maseze sexul lui Malko.

Malko simţi că nu mai rezistă, dar micul monstru continua să-l aţâţe! Şi o făcea atât de bine încât el se întoarse pe o parte ca să evite o catastrofă... Piciorul era lipit de membrul umflat, posesiv şi răbdător. Situaţia aceasta bizară îl jena un pic dar îl şi excita. Manevra Vedlei era limpede. În timp ce el se gândea la asta, piciorul fetei se dezlipi de el şi cu o agilitate nemaiîntâlnită, începu să-i desfacă fermoarul pantalonului.

De astă dată, era prea mult.

Malko îndepărtă piciorul cu blândeţe şi termină el treaba. Apoi aşteptă. Situaţia asta îl excita enorm.

Spera ca Alan Prager să nu îi întrerupă cumva. Vedla îl privea fix. Ochii ei se uitau însă la membrul său. Sprijinindu-se în mâini, ea se apropie ca o felină, frecându-şi faţa şi sânii de coapsa sa. Apoi gura ei îi atinse sexul şi cu degetele începu să-l maseze.

Cu o încetineală calculată ea începu să îl masturbeze, în genunchi, cu trupul înclinat, cu lunga ei coadă neagră ce cădea vertical, făcând-o să semene cu basoreliefurile din templele erotice. Malko îi simţi răsuflarea fierbinte. Vedla ţinea ochii deschişi, dar nu îl privea. Malko întinse mâna către sânii care se vedeau sub mătasea sariului. Erau sânii unei femei coapte, nu ai unei copiliţe...

Pentru prima oară, trupul Vedlei fremătă. Cu un gest, ea îi arătă că nu doreşte mângâierea lui. Ea continua să-l maseze în acelaşi ritm, făcându-l să-şi piardă răbdarea. În cele din urmă buzele Vedlei îl luară în primire.

Senzaţie ce puse stăpânire pe Malko era atât de puternică încât toată plăcerea acumulată în acest lung joc erotic explodă. Malko scoase un geamăt ştrangulat în timp ce i se părea că aude soneria unui telefon.

Malko reuşi cu greu să coboare din nou cu picioarele pe pământ după această lecţie de Kamasutra. Aşezată acum pe călcâie, Vedla părea cuminţenia întruchipată, în timp ce sorbea din paharul cu lapte, ca o cobră.

Aşa o găsi Alan Prager când apăru pe verandă.

— M-a sunat adineauri, spuse el. Mâine după-amiază vă aşteaptă în Amritsar.

Pentru moment, toate grijile şi chiar şi CIA erau departe de Malko. Vedla îşi luă paharul şi se făcu nevăzută în camera ei.

— Voi pleca singur?

— Nu. Am chemat-o pe Amarjit. Vom cina împreună cu ea.

Alan Prager căscă din nou şi oftă.

— Vedla nu v-a deranjat?

Pe chipul lui flutura un surâs.

— Nu, de ce?

— Fata asta nu a vrut nici în ruptul capului să se întoarcă la ai săi. În prima noapte aici, am găsit-o în patul meu. Desigur, nu m-a deranjat asta, dar nici să o adopt nu pot. M-am gândit că

poate a încercat şi cu dumneavoastră.

Era inutil să nege.

— Într-adevăr. M-a făcut să văd un interesant avantaj al posibilităţilor ei.

— Indiencele au sexul în sânge, zâmbi Prager. Din păcate, cele câteva secole de ocupaţie arabă şi britanică le-a mai temperat puţin. Uneori sunt dificil de dezmorţit. Dacă doriţi să o luaţi dumneavoastră la hotel...

— Este o chestie delicată, remarcă Malko.

Alan Prager clătină din cap.

— Bine. Hai să vorbim de lucruri mai serioase.

El se duse în casă şi se întoarse cu o geantă din piele pe care i-o întinse lui Malko.

— Iată bagajul dumneavoastră pentru Amritsar.

În geantă se aflau un Colt 45 automat şi un Leica. Malko nu putuse să-şi aducă revolverul său extraplat, din cauza controalelor vamale. CIA nu voia să accepte transportul armelor în valiza diplomatică într-o ţară ca India.

Malko luă în mână revolverul greu.

— Nu este deloc discret, spuse el.

— Poate doriţi să vă arăt fotografiile cu Lal Oberoi? Sau mai degrabă cu ce a mai rămas din el... Vreau să vă întoarceţi cu bine din Amritsar. Arma asta lucrează cu adevărate ghiulele, dar este eficace. Are seria ştearsă cu acid şi merge excelent.

Malko luă geanta gânditor. Ce bine ar fi fost dacă Vedla ar fi vorbit niţel în engleză. Ar fi fost o excelentă tovarăşă de drum.

*

* *

O blondă înaltă, cu ochii albaştri, îmbrăcată cu un sari elegant, trecu prin faţa lui Malko, la braţul unui indian îmbrăcat în ţinuta lui Mao. Femeia avea în jurul gâtului un colan făcut din flori de şofran. Holul hotelului *Taj Mahal* era plin de sariuri multicolore, de bărbi negre şi turbane. Era sâmbătă, o zi a nunţilor şi din grădină se auzea o mare forfotă. Strălucitoare ca nişte arbori de Crăciun, femeile se îndopau cu migdale, alune şi sporovăiau între ele prin toate ungherele.

— Iat-o şi pe Amarjit, spuse Alan Prager.

O tânără în blugi şi cămaşă albă se îndrepta către ei. Ar fi putut fi o italiancă sau o spaniolă Era o brunetă superbă, cu

pielea mată şi gura bine conturată. Ochii îi scăpărau de inteligenţă.

Americanul făcu prezentările

— Amarjit Ohri. Malko Linge, care lucrează cu mine.

El nu preciză dacă era vorba de biblii sau de spionaj...

Contrar celor mai multe indience, tânăra avea o atitudine relaxată în prezenţa bărbaţilor. Privirea ei îl cercetă pe Malko cu un interes făţiş.

— Vom merge la *Mughlai,* spuse Prager. Este un loc ceva mai acceptabil.

Mercedesul se îndreptă către nordul oraşului, traversând majestuoasa esplanadă în care se ridică India Gate, monumentul dedicat morţilor indieni, apoi rulă pe Yan Path către Connaught Place, centrul comercial din New Delhi. Apoi intră pe Connaught Circle, o străduţă întunecată.

Restaurantul *Mughlai* se afla sub nişte arcade susţinute de nişte coloane, odinioară albe. Lângă intrare jucau cărţi nişte bărbaţi.

Un negustor de hotel, ghemuit pe trotuar îşi oferea marfa în punguliţe de hârtie. Pe trotuare, ieşiseră mai mulţi vecini ca să se bucure de temperatura ceva mai coborâtă. În interiorul restaurantului, o trupă de muzicanţi delecta clienţii cu o muzică veselă. Malko şi Prager erau singurii străini.

Alan comandă nişte mâncăruri tradiţionale. Din cauza instalaţiei de aer condiţionat, în interior domnea un frig teribil. Malko se gândi că misiunea sa era destul de plăcută. Amarjit era la fel de seducătoare ca şi Vedla dar cu mult mai inteligentă. Sânii ei se puteau vedea pe sub mătasea sub care se conturau provocatori. Râsul un pic răguşit îi provoca lui Malko o senzaţie ciudată.

— Care este planul dumneavoastră? îl întrebă el pe Alan Prager.

— Prietenului nostru Khalsar îi este foarte frică. Se teme să nu fie urmărit. I-am propus să vină la mine, la hotelul *International* din Amritsar, dar a refuzat. Va trebui deci să vă duceţi la Templul de Aur.

Malko se înecă, dar nu din cauza mâncării condimentate.

— Nu credeţi că e un risc prea mare?

— Nu veţi merge chiar în templu, se corectă americanul. Amarjit va trece drept o tânără văduvă sikh fără resurse de trai,

care intenţionează să petreacă trei zile de meditaţie în Templul de Aur. Ea va cere să fie găzduită la *Guru Nanak Niwas, rest-house* de pe lângă templul deschis pentru pelerini…

— Dar nu-şi vor da seama că nu este o sikhită?

Amarjit zâmbi încurajator:

— Vorbesc limba pendjabi şi cunosc foarte bine religia sikh ca să nu fac vreo greşeală! Am fost logodită cu un sikh. O indiancă nu se deosebeşte cu nimic de una de religie sikh, în privinţa aspectului.

— Şi ce vom face mai departe? vru să ştie Malko.

— Prietenul nostru Khalsar va afla când ea va sosi acolo şi în ce cameră va sta. Va veni să vă întâlnească între orele zece şi unsprezece a doua zi după ce sosiţi acolo şi vă va da informaţiile necesare…

— Şi eu tot la *rest-house* voi sta? întrebă Malko.

— Nu, veţi sta la hotel *Internaţional,* fără să vă ascundeţi. Toţi vor afla că sunteţi un ziarist străin. În acest mod veţi fi liber să vizitaţi împrejurimile. În continuare, o să mergeţi să o întâlniţi pe Amarjit la ora întâlnirii. Locul nu este supravegheat.

— Nu credeţi că ar fi mult mai simplu să îl trimiteţi acolo chiar pe colonelul dumneavoastră din IB? sugeră Malko.

— *No way,*[14] făcu Alan Prager. Asta din două motive. Mai întâi, pentru că dacă îl prind, îl vor omorî imediat. Apoi, prefer ca informaţiile să ajungă mai întâi la mine.

Amarjit începu să râdă cu poftă.

— Ar mai fi şi un al treilea motiv. Eu una nu l-aş însoţi pe avortonul acela de Pratap Lambo!

Cei trei se concentrară un timp asupra mâncării, apoi Prager spuse:

— Haideţi să bem ceva la *Taj.*

Când ieşiră, jucătorii de cărţi dispăruseră. Americanul îşi puse mâna pe stomac.

— Din păcate, nu mă simt prea bine. Ce ţară nenorocită…

*
* *

Un bărbos sikh cu turban roz, îmbrăcat cu blugi, dansa un rock îndrăcit în lumina stroboscopică din discoteca *Number One,* aflată în incinta hotelului *Taj Mahal.* Alţi câţiva stăteau prin

14 *Nici vorbă de aşa ceva (n.t.)*

colţuri giugiulind fetele. Aici sariul fusese înlocuit cu fusta mini. Alan Prager se delecta încălzind între uriaşele sale palme o cupă cu coniac Gaston de Lagrange.

Malko ceruse în zadar o votcă rusească. Nu aveau aşa ceva. Profitând de o melodie mai lentă. Malko o invită pe Amarjit la dans.

— Locuiţi cu unchiul dumneavoastră? o întrebă el.

— Da. Este mai uşor. Încă nu am găsit un apartament şi nu vreau să stau cu un bărbat. Pe la noi nu se închiriază apartamente femeilor singure. În India, tradiţia este încă foarte puternică. Eu însă am petrecut trei ani în Statele Unite şi mi-am mai schimbat concepţiile.

Ei continuară să danseze înlănţuiţi. Amarjit nu putea să nu observe starea în care îl adusese pe Malko, dar nu părea şocată. Deşi acum se cânta un rock. Ei continuară să se mişte strâns lipiţi unul de celălalt.

În cele din urmă, femeia se dezlipi de el.

— Să mergem. Nu este frumos să-l lăsăm singur pe Alan.

— Vă este frică de gelozia lui?

— O, puţin îmi pasă de Alan. De altfel, el preferă coniacul, nu femeile. De fapt, trebuie să plec acasă.

— De ce?

— Pentru că unchiul meu va fi îngrijorat. O să avem timp suficient ca să ne cunoaştem mai bine. La Amritsar.

— Nu vă sperie deloc această expediţie?

— Ba da. Dar asta mă excită foarte mult. Oricum, vom pleca pe data de 21, considerată de astrologi extrem de favorabilă.

Alan Prager îi privi cu ochi strălucitori. Nivelul coniacului scăzuse în mod simţitor.

— Este cu totul altceva decât poşirca lor scârboasă, bună doar ca să-şi dea foc.

— Şşşt, făcu Amarjit.

Din fericire, muzica le acoperea glasurile. Alcoolul îi venise de hac colosului…

Holul era în continuare plin de perechi gătite ca de sărbătoare. Indiencele se foiau de colo colo în sariuri hieratice, cu fruntea marcată de pata roşie numită *tikki.*

— Aş vrea ca într-o zi să vă îmbrăcaţi cu un sari pentru mine, spuse Malko visător.

Femeia îi răspunse cu un zâmbet ironic:

— Asta îmi cer toţi amanţii mei americani.

Amarjit marcase un punct. Unu la zero pentru ea. Malko îi sărută mâna sub privirile uimite ale poştaşului îmbrăcat în uniformă ca un amiral englez.

— Veniţi să luaţi masa la mine, mâine la prânz. O să vă trimit şoferul. Apoi ne vom ocupa de dosarul dumneavoastră de presă şi de legitimaţia de ziarist.

Malko urcă în camera sa. Deschise geanta de piele şi scoase Coltul pe care îl cântări în palmă. Nu-i surâdea deloc călătoria asta la Amritsar. Mirosea a capcană curată. Nu avea chef să sfârşească într-un barbecue. Prezenţa lui Amarjit era singura treabă plăcută în toată povestea asta.

Capitolul IV

Pe Ring Road se formase un ambuteiaj îngrozitor din cauza unei vaci care stătea nemişcată în mijlocul şoselei. Şoferul claxona ca un nebun. Malko reuşi să ajungă acasă la Amarjit abia la ora unu şi jumătate.

Micuţa ei grădină era acoperită cu o copertină kaki şi un soldat cu beretă roşie stătea de pază în faza porţii, cu o puşcă Lee-Enfield pe umăr. Un altul patrula pe drumul îngust.

Printr-o crăpătură a copertinei, Malko zări vreo şase soldaţi ce stăteau întinşi în nişte şezlonguri.

Amarjit ieşi din casă şi îi făcu semn lui Malko.

— Credeam că v-aţi rătăcit!

Era îmbrăcată cu un *dhoti*[15] din mătase roz, mulat perfect şi cu o *kurta* mov strânsă în talie cu o centură lată.

Un bătrân îmbrăcat într-un fel de pijama albă citea un ziar pe o canapea stil Galeries Barbès 1935.

— Vi-l prezint pe unchiul meu, Gurnam Azad.

— Ce caută toţi aceşti soldaţi în grădină? întrebă Malko după ce îl salută pe bătrânul indian.

Gurnam Azad spuse cu un zâmbet resemnat.

— Sunt trecut pe lista neagră a sikhiţilor, aşa că guvernul mă protejează. Asta nu serveşte însă la nimic. Într-o zi mă vor ucide.

15 *Pantalon (n.a.)*

Bătrânul parcă vorbea de moartea altcuiva.

Un servitor desculţ intră aducând un platou pe care se aflau eternele bucăţi de carne de oaie şi de pui, cu un sos ce ardea ca vitriolul. Amarjit îi întinse lui Malko un pahar umplut cu un lichid albicios.

— Beţi asta. Va neutraliza piperul în stomac.

Malko scuipă imediat conţinutul. Avea un gust infect de iaurt stricat. Prânzul se termină într-un sfert de oră. Indienii mâncau foarte repede. Pentru ei masa nu este o sărbătoare.

— Vă voi însoţi ca să obţineţi acreditarea de presă. Cu câteva rupii şi o sticlă cu whisky se poate dinamita birocraţia indiană.

— Dar este duminică…

— Există un birou de permanenţă.

— Drumul la Amritsar nu este o plimbare de agrement. Tot mai doriţi să mă însoţiţi acolo?

— Noi ne-am cam obişnuit cu violenţa. În timpul pogromurilor am ascuns destui sikhiţi; unii vecini au vrut să ne omoare. Ei uciseseră o familie şi se plimbau cu trupul pruncului lor în vârful unei suliţe. Ultimul sindicalist ucis a fost tăiat cu satârul în faţa copiilor săi. Pentru noi moartea nu înseamnă nimic. Este doar o trecere de la o *karma* la alta.

Ei plecară. Străbătură nenumărate străzi până ce ajunseră la Press and Information Bureau. Obţinerea unui permis de presă era un lucru simplu şi uşor de obţinut, dar numai în teorie.

Se părea că nimeni nu ştie cine anume răspunde de asta…

Până la urmă, fură îndrumaţi la un birou imens în care un personaj îşi privea vizitatorii sub portretul unui sikh bărbos, care era preşedintele republicii indiene. El o cunoştea pe Amarjit şi o salută, cu ochii aţintiţi la sânii ei magnifici.

După douăzeci de minute. Malko pleca de acolo cu cartonaşul plastifiat: legitimaţia sa de ziarist cu fotografie în toată regula. Putea pleca acum la Amritsar. Avea o acoperire legală.

— Trebuie să scriu un reportaj despre o sărbătoare indiană, spuse Amarjit. Are loc în nordul oraşului. Doriţi să mergeţi cu mine?

— Cu plăcere.

Nu avea nimic de făcut până a doua zi. Amarjit îi spuse şoferului:

— Chandri Chowk!

— *Atcha.*[16]

Erau în vechiul Delhi. Foarte curând fură înghiţiţi de monstruosul trafic la ieşirea din Mathura Road, într-o masă compactă de ricşe, pietoni, trăsuri ce se deplasau pe şosea ca o magmă. Aici domnea o mizerie de nedescris.

Negustorii ambulanţi îşi ofereau marfa celor mai năpăstuiţi oameni la bucată. O bombonică, o ţigară sau o acadea. Ajunseră deodată în faţa unui fort gigantic, cu ziduri roşii, ieşit parcă dintr-un roman al lui Kipling. Zidurile lui se întindeau pe o distanţă de aproape un kilometru.

— Este Red Fort, spuse Amarjit.

Impresionantul fort părăsit era un vestigiu al puterii britanice. La poalele zidurilor lui, se instalase un circ, iar în interiorul lor se construise un centru comercial.

Grandoarea şi Decadenţa convieţuiau… Trotuarele bulevardului pe care înaintau cu mare greutate erau pline cu o adevărată faună a mizeriei. Oamenii se adăposteau în corturi, în cutii sau în ricşe fără roţi sau chiar direct pe pământ.

— Uneori simt că nu mai pot să mă reobişnuiesc cu India, spuse Amarjit, dar este ţara mea… Nu reuşesc să-mi găsesc un apartament pentru că vreau să locuiesc singură şi din această cauză m-am certat cu familia mea. Am refuzat să mă căsătoresc cu un bărbat din aceeaşi castă cu mine, care îmi fusese destinat… Viaţa femeii indiene este precum viaţa Sitei, zeiţa umilinţei, care ascultă orbeşte de soţul ei ca să nu cadă în dizgraţie după moarte…

Indignarea o făcea să respire repede, iar sânii i se zbăteau şi mai provocator sub mătase tunicii de mătase.

Amarjit surprinse privirea lui Malko şi păru niţel tulburată.

— Indiencele par a avea toate sâni frumoşi, remarcă Malko, dar ai dumneavoastră sunt superbi.

Indianca râse stânjenită.

— Se poate. Toate statuile din templele noastre erotice arată femei cu sâni foarte dezvoltaţi. Foarte rar poţi vedea pe la noi o femeie plată. Poporul nostru a practicat erotismul, dar sistemul *joint-family* a pus capăt acestei tradiţii milenare

— Despre ce vorbiţi?

— Despre o oroare. Două sau trei familii trăiesc împreună sub protecţia bunicilor. În acest caz nu mai există practic niciun fel

16 *Bine (n.a.)*

de intimitate. Bunica este cea care hotărăşte când trebuie să se cupleze tinerii căsătoriţi. Iar asta durează de câteva generaţii…

— Nu mai există erotism în India?

— Ba da. În satele în care se conservă cultul tantrist. Oamenii se reunesc din când în când în aşa-numitele orgii, în care fac dragoste cât e noaptea de lungă, în grupuri. Aceşti oameni au cultul falic.

Malko îşi aduse aminte de fabuloasa gură a Vedlei. Cultul falic era în sângele frumoasei pendjabi. Maşina lor pătrunse pe Mahatma Gandhi Road mărginită de bidonviluri deprimante. Printre barăcile din scânduri, o familie se instalase în containerul de bagaje furat de la o companie aeriană. Sus stăteau copiii, iar jos, părinţii. Cinci sau şase persoane acolo unde în mod normal încăpeau douăzeci de valize.

Amarjit îi spuse lui Malko:

— Priviţi străduţa aceea…

Era îngrozitor. Cât vedeai cu ochii, numai cocioabe în ruine, cu zidurile arse. De cealaltă parte a străduţei se vedea râul Yamuna.

— Aici, au fost masacrate familiile sikhite de către poliţie şi armată. Femeile au fost mai întâi violate, iar pruncii au fost călcaţi în picioare. Pe bărbaţi îi înghesuiau în maşini şi apoi le dădeau foc…

Malko se uita la femeile ce stăteau pe *charpois* sub cerul liber, cu privirile pustiite. Trecuse un an de la măcel şi nimic nu fusese reconstruit. Mai erau încă şi pete de sânge pe care ploile musonice nu reuşise să le spele. Bărbaţii nu se vedeau mai deloc.

— Sikhiţii nu au uitat nimic. Priviţi acele inscripţii de pe zid, spuse Amarjit.

Malko văzu literele în sanscrită de pe ruinele unei case.

— Acolo scrie „Nu vă ucideţi semenii ci mai bine ucideţi ura!”

Drumul coti la dreapta şi se pomeniră faţă în faţă cu un elefant, apoi cu doi, trei şi, în cele din urmă, cu patru. În spatele acestei turme se aflau sute de camioane transformate în care de carnaval, separate de grupuri compacte de muzicanţi. Era un vacarm infernal. Pe fiecare car alegoric se aflau indieni ce reprezentau diferiţii zei.

— Iată festivalul la care trebuia să ajungem, spuse Amarjit.

Ea începu să scrie. O oră mai târziu, cu urechile ţiuind şi plini

de praf, ei se întoarseră către centru.

— Mâine vom pleca în zori, spuse Amarjit. Şoferul meu va veni să vă ia la ora şase.

Malko văzu din nou inscripţia scrisă în sanscrită.

Din nefericire, în Amritsar mai domnea ura.

*
* *

Un camion fusese făcut zob, cu toată partea din faţă spulberată. Şoferul aflat încă la volan se golise de tot sângele ce umpluse portiera albă. Locul accidentului fusese înconjurat cu pietre, iar circulaţia fusese deviată. Maşina care provocase accidentul era acum transformată într-un morman de fiare vechi amestecate cu cadavre.

Vijay, şoferul lui Alan Prager, ocoli obstacolul cu o indiferenţă totală şi se înscrise pe un drum îngust, desfundat şi drept, pe marginile căruia se înşirau eucalipţi. De când plecaseră din Delhi, acesta era al şaselea accident. A te deplasa pe şoselele indiene era mai periculos decât de a cuceri Stalingradul.

Jumătate din camionagii aminteau de filmul „Salariul groazei”, iar cealaltă jumătate juca la ruleta rusă. Rezultatul se putea vedea zilnic pe marginile şoselelor. După douăzeci de kilometri întâlniră un şofer, al cărui picior fusese amputat într-o coliziune, care se uita cu tristeţe la ciotul care sângera cumplit. Era încă unul care trecea în următoarea *karma...*

Malko închise ochii. În afară de accidente nu avea nimic special de văzut. Orezării şi câmpuri triste se perindau prin faţa ochilor pe un pământ absolut plat. Dacă nu ar fi fost turbanele, sariurile şi tractoarele, ai fi crezut că te afli în Asia de sud-est. Alături de el, femeia picotă somnoroasă. Era îmbrăcată cu un sari din bumbac imprimat şi o eşarfă albă îi acoperea părul. Avusese grijă să-şi cureţe oja de pe unghii.

Pe bancheta din faţă, lângă şofer, era o bocceluţă în care se aflau lucrurile ei. Avea să ajungă în Amritsar ca o femeie săracă venită în pelerinaj... Malko se uită la ceas. Mai aveau încă trei ore de drum...

Femeia întredeschise ochii.

— În seara asta, către ora cinci, nu uitaţi să veniţi să vă plimbaţi prin faţă la *rest-house.* Eu voi ieşi pe galeria exterioară şi voi sta chiar în dreptul camerei mele. Când se va întuneca voi

lipi un *tikki* de hârtie lângă broască. Astfel veţi putea să mă găsiţi mai uşor.

— În seara asta? Întâlnirea este pentru mâine.

Un zâmbet crispat se ivi pe chipul femeii.

— Ştiu. Nu este rezonabil, dar asta îmi va da curaj.

Era aproape ora două când intrară pe drumul către Amritsar. Jumătate de oră mai târziu, un panou anunţa *AMRITSAR, 750 picioare altitudine.*

Periferiile oraşului sfânt erau deosebit de deprimante. Totul era părăginit, murdar, trist. Maşinile erau rare, iar străini nu se vedeau deloc. Şoferul opri maşina în faţa gării, unde staţionau sute de biciclete şi câteva taxiuri. Amarjit se întoarse spre Malko, palidă la faţă.

— Ne vedem la noapte.

Ea coborî repede şi dispăru în mulţime. Misiunea lor începuse.

*

* *

Hotelul *Internaţional,* aproape nou, dar deja decăzut, era absolut pustiu şi de o curăţenie relativă. Când deschise un sertar, Malko reuşi să strivească un gândac de o mărime modestă pentru aşa o ţară mare. Căută în zadar un loc în care să poată ascunde Colţul 45 şi se hotărî să îl păstreze în geanta de piele. Ceasul arăta că mai are două ore de aşteptat până la lăsarea întunericului.

Cu Leica furnizată de Alan Prager pusă sub cămaşă, el urcă în maşina în care îl aştepta Vijay. Imediat acesta porni către Templul de Aur.

În acest orăşel vacile erau cu mult mai numeroase decât în Delhi. Nu exista nicio clădire modernă, în schimb, în miile de dughene, puteai găsi orice. Malko ajunse în faţa templului. După sfatul indiencei, el se îndreptă către vestiar unde îşi lăsă încălţămintea, îşi puse un fular în jurul capului şi urcă scările după ce îşi răcori picioarele desculţe într-un mic bazin purificator. El ajunse în vârful scării ce ducea în templu. De sus, priveliştea era feerică.

În mijlocul unui bazin pătrat cu latura de o sută de metri, se ridica Templul de Aur, Harimandir, în marmură albă. Domul său, aurit, strălucea sub razele soarelui… Pasarela ce ducea la el, tot din marmură albă, ornată cu lanterne veneţiene, dispărea

aproape complet sub grămada de vizitatori care intrau şi ieşeau din templu, într-un şuvoi continuu. O muzică insinuantă, melodioasă, se revărsa din zeci de difuzoare, acoperind toate celelalte zgomote.

Malko se amestecă în mulţimea pelerinilor ce înconjurau cu paşi lenţi bazinul. Un sikh bărbos, gol puşcă, dar cu turban în cap, coborî în bazin şi începu să se stropească din belşug cu apă ca să se spele de păcate.

Pentru sikhiţi, pelerinajul la Templul de Aur era echivalent cu un pelerinaj al musulmanilor la Meca. Fiecare credincios era obligat să meargă acolo cel puţin o dată în viaţă. Deşi Malko era singurul străin, nimeni nu părea să-l bage în seamă. El începu să meargă, cu geanta în care se afla arma pe umăr. Acest loc al păcii avea astfel o altă faţă... El îndreptă teleobiectivul Leika înspre cele două turnuri din cărămidă ce se înălţau în partea de est a bazinului şi ale căror vârfuri fuseseră distruse de gloanţe şi obuze în timpul operaţiunii Blue Star.

Un sikh bărbos, cu o lance în mână, se apropie de el şi îi spuse într-o engleză stâlcită:

— Bine aţi venit, *sahib.* Sunteţi străin, puteţi să vedeţi ce au făcut Templului nostru... Nimeni nu l-a profanat astfel de două secole... Dumnezeu a pedepsit-o însă pe căţeaua care a ordonat această crimă... Dumnezeu îi va pedepsi şi pe toţi cei care au ajutat-o. Cel de sus să vă păzească, *sahib.*

Bătrânul se îndepărtă cu paşi mărunţi pe marmura albă.

Malko nu se grăbea. Era sigur că este observat de cei din jur şi de spionii din CID care împânzeau locul. Trebuia să-şi joace bine rolul de reporter. Se opri făcu nişte fotografii, apoi îşi continuă drumul, uitându-se la cei ce se purificau în bazin, la trecători, la gardieni şi ajunse la pasarela ce ducea la Templul de Aur. El intră înăuntru împreună cu ceilalţi pelerini. Interiorul era întunecat, plin cu lume care privea cu respect spectacolul.

Sub un baldachin roşu, un preot sikh bărbos citea *Adi Grantha,* cartea sfântă a sikhiţilor, acompaniat de muzicanţi şi cântăreţi. Pelerinii stăteau instalaţi direct pe pardoseală cu pioşenie. Erau preoţi, vizitatori, bărbaţi şi femei la un loc. Pe zidul de lângă el, Malko zări o gaură făcută de un glonţ...

Unii pelerini puneau în faţa preotului câte o bancnotă sau un bănuţ. Malko puse şi el o sută de rupii. Un preot o luă cu abilitatea unui crupier din Monte Carlo. Peste tot existau

ghirlande din flori de şofran, simbolul purităţii... El ieşi din templu. La poartă stăteau doi bărboşi care împărţeau tuturor vizitatorilor câte o prăjiturică. Malko o gustă. Era foarte dulce şi aproape de nemâncat. Dacă ar fi aruncat-o în bazin, cu siguranţă că ar fi provocat un scandal. Aşa că o înghiţi resemnat.

Totul în jurul său emana pace. Era un loc minunat pentru a muri.

*
* *

Malko trecu prin faţa bărbosului cu lance care păzea intrarea în templu. La dreapta se vedea un teren viran iar în stânga, o clădire cu trei etaje, aflată în reconstrucţie. Câteva sute de credincioşi sikh îşi găsiseră aici moartea în timpul asediului.

Întunericul se lăsă brusc, ca de obicei în India. În faţa lui văzu o clădire albă; cu patru etaje, complet arsă în interior. Acolo fusese vechiul sediu administrativ al Templului de Aur. Malko îşi continuă drumul până ce văzu un panou pe care scria *Guru Nanak Niwas.* Era o clădire albă cu trei etaje a cărei faţadă era înconjurată de galerii exterioare. În faţa ei, era o grădină.

Acolo stătea Amarjit. Era hotelul pelerinilor.

Malko pătrunse în grădină. Două caroserii arse de autobuz erau singurul decor. Lumea intra şi ieşea fără încetare şi se părea că nimeni nu îi acordă vreo atenţie. El ridică privirea şi tresări. Amarjit îl privea de sus, din galeria celui de al treilea etaj. După ce reperă în linii mari locul, Malko traversă grădina şi plecă. În dughene se aprinseră luminile. Malko se urcă în maşină şi se îndreptă spre hotelul său.

Lungit pe pat, el încercă să se destindă. Până la întâlnirea cu Khalsar mai erau douăzeci şi patru de ore. Incidentul cu Oberoi nu trebuia neglijat. Extremiştii sikh puteai fi mai vigilenţi. Oricum, întâlnirea de a doua zi era sub semnul întrebării...

Ca să-şi mai ridice moralul, coborî să mănânce în barul întunecat. Geanta cu Colţul era agăţată de spătarul scaunului său. Localul era plin cu credincioşi, el fiind singurul străin. Mâncarea era şi mai condimentată ca în Delhi, dar foarte gustoasă. Fu nevoit să plece repede în camera sa. Hotelul nu oferea niciun fel de distracţie. Nu avea nici radio, nici televizor. Pe la ora nouă şi jumătate, el plecă pe jos către Templul de Aur.

Străzile erau pustii, iar prăvăliile, închise. Nu mai erau decât vacile şi oamenii care dormeau în ricşele lor.

Când ajunse în faţa templului, era ora zece... Muzica se opri brusc, iar liniştea totală ce se lăsă în urmă avu un efect aproape oprimant.

Malko făcu un ocol mare pe străduţele întunecate înainte de a ajunge la *rest-house* venind din sensul opus templului. El pătrunse în grădină şi apoi în clădire. Aici, lumea se culca devreme. Urcă încetişor până la al treilea etaj, fără să se întâlnească cu nimeni.

Galeria era slab luminată, iar camerele erau numerotate. El se opri în faţa uşii, în faţa căreia socotise că se aflase Amarjit. Privind atent la broasca uşii, îşi dădu seama că nu exista niciun *tikki!*

El crezu că a calculat greşit şi examină şi celelalte uşi, dar fără niciun rezultat. În grădină se auziră paşi şi observă doi indieni cu turban, însoţiţi de un bărbos cu lance, care se pregăteau să între în clădire. Malko crezu că este vorba de nişte nou-sosiţi. El se îndreptă către capătul galeriei. Aceasta însă se înfunda. Singura cale de întoarcere era pe unde venise.

La un moment dat, se aplecă peste balustrada galeriei şi îi văzu pe cei trei bărbaţi traversând palierul de la etajul al doilea. Se îndreptau către etajul trei!

Dacă îl surprindeau acolo, putea risca să fie întrebat ce căuta în *rest-house* şi periclita misiunea sa. Dacă însă intra într-o cameră necunoscută, se putea isca un scandal... Nu avea încotro, aşa că încercă la prima uşă. Era încuiată cu cheia. Din interior se auzi o voce răguşită. Malko se retrase către balustradă cu stomacul strâns de frică. Unde oare era Amarjit?...

Pe scară se auzeau voci. Jos, în grădină, se vedeau caroseriile ruginite. Dacă sărea de la etaj, putea să se rănească în fiarele aruncate acolo. Nu avea însă de ales. Încălecând balustrada el se pregăti să sară în gol.

Capitolul V

Călare pe balustrada galeriei, Malko tocmai voia să sară pe

acoperişul autobuzului incendiat, când geanta în care se afla Coltul îi alunecă de pe umăr, căzând cu un zgomot surd pe jos. Cu o înjurătură, el se întoarse şi o luă de jos, apoi se uită către scară. Acolo văzu apărând silueta unui bărbat ce ducea o geantă.

Nu avea de ales. Trebuia să pătrundă într-o cameră.

Din fericire, uşa la care încercă se deschise pe loc, iar el se grăbi să între. Lumina lămpii se răsfrângea asupra unui mare *charpoi* şi a unei femei îmbrăcate în roz. Era chiar Amarjit! Femeia citea liniştită, cu picioarele strânse sub ea. Camera nu avea nici un alt mobilier în afară de *charpoi.* Lângă un perete, pe jos, se afla bocceluţa cu care venise femeia.

Jurnalista zâmbea fericită.

— Aţi întârziat. Mi-a fost teamă că vi s-a întâmplat ceva.

Pulsul lui Malko încă nu se liniştise. Amarjit se strânse la pieptul său. În locul sariului din bumbac, purta acum un *dhoti* şi o *kurta* dintr-o mătase atât de fină, încât femeia părea goală.

— Dar de ce nu staţi în camera pe care mi-aţi arătat-o mai devreme? o întrebă Malko mirat.

— Un sikh mi-a cerut să i-o cedez lui. Zicea că numărul camerei îi poartă noroc.

— Dar de ce nu aţi însemnat uşa cu un *tikki*?

— Mi-a fost frică. Prea bătea la ochi. Am crezut că vă voi auzi…

— Aţi avut vreo problemă?

— Nu, totul a decurs cu bine. Nu m-au întrebat nimic. Mai sunt trei sau patru femei cazate aici. Aşezaţi-vă, vă rog…

Singurul loc de stat era patul imens cu cearşaful de o curăţenie destui de îndoielnică şi cuvertura împăturită la capăt. Malko era atent la zgomotele de afară. Oare fusese văzut când a intrat în camera tinerei indience?

Femeia spuse cu o voce tremurândă:

— Nu plecaţi prea repede. Mi-e cam frică să stau singură. Aici suntem în zona templului. Dacă există vreo suspiciune în privirea noastră…

Ea lăsă fraza în suspensie, dar Malko ştia continuarea. Sikhiţii fanatici nu ar fi ezitat să o tortureze… Tocmai voia să-i răspundă, când lumina se stinse. Ei rămaseră nemişcaţi. De afară se auziră voci de bărbaţi. Erau nişte nou-sosiţi care nu puteau să doarmă. Nu se punea problema să iasă din cameră.

— Mai trebuie să aşteptăm puţin, spuse Amarjit. Este o pană de curent. O să pun un pic de muzică.

Ea luă un mic casetofon cu baterii şi, curând, încăperea se umplu de o muzică melodioasă. Era muzica ce se cânta în templu în timpul lecturii din Cartea Sfântă.

Amarjit se întoarse spre Malko.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră. Cine sunteţi?

— Sunt un samurai, zise el. Ştiu că este o meserie cam demodată, dar...

— Nu este deloc demodată, dimpotrivă, protestă ea.

Cei doi vorbeau în şoaptă, muzica acoperindu-le glasurile.

Malko îi vorbi de castelul său, de Alexandra, de acea eternă ruletă rusă la care era expusă viaţa lui, despre lupta pe care o ducea ca să se împace cu principiile moralei sale şi dorinţa de a trăi la înălţimea rangului său.

— Aţi ucis mulţi oameni?

— Nu, foarte puţini. Detest violenţa, dar trăim într-o lume violentă şi uneori trebuie să mă apăr. Am un respect profund pentru viaţă.

Cei doi tăcură. Din nou auziră voci în galerie. Era imposibil să plece tocmai acum.

— Mai trebuie să aşteptaţi un pic, spuse Amarjit. Mai bine odihniţi-vă.

Malko se instală pe patul dur, cu capul sprijinit de pătura împăturită în patru. Flăcăruia unui chibrit lumină fugitiv camera şi un parfum subtil îi invadă simţurile.

Amarjit aprinsese un beţişor de santal.

Malko începu să se relaxeze şi curând alunecă într-o stare plăcută de somnolenţă.

*

* *

O atingere caldă pe buze îl făcu să se trezească Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că era gura lui Amarjit care îl săruta uşor, dar posesiv

Malko deschise ochii. Curentul încă nu revenise, dar afară era linişte. Numai muzica învăluia totul cu ritmul ei obsedant. La lumina firavă a beţişorului de santal, el ghici silueta lui Amarjit îngenunchiată alături de el.

Întinse mâna şi în loc de mătase întâlni pielea fierbinte.

Femeia îşi scosese tunica. El îi prinse sânii şi le atinse sfârcurile mari şi dure. Vru să coboare, dar întâlni centura pantalonului mulat pe corp.

— Încetişor, te rog, şopti Amarjit. Vreau să facem dragoste, dar în felul meu.

— Ce vrei să facem? întrebă Malko, cu un braţ în jurul taliei ei.

Pielea femeii era impregnată de parfumul de santal.

— Vreau să respectăm regulile tantrice, spuse Amarjit. Să ne controlăm simţurile ca să facem dragoste timp îndelungat şi să juisăm tocmai în zorii zilei.

— Crezi că voi reuşi? făcu Malko intrigat.

— Dacă te străduieşti. Da. Eu te voi ajuta. Nu vreau să fiu luată în câteva minute ca fetele din Falkland Road[17].

— Am să încerc, promise Malko

Amarjit îi atinse lobul urechii cu buzele.

— Dacă mă decepţionezi, nu vei putea să mă ai.

Melodia languroasă şi obsedantă a casetofonului crea o atmosferă senzuală. Mâinile indiencei alunecară pe trupul lui Malko şi acesta îşi dădu seama că începuse să-l dezbrace. Uşoare mângâieri abile îl aţâţau şi îi trezeau simţurile adormite. Amarjit îi prinse membrul şi începu să-l maseze uşor. Abia după o jumătate de oră ea îl lăsă pe Malko să-i scoată pantalonul.

La rândul său, Malko începu să-i exploreze trupul minunat sculptat. El simţi cum sângele îi invadase trupul făcând să-i zvâcnească tâmplele. Simţi nevoia să se descarce. Amarjit era şi ea pregătită. El îi atinse sexul, iar ea fu străbătută de un fior prelung, atât de puternic încât el crezu că juisează.

Apoi ea se opri brusc, iar Malko simţi că toţi muşchii pântecului ei se contractă. Amarjit încerca să-şi controleze plăcerea. Degetele ei se crispară pe sexul lui, întărindu-l şi mai mult. Ea murmură:

— Eşti dur ca marmura din Taj Mahal.

Malko simţea că nu mai poate şi nu se gândea decât să se poată bucura cât mai repede de pântecele ei primitor. Însă de fiecare dată când voia să o posede, femeia îl îndepărta uşor.

— Aşteaptă!

Limba ei îl explora declanşând senzaţii incredibile, ca nişte descărcări electrice. Cu o răbdare diabolică, Amarjit îi tergiversa climaxul, înnebunindu-l.

---

17 *Celebră stradă cu prostituate din Bombay (n.a.)*

Încetul cu încetul, Malko începu să uite de pericolele ce-i ameninţau, de revolverul pus alături pe pat, de sikhiţi şi de CIA. Acum Amarjit se servea de gura ei ca de un cuptor mătăsos şi viu. Felaţia administrată de ea era dulce, mai puţin provocatoare.

Malko scoase un geamăt, iar mâna lui se încleştă pe ceafa indiencei.

— Fii înţelegător, nu a sosit încă momentul, şopti Amarjit.

Inima lui Malko bâtea să-i spargă pieptul. Femeia îşi dădu seama că partenerul ei atinsese limitele rezistenţei. Ea se lungi deasupra lui şi îşi încleştă degetele între degetele lui. Sprijinindu-se în coate, începu să se frece lent cu o mişcare de la stânga la dreapta şi invers, ca sânii ei să-i atingă pieptul.

Era cu adevărat diabolică. Malko o prinse de şolduri încercând să o ghideze cum voia el, dar ea se lipi cu putere de el, împiedicându-l să continue. Trecuseră deja două ore de când se excitau unul pe celălalt.

Malko simţea că înnebuneşte

Amarjit îl sărută cu patimă, îndelung, lăsându-l fără suflare. Sexul lui fierbinte îi ardea pielea pântecelui.

Fericit, Malko o prinse de mijloc şi o străpunse cu foame.

— Opreşte-te! şopti ea.

În voce era o notă de implorare.

— Încearcă să nu te mişti, îi mai spuse ea. Am străbătut împreună o parte din drum. Dar a rămas ce este mai greu.

Promiţătoare ofertă!

Malko simţea că va exploda în numai câteva secunde. Era îngrozitor de suportat şi în acelaşi timp, sublim. Niciodată nu ar fi crezut că această femeie este capabilă de o asemenea senzualitate arzătoare.

Amarjit rămase absolut nemişcată, cu membrul lui Malko înfipt în pântecele ei. Acesta îşi înăbuşi un ţipăt de plăcere: membranele interne ale sexului femeii începuseră să freamete. El avea impresia că o mână fantomatică se strecurase în interiorul ei şi îl masturba cu blândeţe. Ca o omidă cu mii şi mii de picioruşe. El gemu, o prinse pe Amarjit de şolduri şi o mişcă vrând să o posede.

Atunci muşchii ce controlau vaginul femeii se contractară atât de puternic, paralizându-l pe Malko.

— Nu este bine, trebuie să o luăm de la început, spuse

Amarjit.

Era supliciul lui Tantal!…

Ei se întoarseră la poziţia precedentă, apoi ea se mişcă înainte şi toţi muşchii lui se alertară.

Lungită peste Malko, femeia era lipită de trupul lui ca o ventuză, cu mâinile în mâinile lui. Apoi începu să se unduiască. În momentul în care Malko se înfierbânta, ea se oprea.

Ud de transpiraţie, stors de vlagă, Malko nu mai trăia decât pentru sexul său viu, forţat să stea nemişcat în grota fierbinte a femelei de lângă el.

— Este o senzaţie minunată, îi şopti ea. Dacă ai şti…

Acum erau complet imobili. Pereţii supli ai vaginului lui Amarjit se zbăteau în jurul sexului lui Malko în ritmul bătăilor inimii, continuând tortura.

Timpul trecea şi noaptea era calmă. Nu se auzea niciun pas, nicio voce. Caseta cu muzică se terminase demult. Malko realiză că dorinţa i se domolise şi că o poate mângâia cu indiferenţă. Amarjit îşi dădu seama şi începu să se mişte iar.

Imediat dorinţa reînvie, mai exigentă ca înainte.

— Acum, vom juisa amândoi în acelaşi timp. Când îţi voi spune eu, mă poţi avea în totalitate.

Pântecele care se mişca deasupra lui îl înnebunea. Amarjit alunecă alături de el, lăsându-l să decidă. El îi desfăcu picioarele cu genunchiul şi se înfipse în ea până la rădăcină.

Ea începu să geamă şi îi veni în întâmpinare, balansându-se în acelaşi ritm cu el.

Cu mâinile încleştate în cearceaf, cu spatele lipit de pat şi cu bazinul ridicat, femeia se oferea în totalitate.

Malko simţi cum se ridică în el un orgasm aproape insuportabil şi plăcerea se declanşă dureros de mare. Amarjit scoase un ţipăt sfâşietor, urmat de un suspin intolerabil. Vaginul ei se contractă în jurul sexului ce palpita, prelungind orgasmul. Malko avu impresia că se deschide cerul.

Fără să bage de seamă, el fu cuprins de un somn liniştitor. Formidabilul orgasm îl secătuise lăsându-l moale ca o cârpă.

*

* *

Malko se trezi într-un salt şi simţi imediat parfumul de santal. O lumânare era aprinsă lângă el. Amarjit, îmbrăcată în sari,

stătea aplecată asupra lui şi îi zâmbea.

— Curând va fi ora patru, spuse ea. Ar fi mai bine să pleci acum.

El se îmbrăcă repede şi verifică arma să fie cu un glonţ pe ţeavă.

Femeia se lipi de el drăgăstoasă.

— Dacă vei rămâne mai mult în India, te voi învăţa să faci bine dragoste, dacă ai răbdare. Te vei putea controla mai bine, şi vei putea să te bucuri de mai multe poziţii.

El întredeschise uşa. Luna era ascunsă după un nor şi întunericul era total. Amarjit îl sărută.

— Să fii atent. Pe diseară!

Până jos, el nu întâlni pe nimeni. Paznicul dormea dus, cu lancea pusă între picioare şi cu gura deschisă. Malko se furişă pe lângă el şi ajunse în străduţele pustii ale orăşelului.

La hotelul *International,* toată lumea dormea şi reuşi să ajungă uşor în camera sa. Întâlnirea cu Khalsar Singh avea să aibă loc abia în seara următoare şi avea suficient timp să joace rolul de ziarist.

*

* *

Malko asculta cu gândul aiurea explicaţiile unui ghid binevoitor din personalul Templului de Aur, referitoare la stricăciunile pricinuite acestuia de către armata indiană.

Cu coada ochiului el văzu trei tineri sikh apropiindu-se de el. Unul dintre ei, cu turban portocaliu, i se adresă cu un glas melodios:

— *Sir,* sunteţi cumva un ziarist?

— Da, răspunse Malko. De ce?

— Şeful nostru ar dori să vă cunoască, spuse bărbatul.

— Cine este şeful dumneavoastră?

— Kuldip Singh, preşedintele Federaţiei Studenţilor Sikhiţi.

Malko simţi un gol în stomac. Kuldip Singh era bărbatul care îl torturase şi îl asasinase pe Lal Oberoi… Un alt bărbos cu turban trandafiriu, era în spatele lui.

El se gândi atunci că tot aşa fusese prins şi trimisul lui Alan Prager, al cărui rol îi fusese încredinţat lui

Capitolul VI

Malko privi în jurul său gândindu-se la conduita cea mai potrivită. Pelerinii îşi urmau ritualul, iar acordurile obsedante ale muzicii se revărsau din nenumăratele difuzoare. Alături de el, un sikh cu barbă stufoasă îmbăia un copil. O femeie planturoasă se uita la ei, cu un *kirpan* la brâu.

— Veniţi, *sir!*

Vocea blândă a bărbatului era acum mai insistentă. Era greu să îl refuze fără să trezească bănuieli. Orice alt ziarist ar fi fost nespus de încântat să-i ia un interviu lui Kuldip Singh.

Putea fi vorba însă de o capcană. Acolo, în templu, nu risca nimic, pe când într-un loc izolat... El îşi lăsase geanta cu revolverul în maşina Ambassador, cu Vijay. Era obligat să îşi rişte viaţa.

— Vă urmez cu plăcere, zise el. Trebuie însă să-i spun şoferului meu să se ducă la masă. El este în parching.

Bărbosul spuse cu o voce tăioasă ce nu admitea replică.

— Nu-i nevoie. Nu vă vom reţine mult.

Malko se simţi încolţit.

— Bine. Atunci să mergem.

Încadrat de cei trei sikhiţi, el trecu prin faţa unui paravan din bârne, la adăpostul căruia se îmbăiau femeile. Poate că Amarjit era acolo. El se gândi la noaptea precedentă.

Primise o extraordinară lecţie de erotism. Ei ieşiră din templul propriu-zis. Cu toate dependinţele sale Templul de Aur ocupa o suprafaţă enormă, cu sute de încăperi şi birouri în care munceau numeroşi oameni: bucătari, muzicanţi, cântăreţi, paznici, preoţi, oameni de serviciu, membri ai administraţiei...

— La dreapta, vă rog, spuse bărbosul cu turban roz.

Ei intrară în zona interzisă publicului, păzită zi şi noapte de cerberii cu barbă albă ce se transformau în dragoni la cea mai mică alertă. Ei salutară cu respect pe însoţitorii lui Malko.

În curând, în faţa lor se ivi o construcţie destul de ruinată ce se ridica între două terenuri virane. Pe o inscripţie era scris în engleză:*All India Sikhs Students Federation.*

*

* *

Kuldip Singh privea îngândurat la expresia hieratică de pe chipul guru-ului Nanas din posterul fixat pe perete. De când ieşise din clandestinitate, aproape că nu părăsea acest birou, păzit cu străşnicie de fidelii săi tovarăşi, înarmaţi până în dinţi. Se hrănea mai mult cu ceai dulce ca siropul şi cu biscuiţi.

Mulţi dintre oamenii săi se odihneau pe paturi instalate în biroul vecin, cu armele la îndemână. Alţii vegheau în exterior. Kuldip Singh era inculpat de mai multe asasinate. Poliţia însă nu putea să-l aresteze atât timp cât se afla în incinta templului. Aşadar era destul de bine protejat şi profita în timpul nopţii ca să se întâlnească cu persoane interzise. El tresări când cineva bătu la uşă. Prin uşa întredeschisă apăru turbanul trandafiriu.

— L-am adus pe ziarist, stăpâne.

— Bine, să intre.

Fusese informat că un jurnalist străin îşi făcuse apariţia acolo, lucru neobişnuit în acea perioadă. Presa era un lucru important. Voia ca ideile sale să fie cunoscute de cât mai multă lume. Totuşi, de când îl descoperise pe spionul trimis de Intelligence Bureau, nu reuşea să-şi regăsească liniştea. Spionul în sine nu era o persoană importantă şi fusese deja pedepsit. Ceea ce îl tulbura era prezenţa unui trădător printre oamenii templului.

Având în vedere planurile sale de viitor, nu-şi putea permite acest lux...

Spionul trimis de la Delhi avusese sarcini speciale. Kuldip Singh făcuse o anchetă foarte severă. Numai cinci oameni erau la curent cu planul său şi toţi păruseră siguri. Numai unul dintre ei ar fi putut fi suspect. În momentul în care el descoperise spionul, acesta fusese chemat la o întâlnire neprevăzută şi importantă cauzată de sosirea la Templul de Aur a unui pakistanez care nu putea rămâne acolo decât câteva ore.

Era singurul element încă neelucidat. Conduita omului său fusese întotdeauna ireproşabilă şi, în timpul asediului, se luptase cu curaj. Apoi fugise împreună cu el ca să nu fie executaţi de armată. Kuldip suferea la gândul că îl bănuieşte. Dar adevărul era că bănuia pe toată lumea.

Singura sa alinare era gândul că IB nu avea să mai trimită pe altcineva, având în vedere soarta lui Oberoi. În birou, intră micul grup şi se instală pe scaune.

Kuldip Singh îl ţintui cu privirea lui magnetică pe străinul blond din faţa sa.

— Ce aţi venit să faceţi la Templul de Aur, sir? îl întrebă el.

*

* *

Malko explică motivele venirii sale la Amritsar. Cu gândurile în altă parte, el ascultă diatribele lui Kuldip, care cerea eliberarea celor cincisprezece mii de sikhiţi, arestaţi după Blue Star.

Atmosfera era relaxată. Ajunseseră la al treilea pahar cu ceai cu lapte. Toţi asasinii aşezaţi în faţa lui erau politicoşi, şarmanţi, cu un adevărat simţ al umorului. Tânărul cu turban roz îi mărturisi lui Kuldip că fusese nevoit să ucidă un informator al poliţiei. Parcă era vorba de o poznă fără consecinţe…

Niciunul nu părea să-l bănuiască pe Malko de a fi altceva decât un ziarist. Ştia însă că aceşti oameni erau deosebit de periculoşi şi bănuitori. El se uită la ceas în mod ostentativ.

— Întâlnirea noastră a fost foarte interesantă, dar aş vrea să mă întorc la hotelul meu ca să încep să-mi scriu articolul.

Kuldip Singh îl întrebă pe un ton detaşat:

— La care hotel staţi?

— La *International.*

Malko se ridică în picioare. Kuldip se ridică şi el şi îi întinse mâna.

— Mai veniţi pe aici. Noi nu ne vom înceta lupta.

Ceilalţi îl aprobară cu gravitate. Malko ieşi afară, cu sufletul uşurat în ciuda unui sentiment de angoasă. Fusese aşadar reperat. „Acoperirea” de ziarist fusese plauzibilă, dar nu avea de unde să ştie dacă nu era supravegheat.

Vijay răsuflă uşurat când îi zări venind.

Şoferul lui Alan Prager, deşi tăcut, cunoştea destul de multe lucruri.

— Să mergem la masă, spuse Malko.

Mai era puţin până la lăsarea nopţii.

Malko, întins pe patul său, se visa stând într-un fotoliu-pat din avionul companiei Air France, cu Amarjit lângă el, în drum spre ţinuturi însorite în care creşteau cocotierii. Ar fi fost o destindere perfectă după tensiunea şi stresul acestei misiuni.

El îşi reveni din visare şi se hotărî să coboare la bar, unde comandă o votcă de fabricaţie indiană. Era o băutură infectă,

bună să omoare gândacii. Mai avea de aşteptat trei ore nesfârşite.

*
* *

Ammand Singh dormea dus, înfăşurat într-un cearceaf, pe un vechi *charpoi.* El blocase uşa cu un scaun şi lăsase întredeschis un chepeng ce dădea pe acoperişul plat al clădirii. Era mult timp de când nu mai putea dormi într-o încăpere care să nu aibă două ieşiri... Hăituit de FBI, de M 16, de Poliţia călare canadiană şi de RAW, reuşise să supravieţuiască numai datorită prudenţei sale. Condiţiile în care efectuase ultima călătorie îl epuizaseră. Avusese nevoie de două ore de mers pe jos ca să treacă frontiera în mod clandestin.

Cineva zgrepţăna la uşă. Era un zgomot aproape imperceptibil, dar Ammand Singh sări ca ars, cu mâna pe patul revolverului Browning cu şase gloanţe.

— Ammand, scoală-te. Să ne întâlnim în local!

Era vocea lui Kuldip Singh, pe care o recunoscu repede. Avea un timbru uşor răguşit şi avea un puternic accent pendjabi.

— Vin imediat, spuse Ammand Singh.

El aprinse lumina. Peste ochi avea o banderolă albă. El o dezlegă cu atenţie, apoi dezlipi de pe ochi două bucăţi de piele de şarpe, care fuseseră puse pe pleoapele sale. Grijuliu, el le puse într-un borcănaş în care mai erau şi altele şi închise cu atenţie capacul.

Avea ochii bolnavi şi fusese sfătuit să pună cataplasme cu piele de şarpe, într-un lichid misterios, procurate de la un negustor din faţa Templului de Aur. Acesta îi spusese că aceste leacuri îi vor reda privirea de vultur...

Lumina lunii scălda faţada clădirii în care se adăposteau în mod gratuit pelerinii. Malko pătrunse în grădină şi apoi pe scări. Nu se vedea nici picior de paznic. Venise pe jos ca să nu atragă atenţia şi spera din toată inima să nu fi fost urmărit.

El urcă repede scările şi intră fără să bată la uşă în camera lui Amarjit. Ea îl sărută.

— Abia aştept să se termine totul. Mi-e frică... mărturisi ea.

— De ce?

— Mi-e frică, asta-i tot. Am o presimţire urâtă. Noi, hinduşii, suntem foarte superstiţioşi. În după-amiaza asta am întâlnit în

apropiere de templu un astrolog. Mi-a citit în palmă şi m-a sfătuit să plec cât mai repede din Amritsar.

— Chiar asta o să şi facem, imediat după ce ne întâlnim cu amicul nostru.

Calmul ce domnea în jur îl tulbura. Îşi scoase revolverul şi îl puse pe pat sub o eşarfă roz. Se uită la ceasul său Seiko-Quartz. Era ora zece şi cinci. Spera ca informatorul Khalsar să nu-i lase baltă. Nu aveau niciun indiciu ca să dea de el şi nu puteau să o lungească prea mult în Amritsar.

Niciun zgomot nu venea de afară. Când auzi o uşoară râcâială în uşă, Malko crezu că visează. Cu Colţul în mână, el o lăsă pe femeie să deschidă uşa. În spatele uşii, o voce de bărbat întrebă în şoaptă:

— Sunteţi prietena lui Alan?

— Intraţi, spuse Amarjit.

Ea închise uşa în urma unui sikh înalt, cu barbă, şi cu ochelari cu lentile groase de miop. Bărbatul părea foarte îngrijorat. El făcu un pas îndărăt când zări arma lui Malko.

— Este un prieten de-al lui Alan, îi explică atunci Amarjit. Mi-era frică să stau singură.

— Lucrez cu el, o corectă Malko. Vă rog să luaţi loc.

Khalsar Singh dădu din cap.

— Nu pot sta prea mult. Este foarte periculos să staţi aici. Sunteţi sigur că nu v-a văzut nimeni?

— Da, spuse Malko pentru a-l linişti. Nici noi nu vrem să mai stăm pe aici. Ce informaţii aveţi de transmis?

— Aţi auzit vorbindu-se de Safran Tigers? întrebă Khalsar Singh. Sunt sikhiţi extremişti. Şeful lor se numeşte Kuldip Singh.

— Ştim deja asta. Treceţi la detalii, la fapte precise. Unde vor să-l ucidă pe Gandhi? În Pendjab?

— Nu, în Delhi, pe 31 octombrie, când sărbătoresc asasinatul mamei sale. Indira

Bărbatul vorbea o engleză bolovănoasă, rapidă, aproape de neînţeles.

— De ce în Delhi?

— Pentru că acolo au un om foarte bun. Este vorba de o femeie de religie sikh care va monta întregul complot.

— O femeie? se miră Malko.

Celălalt dădu cu putere din cap.

— Tatăl ei a fost ucis în timpul pogromului Blue Star. Este şi

mai fanatică decât bărbaţii... Şi inteligentă.

— Cum se numeşte? Ştii cum se numeşte?

Khalsar Singh deschise gura să spună, dar o închise imediat.

De afară se auzi cum scârţâie podeaua sub paşii grei ai unui bărbat. Apoi, uşa fu zguduită din ţâţâni.

Amarjit se făcu albă ca ceara. Malko sări în picioare, cu revolverul în mână, îndreptat către uşă. Khalsar Singh păru dintr-odată mic de tot. O voce de stentor urlă:

— *Open the door!*[18]

Capitolul VII

Malko îi făcu un semn lui Amarjit.

— Răspundeţi, repede!

— Cine este acolo? strigă femeia.

— Căutăm un hoţ, zise vocea

— Aici nu este nimeni, răspunse Amarjit. Eu dormeam.

Khalsar Singh era descompus la faţă.

— Sunt ei. Ştiu că sunt aici.

— Nu, nu cred. Altfel ar fi insistat, ar fi spart uşa. Spuneţi-mi cine este acea femeie din Delhi?

Şi lui, incidentul i se păru suspect. Din nefericire, camera nu avea decât o singură uşă.

— Nu ştiu cum o cheamă. Ştiu numai că locuieşte în cartierul Hauz Khas.

Era mult prea vag. Malko simţi că-l cuprinde furia.

— Să nu-mi spuneţi că ne-aţi făcut să venim până aici numai ca să ne spuneţi asta!

Informatorul lui Alan Prager ridică spre el o privire de câine bătut.

— Nu, mai e ceva. Ea va lucra cu doi dintre cei mai periculoşi extremişti. Ei sunt Lal Singh şi Ammand Singh. Sunt cei care au pus bombele în avioane...

— Ştiu, spuse Malko din ce în ce mai enervat. Vor veni la Delhi?

— Da, cu trenul Frontier Express de joi. Au deja biletele de

18 *Deschideţi uşa! (n.a.)*

călătorie. Chiar eu am cumpărat biletele.

El tăcu, ştergându-şi transpiraţia ce-i şiroia pe frunte.

— Acum trebuie să plec, *please.* Nu mai ştiu nimic altceva.

— Staţi puţin. Cum îi putem recunoaşte pe cei doi ucigaşi? întrebă Malko.

— Poliţia are fotografiile lor. Sunt... hm, unul este foarte înalt şi solid, Lal Singh, iar celălalt este slab, mic. Şi îşi târâie un picior. Este aproape orb. Amândoi sunt raşi şi cu părul tuns scurt. Nu par a fi sikhiţi. Sunt în permanenţă înarmaţi.

Malko asculta cu atenţie. Această informaţie valora aur curat. Cum de serviciile indiene nu ştiau nimic despre asta? Khalsar Singh era deja la uşă. Malko îi tăie calea.

— Nu mai ştiţi nimic în plus?

— Nu, nu. Plecaţi repede de aici. Dacă veţi fi prins, vă vor ucide.

El trase zăvorul, deschise uşa şi se făcu nevăzut. Malko se îndreptă către uşă ca să o încuie la loc. Prin deschizătură văzu silueta lui Khalsar ce se îndepărta. Apoi bărbatul se răsuci ca şi cum ar fi uitat ceva, întorcându-se spre ei.

Malko se retrase din uşă pentru a nu fi văzut de afară. El auzi atunci un zgomot ciudat, urmat de un geamăt surd.

Khalsar apăru în cadrul uşii cu mâinile întinse înainte. Se clătină în prag, apoi se prăbuşi.

Malko văzu o pată întunecată pe spatele lui. În câteva secunde pata se lăţi, îmbibând cămaşa în dreptul inimii.

Cu gâtul sugrumat de emoţie, Malko scrută întunericul din spatele cadavrului. Un bărbat masiv apăru curând în pragul uşii. Avea umeri laţi ca de docher şi purta o cămaşă. Avea părul tuns scurt, un nas gros şi fruntea îngustă. În mâna dreaptă ţinea un pumnal. Fără să scoată o vorbă, el înaintă către Malko, cu intenţia clară de a-l ţintui de zid ca pe un fluture.

Amarjit scoase un ţipăt.

Malko ridică arma, trase piedica şi o aţinti către intrus.

— *Get out,*[19] zise el încet.

Celălalt rămase încremenit. Nu se aşteptase să dea peste un bărbat înarmat. Apoi bătu în retragere fără să scoată niciun cuvânt. Malko se aplecă peste trupul de la picioarele sale.

Sângele se întinsese pe toată cămaşa lui Khalsar.

Amarjit i se agăţă de braţ.

---

19 *Ieşi afară (n.a.)*

— Ce vom face acum? Or să ne ucidă…

— Voi ieşi imediat de aici, zise Malko. Repede. Nu-ţi fie frică. Vino după mine.

El ţâşni în galeria exterioară cu Coltul în mână şi cu toţi muşchii încordaţi la maximum. Se aştepta la o lovitură de lance sau de pumnal.

Afară nu era nimeni. Galeria era pustie. Parcă ar fi visat. Bărbatul cel solid, cu pumnalul, dispăruse.

Amarjit îl urma. Cei doi alergară către scări. Nici acolo nu era nimeni. Adversarii lor voiau să evite o confruntare făţişă în *rest-house.* În timpul nopţii în Amritsar patrulau echipe de militari care puteau fi alertate la zgomotul unei împuşcături.

Cei doi coborâră treptele cât putură de repede. Cabina paznicului era goală… Ei traversară grădina.

Undeva în dreapta era clădirea arsă. Malko şi Amarjit se opriră brusc. Două umbre se mişcau în faţa ei cu torţe aprinse în mâini. Îi aşteptau pe ei. Din întuneric apăru un sikh îmbrăcat în costum tradiţional. Avea o barbă impresionată şi un turban portocaliu.

El ridică mâna ca un şerif:

— *Stop immediately!*

În loc de răspuns, Malko ridica Coltul, iar celălalt dispăru în noapte.

— Era Kuldip Singh, zise Malko.

Ei o luară la fugă către ieşirea de pe aleea pustie ce ducea în piaţa din faţa Templului de Aur. Imediat în faţa lor apărură mai mulţi sikhiţi înarmaţi cu cuţite şi lănci. Formau un zid de netrecut. Kuldip Singh îşi montase bine capcana. Malko se întoarse, trăgând-o după el pe Amarjit. Avea de gând să tragă doar în caz de forţă majoră. Nici el nu voia să atragă atenţia poliţiei.

— Să încercăm să fugim printre prăvălii, zise el.

Din nefericire, alte turbane îşi făcură apariţia tăindu-le calea. Cele două grupuri aveau de gând să-i prindă la mijloc. Ei se aflau încă în perimetrul templului unde poliţia nu putea interveni. Malko se opri. Simţea cum Amarjit tremură ca o frunză.

— Trageţi în aer. Poate că vor auzi soldaţii şi vor interveni, spuse ea.

— Nu încă.

În faţa lui, văzu o alee ce ducea la marele bazin, ce şerpuia

printre bucătării şi un spaţiu deschis.

— Să o luăm pe aici.

Adversarii lor nu se aşteptau să-i vadă întorcându-se către interiorul templului, astfel au câştigat un avans de vreo douăzeci de metri.

Din spate se auriră strigăte furioase şi o lance şuieră prin aer înfigându-se în pământ.

— Strigă că profanăm templul! ţipă Amarjit. Suntem încălţaţi şi nu avem nimic pe cap...

Nu era însă momentul potrivit pentru asemenea detalii... Profitând de umbra arcadelor, Malko o trase de braţ pe femeie încercând să ajungă la poarta de la sud. Acolo se opri. Toate ieşirile erau păzite.

— Să ne culcăm mai încolo, zise el. Vor crede că am putut să fugim.

Curând găsiră un colţ plin cu pelerini ce dormeau pe jos.

Malko trase cuverturile de pe doi pelerini şi îi întinse una lui Amarjit.

— Înfăşoară-te bine în ea, ca să nu vadă cine este înăuntru.

— Dar dacă ne găsesc?

El îi arătă Coltul.

— Avem cu ce ne apăra.

Ei se lungiră sub arcade, între ceilalţi pelerini care dormeau duşi. Malko era cu spatele la un stâlp şi putea vedea cine vine. Locul părea liniştit. Un peşte ţâşni din apă.

Malko se ruga în gând ca stratagema lui să funcţioneze.

*

* *

După numai câteva minute, galeria se umplu de şoapte şi de umbre ce se agitau în lumina lunii. Cu pulsul mărit, Malko încerca să vadă ce se întâmplă. Alături de el, Amarjit părea moartă.

De ce se temea mai mult, de aceea nu scăpase. Kuldip Singh şi oamenii lui, examinau pe fiecare om ce dormea. Din cauza asta întârziaseră atâta... Sikhiţi se aflau doar la câţiva metri depărtare de ei.

Trebuia să ia o hotărâre, repede, altfel aveau să-i descopere.

El trase uşor de cuvertura lui Amarjit. Cu mâna el îi arătă bărbaţii care se apropiau.

— Să fugim!

Ei se sculară şi începură să se strecoare pe lângă zid. În spatele lor se auzi un strigăt. Fuseseră reperaţi. Din nou o luară la fugă către poarta de vest ajungând în faţă la Akat Tahkat, locul unde înnopta Cartea Sfântă. Malko se opri brusc. Vreo doisprezece sikhiţi înarmaţi cu bastoane, pumnale şi suliţe, barau calea către spatele templului.

— Dumnezeule, or să ne ucidă! şopti Amarjit.

Ceilalţi soseau din spate, fugind cu picioarele desculţe pe dalele de marmură. De astă dată erau complet încolţiţi. Malko îşi simţi gâtul uscat. Chiar cu trei încărcătoare pentru Colt, nu putea face faţă atâtor atacanţi fanatici.

Era inutil să-şi facă iluzii. Kuldip Singh nu-l căuta ca să-l dea apoi pe mâna poliţiei. Risca mai degrabă să aibă aceeaşi soartă ca predecesorul său, Lal Oberoi…

Deodată văzu o fereastră luminată în spatele lui, în Darshni Darwaza, mica clădire legată cu pasarela de Templul de Aur. Un preot în veşminte albe, cu turban şi cu o tunică neagră, citea Caftea Sfântă indiferent la agitaţia din afară.

Dintr-un salt, Malko se apropie de fereastră. Cu patul revolverului el sparse geamul. Cioburile se răspândiră pe jos cu un zgomot infernal. Înspăimântat, preotul îşi întrerupse lectura. Cu o lovitură de picior, Malko sparse un mare panou de sticlă şi se strecură înăuntru. Ştia că este un sacrilegiu, dar nu era momentul oportun să se formalizeze.

Împietrit, preotul nu opuse nicio rezistenţă când fu forţat să se ridice. El fu împins de la spate de Malko

— *You come.*

Când cei doi ieşiră afară. Kuldip Singh şi oamenii lui erau acolo. Cu revolverul înfipt sub bărbia preotului, Malko îi strigă lui Amarjit:

— Spune-le că dacă nu ne lasă în pace, îl ucid.

Ea traduse cu glasul sugrumat de frică. Kuldip scoase un strigăt furios, la fel şi ceilalţi, dar încercuirea se sparse. Lipită de Malko, Amarjit părea una cu el.

Ei se îndreptară către Akat Tahkat şi Malko îl împinse pe preot pe scara ce ducea la esplanada celor care dormeau. Era deosebit de atent la mişcările adversarilor săi. Aceştia aveau chipurile desfigurate de ură. Era un sacrilegiu de neimaginat. Preotul, mut de stupefacţie, se împiedică şi căzu. Cu gesturi

lente. Malko îl ridică şi plecară mai departe. Când ajunseră pe esplanadă, începură să meargă cu spatele. Mai aveau ceva drum de străbătut. În spatele lor apărură clădirile distruse de armată în care nu mai locuia nimeni.

Kuldip Singh venea după ei. El strigă în engleză;

— Câine! O să-ţi scot ochii din cap şi o să-ţi tai beregata!

Malko nu se osteni să-i răspundă, uitându-se în jurul său să vadă dacă nu i-au întins vreo capcană. Atunci văzu silueta masivă a uriaşului ce-l asasinase pe Khalsar.

Acesta ocolise Akat Tahkat şi îi pândea în tovărăşia unui alt bărbat la fel de solid ca el. Cei doi aveau în mâini pumnale şi abia aşteptau să le înfigă în cei doi fugari.

— Atenţie, în spate, la stânga! îi strigă Malko indiencei.

Tânăra se întoarse. Deodată însă se făcu nevăzută. Parcă o înghiţise pământul!

Malko auzi un urlet şi zgomotul unui corp care se prăbuşeşte într-un abis. La doi paşi de el, se afla o gaură neagră în pământ, aproape invizibilă din cauză întunericului. Amarjit căzuse în ea!

— Amarjit!

Niciun răspuns nu veni din adânc. El se aplecă deasupra puţului şi strigă din nou. Nimic!

Amarjit era moartă sau grav rănită.

Ceilalţi se apropiau. Nebun de furie, el se răsuci şi trase înspre cei doi ucigaşi ce se ascundeau după Akat Tahkat. El continuă să meargă cu spatele, ţinând preotul care abia îşi mişca picioarele.

Curând ajunse lângă un zid pe jumătate ruinat. De cealaltă parte a zidului se afla o deschizătură prin care se putea ieşi în străduţele din spatele templului.

Malko îi dădu drumul preotului şi sări peste zid. Apoi dispăru în strigătele furioase ale urmăritorilor.

O lance se înfipse într-un copac, chiar în spatele lui. El se opri puţin încercând să se orienteze în labirintul străduţelor. Voia să se îndepărteze cât mai mult de templu. De după un zid demolat apăru o siluetă tăcută şi masivă. Era Lal Singh. Ucigaşul se deplasa fără zgomot ca un animal de pradă.

Malko ridică Coltul. I-ar fi fost uşor să-i trimită un glonţ în cap. Dar la ce bun? Nu el era vinovat de moartea lui Amarjit. Înainte de toate, trebuia să găsească un ajutor. El trase un glonţ într-o altă direcţie, iar detonaţia se repercută îndelung între ruine. Lal

Singh dispăru ca un şobolan. Malko vârî Coltul în geantă şi începu să alerge în căutarea unui poliţist. În cele din urmă, văzu un Range-Rover cu mai mulţi bărbaţi. El se apropie, cu legitimaţia de presă la vedere.

*

* *

Nişte lanterne foarte puternice luminau gaura neagră a puţului în care tocmai pătrunsese o echipă de salvatori cu ajutorul unor corzi de alpinism. Malko aştepta cu inima strânsă de emoţie. Poate că Amarjit era încă în viaţă... El spusese poliţiştilor că se plimbau şi că femeia nu văzuse puţul şi căzuse din greşeală în el. Niciunul dintre oamenii lui Kuldip nu se arătase, iar cadavrul lui Khalsar Singh nu fusese descoperit încă.

Malko ar fi vrut să se afle departe de oraş când aceasta avea să se întâmple...

Coarda începu să urce şi Amarjit fu scoasă la suprafaţă.

Tânăra avea trăsăturile calme ca şi cum nu avusese timp să-i fie frică. Malko se aplecă, îşi trecu degetele pe după ceafa ei şi simţi o bucată de os dislocată. Biată femeie îşi frânsese gâtul. Profeţia astrologului se împlinise prea curând...

— *She is dead*[20]*,* spuse locotenentul de poliţie.

Malko îi închise ochii şi spuse că vrea să se întoarcă la *International.* Poliţiştii îl lăsară acolo, rugându-l să vină a doua zi ca să identifice cadavrul în mod oficial.

După ce îl trezi pe Vijay, şoferul. Îl puse la curent cu accidentul, plăti nota la hotel şi plecară.

— Aş vrea să conduc eu, spuse Malko şoferului.

Avea nevoie să facă ceva ca să nu se mai gândească...

Efortul cerut de conducerea pe stânga şoselei îi ocupa spiritul.

În timp ce ocolea sensul giratoriu, observă în spate farurile unei maşini. Chiar şi după ce părăsiră oraşul, maşina aceea era în spatele lor. Malko se hotărî să o lase să-l depăşească.

Era un Ambassador asemănător cu al lor. Vijay se aruncă la podea. Prin fereastra maşinii se vedea ţeava lucioasă a unei puşti de vânătoare.

Malko apăsă până la podea pedala de acceleraţie şi maşina consimţi să facă un salt modest înainte. Ameninţarea extremiştilor sikh îi urmărea şi în afara oraşului Amritsar.

---

20 *Este moartă (n.a.)*

Următorii săi bănuiau cu siguranţă că deţinea informaţii vitale şi făceau tot posibilul ca el să nu ajungă viu la Delhi.

Noaptea avea să fie lungă şi plină de pericole…

Capitolul VIII

Farurile maşinii din spate parcă erau legate cu un fir invizibil de maşina lui Malko. Cu acceleraţia la maximum, Malko îşi dădea seama că nu poate să scape de urmăritori. Până la Delhi erau cinci sute de kilometri, adică mai mult de şapte ore de drum. Desigur, putea cere ajutorul poliţiei, dar risca să i se pună întrebări jenante.

Ei traversară în viteză un sătuc adormit şi nu puţin lipsi ca să între într-un camion.

Din nou, drumul era în linie dreaptă. Urmăritorii erau în continuare în spatele lor. Nu aveau timp să umple rezervorul cu benzină.

Vijay, prăbuşit pe banchetă, nu părea prea emoţionat. Malko se uită la Colt şi se întrebă dacă nu ar fi cazul să-şi înfrunte adversarii în mod direct. Urmărirea i se părea de-a dreptul epuizantă. Nu ştia ce armament au teroriştii. Nu voia să-şi lase pielea pe un drum din Pendjab. Trebuia cu orice preţ să ajungă la Delhi. Deja muriseră doi oameni pentru aceste informaţii, fără a o socoti pe nefericita Amarjit.

Ce tristeţe…

Un camion venea din faţă, cu farurile mari, rulând pe partea dreaptă a sa, voind să depăşească un alt camion. Malko frână ca să le lase timp să între în linie.

Şoferul camionului calculase însă greşit distanţa şi venea drept spre Ambassador. Malko încercă să-l evite şi, brusc, farurile lui luminară un al treilea camion, ce bara o altă porţiune din şosea. Rămăsese probabil în pană şi nu avea nicio lumină aprinsă de avertizare!

Farurile camionului din faţă îl orbeau. El ezită o fracţiune de secundă, fiind ameninţat de două coliziuni, apoi, în ultimul moment, trase puternic de volan. Reuşi să traverseze şoseaua în diagonală şi ieşi din carosabil, trecând de camionul rămas în

pană!

Ambassador-ul se bălăngăni îngrozitor, iar Malko crezu că va scăpa volanul din mână. Apoi farurile sale luminară un drum ce ducea între orezării fiind perpendicular pe şosea. El o porni în mod instinctiv pe acel drum. După ce rulă mai mult de un kilometru, se opri şi privi înapoi. Pe şoseaua rămasă în urmă se vedeau licărind lumini dar nimeni nu-i mai urmărea.

Urmăritorii lor fuseseră poate prinşi între cele două camioane. Sau avuseseră un accident, sau trebuiseră să se oprească pentru a nu fi spulberaţi în coliziune.

Malko nu reduse viteza, continuându-şi drumul ce şerpuia printre culturile de orez. Fu nevoit să facă numeroase ocoluri până ce farurile luminară un grajd pustiu. Opri motorul şi coborî cu Coltul în mână.

Nu era niciun suflet în zonă. Doar o pasăre de noapte sfâşie tăcerea cu ţipătul ei. Malko rămase nemişcat cu inima bătând puternic, pândind un sunet de motor. Vijay îl urmase, la fel de apatic.

Garajul era un adăpost bun. Se făcuse un timp frumos, iar stelele străluceau deasupra Pendjabului. Lăsându-l pe Vijay să păzească intrarea, Malko se lungi pe bancheta din spate şi cu arma la îndemână, el începu să se gândească la Amarjit. Epuizat, adormi repede.

*
* *

Un zgomot ciudat îl făcu să sară în sus. Deschise ochii şi văzu o matahală imensă ce bloca ferestrele maşinii. Era un ditamai elefantul care trăgea un trunchi de copac către orezării. Malko se sculă. Abia se luminase de ziuă, dar câmpul era deja animat: se vedeau muncitori agricoli ce mergeau pe jos, biciclişti, copii care se fugăreau ţipând.

*
* *

Vijay trecu la volanul maşinii şi porni pe drumul îngust ce şerpuia printre orezarii Ceva mai departe, el opri să capete nişte informaţii de la doi ţărani.

— Ştiţi drumul spre Charnigah?

— *Seeda*![21] făcu unul dintre ţărani.

Le trebui încă o jumătate de oră până să ajungă la un drum asfaltat. Un şofer le indică direcţia bună. Peste o oră. Un panou indica intrarea în Haryana. Părăsiseră deci Pendjabul. În circulaţia îngrozitoare din zorii zilei, Ambassador-ul putea fi foarte greu depistat printre alte sute de maşini identice... Nu le mai rămânea decât să ajungă la Delhi şi să-i dea lui Alan Prager atât veştile bune cât şi cele proaste...

*
* *

— Doamne! Ce îngrozitor! Şi era o fată atât de minunată! Ce destin nefericit! oftă Alan Prager.

Americanul părea strivit de vestea morţii lui Amarjit.

— Scuzaţi-mă, vă rog, spuse el cu o voce stinsă. Eu nu sunt obişnuit cu morţile acestea violente. Este vorba de unul dintre cei mai buni colaboratori ai mei!

— Dar Lal Oberoi? obiectă Malko.

— Nu-i acelaşi lucru. Nu îl cunoşteam prea bine şi era şi bărbat.

Malko sorbi puţin ceai fierbinte şi începu să-i relateze cele întâmplate. Americanul îl ascultă fără să îl întrerupă. Apoi ridică receptorul telefonului.

— Aşteptaţi puţin. Vreau să verific ceva.

El formă un număr, iar Malko înţelese că vorbea cu cineva din Amritsar.

— A fost găsit cadavrul lui Khalsar Singh, ucis cu pumnalul, într-una din străduţele cu prăvălii. Nimeni nu ştie cine l-a ucis. Sikhiţii spun că este vorba de o provocare.

Lucrurile promiteau mult în viitor...

— Ce părere aveţi despre informaţiile pe care vi le-am adus? întrebă Malko.

— Presupun că după tot ce s-a întâmplat, vor anula proiectul, cel puţin, pentru moment.

— Credeţi că cei doi asasini ar putea veni la Delhi?

— Este puţin probabil.

— Ce puteţi să spuneţi despre femeia sikh?

— Nimic. Mi se pare destul de îndoielnică probabilitatea unui atentat aici, la Delhi. De la asasinarea Indirei Gandhi, protecţia

21 *Mergeţi drept înainte (n.a.)*

lui Radjiv este asigurată de Special Protection Group, o *task force* formată din patruzeci de oameni selecţionaţi cu grijă şi dotaţi cu armament ultramodern. De asta se mai ocupă Security Branch a poliţiei din Delhi, o antenă a IB şi o alta a CID. Ca să nu mai vorbim de Traffic Police. Radjiv este înconjurat de un adevărat zid uman. Mâncarea sa este gustată de oamenii de pază şi tot ei degajează străzile înainte de a trece el.

Malko clătină din cap, puţin convins.

— Tocmai aici e problema. Cu atâţia oameni, coordonarea poate fi defectuoasă. Şi Reagan era bine protejat. Cu toate astea, tot a primit două gloanţe în piept. Trase de un amator.

— Poate că aveţi dreptate, consimţi americanul. Trebuie să mai studiem problema asta.

— Nu aveţi nicio idee cum am putea găsi acea femeie sikh?

Alan Prager zâmbi:

— Poate că am. Sper să mă ajute o prietenă.

— Una dintre „informatoare”?

— Nu, nu chiar. Suntem un pic prieteni. Ştiu că are mare nevoie de bani. Cunoaşte tot Delhi. S-a culcat cu toţi miniştri şi cu toţi consilierii Indirei şi ai lui Radjiv. Poate că-mi va da o idee…

— Bine. Până atunci, am să-i fac o vizită unchiului lui Amarjit…

Chipul lui Alan se întunecă.

— Mă simt îngrozitor de vinovat, făcu el. Eu sunt cel care i-am ordonat să meargă cu dumneavoastră acolo.

— A fost destinul ei. Unde şi când ne mai vedem?

— Ne vom vedea aici după ce mâncăm. Am de gând să-l contactez pe colonelul meu indian din IB. Aş vrea să vă înlesnesc o întâlnire cu el. Poate are ceva cunoştinţe în legătură cu cei doi tipi pe care i-aţi văzut în Amritsar. Pe curând. Luaţi-l pe Vijay să conducă maşina.

*

* *

Bătrânul cu pijamaua albă ascultase povestirea lui Malko, cu o linişte aparentă. El se ridică fără să spună o vorbă şi aprinse câteva beţişoare de santal în faţa unui bust al lui Ganesh, apoi se întoarse lângă Malko.

— Vă mulţumesc că aţi făcut totul ca să o salvaţi pe Amarjit,

zise el. Din păcate, nu cred că-i voi supravieţui prea mult. Guvernul m-a avertizat că sunt următoarea persoană de pe *hit-list.*

— Dar nu pot face nimic pentru dumneavoastră?

Unchiul lui Amarjit clătină din cap.

— Nu sunt o persoană prea importantă. Am de trecut printr-un moment mai greu. Sper însă să mă întâlnesc cu nepoata mea într-o viaţă mai bună... Era o fată foarte inteligentă.

— Mai doriţi ceai?

Malko bău câteva înghiţituri dintr-un ceai verde foarte tare şi foarte dulce. Părea atât de ciudat să vorbească de moarte când soarele strălucea atât de minunat...

— Ce se va întâmpla cu trupul nepoatei dumneavoastră?

— Păi, îl vom incinera, zise bătrânul. Dacă doriţi puteţi asista la această ceremonie. Se va desfăşura la Electric Crematorium, aflat în spatele fostului Salimgarh.

— Poate că voi veni, spuse Malko.

El plecă şi se întoarse acasă la Alan Prager nu înainte de a se opri la hotelul Taj Mahal.

Vedla era acolo, îmbrăcată cu frumosul sari roşu. Stătea pe duşumeaua verandei. Ea îi aruncă o privire arzătoare, apoi sorbi puţin lapte.

Americanul apăru şi el.

— Colonelul Pratap Lambo ne aşteaptă la comisariatul din Defence Colony, spuse el. Nu este prea departe şi este un loc mai discret decât Lodi Road.[22]

— Aveţi de gând să-i povestiţi tot? întrebă Malko.

— Bineînţeles că nu! Cu ajutorul lui putem pune la punct anumite lucruri. Este bine să îl cunoaşteţi. La urma urmelor, se află pe statul nostru de plată.

*

* *

Pe drumul ce ducea la Police Court din Defence Colony sosea o maşină americană albastră şi hodorogită, hurducându-se prin nenumăratele gropi.

— Soseşte prietenul nostru, Pratap, spuse Alan Prager.

Un indian firav şi mic de statură coborî din maşină şi se îndreptă către cei doi cu zâmbetul pe buze.

---

22 *Adresa imobilului în care se află IB (n.a.)*

Colonelul Pratap Lambo semăna cu o doradă, dar cu una cu mustăţi. Gura enormă ocupa toată faţa, iar ochii inteligenţi erau globuloşi.

Era un bărbat extrem de elegant, cu cravata sa trandafirie asortată la o cămaşă de aceeaşi culoare şi la un pantalon cu dungi impecabile. Un inel strălucea pe mână, iar părul ondulat era dat cu briantină. Colonelul strânse îndelung mâna lui Malko cu o atitudine un pic servilă.

— Domnul Prager este un vechi prieten Prietenii săi sunt şi prietenii mei.

Malko remarcă ceasul enorm de la mâna lui. Avea calendar, busolă şi calculator.

Cei trei intrară în sediul poliţiei. Sute de biciclete erau parcate în curte în faţa celulelor în care aşteptau vreo şase amărâţi, lungiţi direct pe pământ. Malko se apropie. Toţi aveau chipurile stâlcite în bătaie, cu ochii umflaţi şi învineţiţi…

— Au fost supuşi la un pre interogatoriu, explică Pratap cu un zâmbet suav. În prima seară, poliţiştii care sunt de gardă îi bat ca să fie mai înţelegători pentru interogatoriul de a doua zi.

Nefericiţii aveau aspectul unor animale hăituite, iar lui Malko i se făcu milă de ei. Alan Prager îl luă pe colonel de braţ şi pătrunseră într-o cameră cu aer condiţionat. Pe pereţi erau imagini de serviciu în care erau prezentate în detaliu crimele din cartier. Într-un colţ şedea un biet om cu capul plecat, care rămase nemişcat când ei intrară în încăpere.

— Cine este domnul acesta? întrebă Malko.

Colonelul Pratap Lambo vorbi ceva cu bărbatul şi apoi traduse:

— Este unul care vinde la suprapreţ bilete de cinema.

— Şi ce caută aici?

— Păi, superintendentul vrea să-l facă să mărturisească numele complicilor săi. Asta câştigă mai mult de trei mii de rupii pe lună. Dacă nu va vorbi, va fi bătut măr.

Colonelul îşi aprinse o ţigară cu o brichetă de aur, uitându-se fix la Malko.

— V-aţi întors de la Amritsar, nu-i aşa? Aţi văzut ceva interesant?

— Da, foarte interesant. L-am cunoscut pe Kuldip Singh.

Un licăr trecu prin ochii globuloşi.

— Aşadar s-a întors. Este un individ extrem de periculos. Timp

de optsprezece luni a stat ascuns după operaţiunea Blue Star. Acum guvernul a acceptat să-l lase să iasă la suprafaţă, în speranţa că va călca strâmb. Fiind un fanatic, va încerca să-şi reorganizeze grupul terorist. I-aţi văzut pe pakistanezi?

— Pe pakistanezi, nu. Dar am văzut doi ucigaşi: Lal şi Ammand Singh…

Lambo păru brusc extrem de interesat.

— Am să-i anunţ pe poliţiştii din Pendjab. S-a pus o recompensă foarte mare pe capul celor doi. Credeam că sunt în străinătate. Nu vor avea curajul însă să vină în Delhi. Asta nu vor îndrăzni niciodată, făcu Lambo cu un surâs de superioritate. Sunt prea căutaţi. Se ascund ca nişte şobolani în Templul de Aur, sub protecţia preoţilor şi ai membrilor AISSF. Iar poliţiştii din Amritsar închid ochii. Le e frică de răzbunarea sikhiţilor…

— Dar dacă totuşi vor veni la Delhi?

— Nu se pune problema, spuse tăios Pratap Lambo. Noi cunoaştem toate locurile unde s-ar putea ascunde. Avem informatori peste tot…

Malko şi Alan Prager se uitară cu înţeles unul la celălalt. Colonelul se uită la ceasul său enorm. Pentru un simplu colonel, părea destul de dezinvolt.

— Să mergem, vreau să vă arăt teroriştii pentru care am venit aici.

În camera alăturată, se aflau trei bărbaţi aşezaţi direct pe podea. Erau sărăcăcios îmbrăcaţi şi aveau mâinile şi picioarele încătuşate în lanţuri. Doi poliţai aşezaţi pe scaune îi interogau.

— Aceştia doi aveau emiţătoare radio în posesie. Cu ajutorul lor vom putea prinde toată reţeaua.

El discută câteva minute cu poliţiştii, apoi părăsiră încăperea şi ieşiră în curte.

Malko puse întrebarea ce-i ardea limba:

— Credeţi în posibilitatea unui atentat împotriva lui Radjiv Gandhi?

Colonelul dădu din cap afirmativ.

— În străinătate, da. În niciun caz însă. Aici în Delhi. Am decapitat reţeaua teroristă şi paza este extraordinar de bine pusă la punct.

— Dar există cei din Amritsar…

Colonelul făcu un gest ce arăta că Amritsar este prea departe.

Părea din ce în ce mai nervos şi îşi consulta întruna ceasul. El

se scuză:

— Trebuie să plec. Avem o şedinţă la Intelligence Complex.

Colonelul se urcă în maşina lui şi plecă lăsând în urmă un nor de fum albăstrui.

— Curios personaj, remarcă Malko. Este de încredere?

Pe chipul lui Alan Prager apăru o grimasă dezamăgită.

— Doar atât cât poate fi un indian. Poate că mai mult decât media. Oricum, are mare nevoie de bani.

— Nu avea aerul că ar crede povestea noastră, zise Malko.

Intraseră iar în traficul ameţitor de pe Ring Road. Alan Prager frână brusc pentru ca să evite un cortegiu ce venea din sens opus. Era o nuntă. În fruntea alaiului dansau trei fete cu zurgălăi la glezne, urmate de o orchestră în haine roşi, ale cărei alămuri acopereau larma circulaţiei.

Mireasa încheia cortegiul, urcată pe un cal împodobit cu şaluri aurite. Era India tradiţională.

Americanul zise:

— Este greu să nu-l înţelegi. În Pendjab, în fiecare săptămână este ucis un poliţist. Adevărul e că analiza făcută de el este destul de realistă. Tipii aceia nu sunt atât de sofisticaţi ca să se descurce aici. Însă dacă primul ministru are de gând să meargă în Pendjab, trebuie să fie cu ochii-n patru…

— De ce nu i-aţi comunicat informaţia în legătură cu venirea la Delhi a lui Lal şi a lui Ammand Singh? întrebă Malko. Serviciile indiene i-ar fi arestat şi atunci cădea tot complotul.

— Nu am chef să pună gara în stare de asediu, zise Alan Prager. În cazul în care nu şi-au schimbat deja planul, este mai bine să acţionăm cu discreţie. Părerea mea e că nu vor mai veni. Până atunci, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu prietena mea, Madhu. Poate că ea ne va ajuta să o descoperim pe misterioasa extremistă sikh. Oricum, nu este deloc o persoană dezagreabilă.

*

* *

O femeie mai senzuală ca Madhu Gupta, nici că mai exista! Parcă ieşise din basorelieful unui templu erotic! Sânii imenşi făceau să plesnească mătasea sariului mov, iar mersul unduitor era intenţionat provocator. Cât despre privirea ei, ar fi scos din minţi chiar şi pe un guru detaşat de cele lumeşti. Ochii ei negri şi umezi, alungiţi cu dermatograful, ardeau de voluptate.

Parfumul ei se amesteca ameţitor cu cel al nenumăratelor beţişoare de santal care se consumau peste tot în micul ei apartament, la fel de strălucitor ca şi ea: avea perdele galbene, lămpi cu abajururi din mătase roşie şi o măsuţă joasă pusă pe patru colţi de elefant.

— Bine aţi venit la Delhi, spuse ea pisicoasă, ţinând mâna lui Malko între mâinile ei catifelate.

Malko se gândi că dacă ar fi împins-o încetişor, ea s-ar fi culcat supusă pe divanul Chesterfield tropical acoperit cu mătase mov.

— Vă place la mine? îl întrebă ea. Toată mobila este adusă de la Claude Dalle, din Paris.

— Este superb, zise Malko aşezându-se într-un balansoar aurit.

Madhu îl abandonă ca să întâmpine o pereche de indieni care tocmai soseau. Într-un colţ stătea un băietan cu chipul încruntat care îi observa pe invitaţi, diplomaţi din diferite ţări şi indieni. Malko ieşi în grădină unde îl găsi pe Alan Prager lângă o masă încărcată cu tot felul de gustări.

— Prietena dumneavoastră este superbă! remarcă el.

— Da, nu este deloc rea, zise Alan cu un zâmbet în colţul gurii, iar în pat este ca musonul: multă umiditate şi rafale care îţi strică frizura.

— Nu pare a fi atât de vijelioasă…

— Vijelioasă, hm… Este moartă după străini şi unica ei preocupare e cum să-i bage în patul ei. De când şi-a legat trompele este ca o hetairă dezlănţuită.

Madhu Gupta se întorcea către ei cu două cupe pline cu şampanie Moët et Chandon. Fiecare gest al ei era o provocare. Discutară tot felul de nimicuri, iar Malko îşi storcea creierii cum să o întrebe ce îl interesa pe el. Văzând efectul ce-l aveau ochii lui aurii asupra nurliei văduve, se hotărî să încerce.

— Am primit adresa unei femei de religie sikh, care locuieşte în partea de sud a oraşului, în Hauz Khas, dar din păcate am pierdut-o. Am un mesaj pentru ea şi treaba asta mă cam irită.

Privirea lui Madhu se umbri puţin.

— Nu ştiţi cum o cheamă?

— Am uitat şi numele ei. Ştiu doar că tatăl ei a murit în timpul operaţiunii Blue Star.

Femeia râse.

— Va fi foarte dificil de aflat cine e... Dacă este o sikhită, automat numele ei trebuie să fie Singh, dar nu este suficient. Dacă însă căutaţi femei frumoase, New Delhi este plin, adăugă Madhu privindu-l direct în ochi.

Ea făcu o piruetă învolburând mătăsurile mov şi-l părăsi.

Serata se desfăşura pe fondul unei muzici indiene care părea că iese din pereţi, cu un efect stereo extraordinar. Invitaţii indieni asaltau sticlele cu J&B şi se îmbătau cu conştiinciozitate.

Malko, hotărât să facă pace cu stăpâna casei, o acostă lângă masa imensă, creaţie Claude Dalle, pe care stăteau etalate gustările.

— Aveţi un sari minunat care vă stă extraordinar de bine, zise el.

Din nou, ochii săi aurii îşi făcură efectul asupra indiencei care spuse alintându-se:

— A, este unul vechi, ca şi mine...

Brusc, lumina se stinse. Madhu Gupta scoase o exclamaţie de enervare:

— Iarăşi au ros şoarecii cablurile electrice. Trebuie să mă mut de aici. Veniţi cu mine să caut nişte lumânări.

Malko o urmă. Când ajunseră în bucătărie, ea luă un scaun şi se urcă pe el. Ea îi dădu un pachet mare cu lumânări.

— Ajutaţi-mă să cobor, făcu ea.

De pe taburet, ea îi sări direct în braţe. El simţi cum sânii grei i se strivesc de piept şi cum ea îşi apropie faţa de faţa lui, rămânând aproape chiar şi după ce era bine echilibrată.

— Ce puternic sunteţi, făcu ea.

Madhu aprinse o lumânare ce lumina semnul roşu *tikki* de pe fruntea ei. Ochii ei spuneau clar ce gândea. Era evident că nu dorea să plece prea repede din bucătărie. Întorcându-se spre el, îl atinse cu sânii.

— De ce faceţi asta? şopti ea.

Malko nu mişcase niciun deget. Madhu era la câţiva centimetri de el, cu buzele întredeschise. Un val de adrenalină invada arterele lui Malko. Ideea de a se juca niţel cu această văduvioară la numai câţiva paşi de invitaţii ei îl excită brusc. El puse o mână pe coapsa ei elastică.

— *Mummy, we need light,*[23] se auzi o voce de copil din pragul uşii.

---

23 *Mămico, vrem lumină (n.t.)*

Madhu Gupta se depărtă repede de Malko. Flacăra slabă a lumânării lumina un copilaş. Visul ei cel frumos se spulberă.

Pe dată ce fură aprinse lumânările, invitaţii care se mai ţineau încă în picioare profitară ca să se eclipseze. Malko şi Alan Prager plecară printre ultimii.

— Bună bucăţică, nu?

— Într-adevăr, dar tot nu am reuşit să aflu ceva despre misterioasa sikhită…

— Aveţi un pic de răbdare. Veţi reuşi să o revedeţi.

— Credeţi că ignoră ceea ce faceţi cu adevărat?

— Habar n-am. Făcu Prager. Dar eu sunt cel care o aprovizionează cu whisky J&B, cu Moët et Chandon şi chiar cu caviar. Atât timp cât nu-şi riscă pielea, sunt sigur că va coopera. E frumos că nu-mi pune niciodată întrebări.

Malko mai avea încă pe mâini parfumul aţâţător al văduvei. Tot ce avea de făcut era să aştepte…

— Mâine este joi, spuse el. În mod normal, Lal şi Ammand Singh sosesc la Delhi, cu primul tren.

Alan Prager nu răspunse imediat. Apoi oftă.

— Vreţi să mergeţi la gară, nu? Aveţi dreptate. Ar fi culmea să aibă aşa curaj. Sunt însă capabil să pariez pe o sută de dolari contra o rupie că tipii nu vor veni la întâlnire.

— Am nevoie de un binoclu, zise Malko. Şi mai vreau şi maşina cu şoferul.

— Nu-i nicio problemă! Luaţi-vă însă şi un „45”. Indivizii aceia sunt extrem de periculoşi. Sunt în stare să ucidă sute de persoane ca să-şi salveze pielea.

Ei sosiră la *Taj Mahal.* Malko zări urcând pe peron o femeie care semăna cu Amarjit şi inima i se strânse dureros…

— Ştiu asta. Voi fi cu ochii-n patru.

— Dacă vă zăresc pe peron, preciză Prager, veţi fi primul pe care îl vor ucide.

Capitolul IX

Un controlor se certa violent cu un *swami*[24] care nu îşi scosese

24 *Om sfânt (n.a.)*

bilet, pretinzând că este scutit de Dumnezeu. Frânturi din vocile lor acopereau anunţurile din gară, făcute în hindi şi engleză. Malko privea panorama de la înălţimea pasarelei ce trecea peste calea ferată şi care permitea accesul la diferitele peroane.

Toate cele şase peroane erau negre de lume. Printre sutele de călători se perindau nenumăraţi vânzători ambulanţi ce ofereau dulciuri şi pâinişoare de orez pe bucăţi de ziar.

Malko se uită la ceas: era ora şapte patruzeci şi şapte. Cursa *Frontier* ce venea din Pendjab trebuia să sosească la opt şi şapte minute la linia trei. Asta în cazul în care nu avea întârziere…

Cum avea oare să-i descopere pe terorişti în acea mare de oameni? Ambassador-ul aştepta în parchingul gării cu credinciosul Vijay şi Vedla, care venise ca acoperire.

În gară intră un tren din care coborâră sute de călători ce se buluceau către ieşirile de pe peron.

Malko coborî pe peronul trei şi i se adresă unui funcţionar.

— Unde se află vagoanele de clasa întâi ale cursei *Frontier*?

Funcţionarul îi făcu semn către cealaltă extremitate a gării, cu ieşirea către a doua pasarelă.

— Sunt acolo, sir, unde se află clasa specială.

Era cea rezervată străinilor. Malko era obligat să aleagă una din cele două ieşiri. El îşi spuse că cei doi sikhiţi nu ar fi călătorit cu clasa întâi şi se hotărî să se concentreze asupra primei pasarele. El se îndreptă către ea, trecând prin faţa sălii de aşteptare a clasei a treia, care semăna cu o cocină. Fu nevoit să păşească peste ceva ce semăna cu un cadavru ca să pătrundă în cabina telefonică roşie ce servise ca toaletă publică. Era o adevărată oroare.

Din fericire, ferestrele acesteia erau atât de murdare, încât permiteau să vadă fără să fie văzut…

Zece minute mai târziu, difuzorul anunţă ceva şi se desluşi cuvântul Pendjab El se uită către peronul gol. Nu-i veni să creadă când văzu trei locomotive Diesel vechi care apărură trăgând după ele un lung şir de vagoane roşii, cu bare la toate ferestrele, puse acolo ca nu cumva călătorii să încerce să scape. Trenul se opri cu un scrâşnet oribil de roţi şi din vagoane se revărsă o adevărată maree. Sariurile multicolore se amestecau cu turbane şi cu bărbaţi neraşi. Călătorii formau un imens şuvoi ce se deversa într-un nor de praf. Hamali cu cămăşi roşii cărau

munţi de bagaje pe cap, pe umeri, croindu-şi drum cu pumnii. Malko văzu un sikh foarte demn, cu o valiză pusă în echilibru pe cap, turtindu-i turbanul.

Cursa *Frontier* se golea încetul cu încetul pe la cele două capete ale peronului, iar Malko îşi spuse că a venit acolo degeaba. Dacă îi pierdea pe cei doi asasini, ştia că nu avea să-i mai găsească niciodată. El se decise să plece, dar se răzgândi şi văzu că intenţia lui fu răsplătită.

Lal Singh, cu statura lui impresionantă se vedea cu un cap mai înalt decât mulţimea din jurul său. Era îmbrăcat cu o sahariană şi cu blugi şi avea pe umeri un rucsac alb. Alături de el se află un bărbat slăbănog şi firav, cu ochii în fundul capului, care îşi trăgea un picior. Acesta se uita în toate părţile ca o pasăre fricoasă. Nu avea niciun bagaj, dar ţinea mâna stângă în buzunarul *sarwar-ului* său. El era bărbatul pe are îl văzuse Malko înainte de accidentul suferit de Amarjit. Era Ammand Singh, al doilea ucigaş.

Aşadar călătoria sa la Amritsar nu fusese în zadar... El părăsi cabina telefonică imediat ce cei doi trecură în faţa lui. În mulţimea compactă, nu aveau cum să-l repereze. Este adevărat că erau puţini străini.

El se amestecă în mulţimea vizitatorilor şi ajunse la ieşire. Niciun poliţist nu era în zonă.

În faţa gării se vedea labirintul străduţelor din Old Delhi. Dacă cei doi sikhiţi intrau acolo, numai Vedla sau Vijay ar fi putut să-i urmărească fără a putea fi reperaţi.

Cei doi bărbaţi se îndreptară către zecile de ricşe aliniate la dreapta şi Malko se îndreptă către maşina Ambassador pe care şoferul o adusese ceva mai aproape. Lal şi Ammand Singh se urcară într-o ricşă. Aceasta se urni din loc şi se amestecă printre cele ce ieşeau din parching. Cum ar fi putut să o recunoască în acea masă mişcătoare? Toate semănau între ele.

— Spune-i Vedlei să ia numărul ricşei în care tocmai s-au urcat cei doi bărbaţi, cel solid şi cel firav, îi spuse el lui Vijay.

Femeia se strecură prin mulţime, în timp ce Ambassador-ul îşi croia şi el drum către ieşire cu lungi sunete de claxon...

Vedla se întoarse în fugă, îi spuse ceva şoferului şi îl privi cu tandreţe pe Malko. Ei se îndreptară către Chelmsford Road, în direcţia Connaught Place. În faţa lor se deplasau vreo douăzeci de ricşe. Care dintre ele era cea care îi interesa?

Ei ocoliră un sens giratoriu în Panchkuin Marg, apoi se îndreptară spre vest. Vijay părea sigur de el. Trecură pe lângă un fel de pădurice în plin Delhi, pe un drum lung de un kilometru, apoi intrară pe un mare bulevard pe care circulau şi tramvaiele. Erau într-un cartier cu clădiri moderne, populat şi animat. Vijay se întoarse şi spuse:

— Suntem în West Patel Nagar!

Ghemuită lângă el, Vedla era aproape invizibilă.

Maşina străbătu mai multe străduţe ce păreau rezidenţiale. Deodată Vijay frână brusc. Malko văzu prin parbriz doi bărbaţi care coborau dintr-o ricşă. Erau cei doi asasini! Vedla era deja jos din maşină. În acest cartier, un străin ar fi fost reperat cu uşurinţă.

Cei doi bărbaţi dădură colţul străzii.

Cinci minute mai târziu, apăru Vedla şi se urcă lângă şofer căruia începu să-i vorbească îndelung. Acesta demară imediat. Pe străduţa următoare, el încetini şi îi arătă lui Malko o clădire veche şi albă cu trei etaje. Pe ziduri se vedeau montate enorme instalaţii de aer condiţionat. În faţa casei era o mică grădină. Malko îşi notă numărul: 37/86. În Delhi. Străzile mici nu aveau nume ci au un sistem complex de numerotare pe bază de cifre şi de litere.

*

* *

După o oră. Erau înapoi la *Bible Society.* Alan Prager îi întinse lui Malko două bancnote a câte cincizeci de dolari şi îi spuse râzând:

— Bravo! Aţi câştigat pariul!

— Ce vom face acum?

Americanul îşi frecă bărbia şi îşi puse picioarele pe birou.

— Într-o ţară normală, mi-aş anunţa omologii şi i-aş lăsa să se descurce singuri. Aici însă, dacă îl sun pe bravul colonel Lambo, ori aduce tancurile şi termină tot, ori ratează lovitura.

— Asta înseamnă că vom continua să luptăm singuri…

— Nu aveam curajul să spun eu asta, oftă americanul.

— În acest caz, trebuie să-i supraveghem. Este greu să facem noi asta. Nu rămân decât Vijay şi Vedla…

— Vedla este O.K., făcu Prager. Este fată deşteaptă şi este şi motivată. Poate să se învârtească prin zonă zicând că îşi caută

de lucru. Este ceva uzual pe aici.

— Aveţi încredere în ea?

— La fel demult ca în orice alţi indieni. Adevărul că ea nu mă are decât pe mine în Delhi. Iar aici viaţa este foarte grea pentru o fată singură care nici nu vorbeşte hindi. Ce ziceţi de asta?

— Zic că putem încerca. Nu trebuie să-i pierdem din ochi pe cei doi.

*

* *

Telefonul sună iar Malko tresări.

— Veniţi imediat aici! se auzi vocea excitată a lui Alan Prager.

— Avem noutăţi.

Malko, care păstrase maşina, ajunse imediat în Sansad Marg. Americanul se învârtea în micul lui birou, ca un leu în cuşcă. Vedla era aşezată într-un colţ. Înainte de a o trimite în West Patel Nagar, Malko îi dăduse o bancnotă de cincizeci de dolari, iar ea era în stare acum să se arunce şi în foc pentru el.

— Imobilul cu pricina aparţine unui expert fiscal sikh, spuse Prager. Tipul este acum în Pendjab. Potrivit celor spuse de vecinii lui, cei doi nou-sosiţi sunt verii lui. Poanta cea mai tare vine acum: au angajat-o pe Vedla ca bucătăreasă!

Era prea frumos ca să fie adevărat!

— Vedla va primi optzeci de rupii pe lună, mai zise Alan Prager. Trebuie să să întoarcă acolo astă-seară.

— Credeţi că va fi în stare?

— Sigur că da!

Telefonul îi întrerupse. Prager răspunse.

— Este Madhu Gupta. Vă caută pe dumneavoastră! El puse iar receptorul la ureche.

— Este chiar aici cu mine. O să-l anunţ. Sunt sigur că va fi extrem de încântat, spuse Prager interlocutoarei sale.

După ce puse receptorul în furcă, el spuse vesel:

— *Mrs.* Gupta vă aşteaptă să serviţi ceaiul cu ea. Spune că a aflat cine e persoana care vă interesează.

*

* *

Cu inima bătând de emoţie, Malko sună la uşa indiencei. Maşina Ambassador făcuse o pană şi fusese nevoit să ia un taxi.

Uşa îi fu deschisă chiar de văduvă. Era învăluită într-un nor de mătăsuri mov iar *tikki* strălucea pe fruntea ei ca un al treilea ochi. Avea pleoapele pudrate cu aur şi subliniate cu rimel, iar sari-ul era şi mai bine mulat pe corp.

Când îi sărută mâna, Malko o simţi cum se topeşte de plăcere.

— Sper că azi nu vom mai avea pană de curent, se alintă ea.

Îl conduse până în living-room unde îi aştepta o masă plină cu tot felul de prăjituri. Vocea răguşită a Dianei Ross interpreta o piesă muzicală plină de pasiune.

— Azi nu am niciun servitor, oftă Madhu.

Probabil că îi izgonise cu forţa. Malko tocmai îşi înmuia buzele în ceai, când micul monstru, copilul lui Madhu, îşi făcu apariţia şi cu capul plecat, se aşeză chiar în faţa lor.

— L-aţi cunoscut deja pe fiul meu Aram? Mă adoră şi nu mă pierde din ochi...

Puştiul începu să ronţăie un biscuit observându-i cu o atenţie enervantă. Madhu îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Voiam să vă văd căci am impresia că am dat de persoane care vă interesa.

— Excelent! zise Malko. Cum de aţi reuşit?

— O, încă nu ştiu dacă este ea. Persoana respectivă este unica fiică a unui colonel sikh, ucis în timpul operaţiunii Blue Star, şi locuieşte în Hauz Khas. Are douăzeci şi şapte de ani, este frumoasă şi se numeşte Shanti Singh. Vă spune ceva numele acesta?

Ea îl observa cu atenţie. Malko îşi mască stânjeneala sub un zâmbet încântat.

— Da, cred că da, spuse el.

— Este perfect atunci, făcu indianca. Vă duc imediat la ea. I-am vorbit chiar de dumneavoastră...

Malko simţi că îngheaţă. Femeia sikh avea să-l întrebe care sunt prietenii lor comuni... În dorinţa de a-l ajuta, Madhu îl băgase în capcană.

Văduva părea că-i ghiceşte gândurile. Ea îi puse mâna pe genunchi şi îi spuse cu o voce joasă:

— Sunt convinsă că nu o cunoaşteţi. Ştiu de ce sunt în stare bărbaţii. Probabil că aţi auzit că este foarte frumoasă. Totuşi s-ar putea să fiţi decepţionat.

— Ah, da? De ce?

— Păi. Pentru că este cam... tradiţională, zise cu un glas suav

Madhu Gupta.

— Ce anume i-aţi spus despre mine?

— Numai că un ziarist străin care face o anchetă despre sikhiţi ar fi bucuros să o cunoască.

Era o încurcă-lume perfectă…

— Vă mulţumesc mult, spuse el sărutându-i mâna.

Totul în atitudinea indiencei arăta că este moartă după el. De aceea era un adevărat eroism din partea ei să-i înlesnească întâlnirea cu o femeie mai tânără. Madhu bău o gură de ceai.

— Plecăm imediat, dar mai întâi vreau să-mi iau un şal.

Ea se ridică. Malko o urmă într-o cameră cu perdele făcute din aceeaşi mătase mov cu care era acoperit uriaşul divan Chesterfield tropical. Madhu îşi aranjă puţin coafura în faţa oglinzilor unui necessaire 1930.

Malko se opri în faţa unor miniaturi pictate pe fildeş ce erau pe perete. Reprezentau scene de un erotism crud şi complicat. Una reprezenta o femeie cuplată în acelaşi timp cu un câine şi cu un rajah…

Madhu Gupta apăru în spatele lui Malko şi scoase un mic ţipăt:

— Dumnezeule, nu ar fi trebuit să vă aduc aici. Ce veţi gândi acum despre mine?

— Că sunteţi cu mult mai excitantă decât femeia de pe fildeş…

După câteva momente de tăcere, Madhu se apropie şi se lipi de spatele lui. Îi simţea sânii grei strivindu-se de el, pântecele fierbinte… Braţul drept al văduvei îl cuprinse pe după talie, iar ea îi şopti în ureche:

— Sunteţi nebun! Aram este dincolo.

Malko nici nu mişcase. O simţi cum îşi unduie trupul lipit de el, iar mâna ei coborî şi începu să-l maseze cu frenezie şi grabă. Reacţia lui fu violentă. Deodată o voce exasperată se auzi din cealaltă cameră:

— Mama!

Madhu scoase o interjecţie scurtă. Malko profită de ocazie ca să se întoarcă cu faţa spre ea şi să-i mângâie sânii grei aflaţi sub mătasea sariului. El crezu că văduva o să leşine.

Cu o mişcare discretă, el o împinse înspre pat. În timp ce se deplasa cu spatele, ea începu să-i desfacă pantalonul şi să-l elibereze. Între timp micul monstru păstra tăcere. Malko o culcă

pe pat şi începu să-i exploreze dedesubturile. Femeia gâfâia, continuând să-i ţină membrul în mână. Malko îi îndepărtă picioarele strânse cu putere şi fără niciun fel de menajament o străpunse.

Madhu îşi cambră trupul şi scoase un suspin lung de plăcere. Malko simţi cum creşte un val imens în el. Brusc, femeia se smulse din încleştare şi alunecă pe covor. Apoi se ridică în picioare, aranjându-şi părul şi sariul. Era roşie ca focul. Malko privi peste umărul ei şi văzu oribilul copil stând în pragul uşii.

— O să întârziem, spuse cu o voce stridentă Madhu. Aram, du-te şi te îmbracă.

Puştiul consimţi să dispară. Imediat, ea i se aruncă în braţe.

— O! A fost minunat! Aş face asta ore întregi!

Din nefericire, ei fură nevoiţi să coboare în garaj. Maşina ei îi aştepta. Era un Maruti mic şi roşu, ultimul strigăt în India. Aram era îmbrăcat ca pentru plimbare şi instalat alături de şofer. Profitând de faptul că stăteau amândoi pe bancheta din spate, Madhu îl apucă pe Malko de mână şi i-o ghidă într-un pliu al sariului mov. El simţi curbura pântecelui, apoi, căldura sexului viu încă..

Malko era însă cu gândul la ce avea să-l aştepte la capătul acelui drum.

Capitolul X

Pe o plăcuţă luminoasă montată pe un stâlp alb de lângă intrare, era scris în engleză: „*lt. Col. Singh”. M*aşina lui Madhu intră în grădină şi se opri în faţa unei clădiri vechi în stil colonial, susţinută de stâlpi albi a căror tencuială era atacată de umiditate.

Un bărbat ieşi din casă. Era masiv, cu părul negru tăiat scurt, cu ochelari fumurii şi o mustaţă stufoasă. Braţul stâng îi atârna de-a lungul trupului iar mâna dreaptă era acoperită de o mănuşă gălbuie. Fără să scoată vreo vorbă, el o conduse într-un salon în care erau atârnate două drapele mari cu culorile Indiei şi purtând inscripţia: *Sikh Light Infantry – Pendjab.* De acolo, îi conduse într-un living cu pereţii zugrăviţi în alb. Singura

decoraţie murală consta în fotografii, cea mai mare parte a lor reprezentând un bărbat cu turban şi uniformă de gală. Madhu îi spuse lui Malko:

— Era tatăl ei!

În spatele lor se auzi un foşnet. Malko se întoarse. Era vorba de o femeie îmbrăcată într-un sari scump dintr-o mătase bej cu reflexe de moar. Părul lung şi negru era despărţit la mijloc de cărare şi era strâns într-un coc. Avea ochii negrii foarte depărtaţi, un nas în vânt şi o gură ce ar fi fost senzuală dacă nu ar fi părut tăiată într-o marmură roz pal. Un şirag de perle îi înconjura gâtul şi cercei de jad îi atârnau la urechi. Mâinile foarte rasate erau lungi. Sariul se mula pe trupul ei fin, ce ar fi părut chiar firav dacă nu ar fi avut nişte sâni mari şi grei Ea îl privi pe Malko cu o umbră de zâmbet pe faţă.

— Eu sunt Shanti Singh. Madhu mi-a spus că voiaţi să mă întâlniţi, spuse ea.

— Într-adevăr. Scriu un reportaj despre operaţiunea Blue Star şi cred că tatăl dumneavoastră a fost…

— A fost asasinat. Cadavrul său a fost găsit cu mâinile legate la spate şi cu două gloanţe în ceafă. Asasinii făceau parte din comandoul *Black Cat* al doamnei Gandhi, şi veniseră special din Rajahstan.

Glasul ei vibra de mânie.

— Ce făcea el la Templul de Aur? întrebă Malko.

— Apăra onoarea sikhiţilor şi religia sa. Tatăl meu era unul dintre cei mai curajoşi ofiţeri ai armatei indiene. A fost rănit de mai multe ori. Templul de Aur era locul cel mai sacru din lume. A fost tratat ca un bandit.

Bărbatul care îi primise la sosire, apăru iar aducând o tavă cu ceai. După ce acesta părăsi încăperea, Malko întrebă:

— Şi el tot în Templul de Aur a fost rănit?

— Nu. Narinder era subofiţer în regimentul tatălui meu. A pierdut braţul în 1971, în războiul cu Pakistanul. Atunci a fost reformat, iar tatăl meu l-a luat ca şofer. I-a fost extrem de devotat. Eu nu mai am cu ce să îl plătesc, dar cu toate acestea, rămâne să mă servească.

Malko era din ce în ce mai încredinţat că are în faţa sa pe femeia desemnată de Khalsar Singh. Ambianţa era apăsătoare. Casa mirosea a igrasie, iar proiectoarele luminau o peluză prost întreţinută… Se lăsase frigul nopţii. El bău din ceaiul fierbinte

sub privirile curioase ale gazdei sale. Ea schimbă câteva cuvinte cu Madhu. După un timp, acesta din urmă se ridică scuzându-se:

— Eu trebuie să plec. Am un cocktail. Dumneavoastră puteţi rămâne. Shanti vă va da şoferul ei să vă ducă la hotel.

Madhu îşi luă comoara de copil şi plecă.

Malko începu să se simtă atras de farmecul tinerei femei. Se vedea că aceasta face un efort ca să fie amabilă. Oare ce-i mai spusese Madhu? Ea se ridică şi îi arătă un tablou uriaş ce-l reprezenta pe tatăl său îmbrăcat după tradiţia sikhită.

— Iată cum era un adevărat sikh, spuse ea plină de mândrie. Are cele cinci „K". *Khanga* – adică pieptănul de oţel – în păr. *Kara,* brăţara de fier, *kesh,* părul lung, *kirpan,* adică pumnalul şi *kuch*, pantalonul scurt.

— Femeile poartă şi ele *kirpan*? întrebă Malko.

— Desigur.

Ea ridică un pliu al sari-ului şi descoperi un mic pumnal cu lama curbată lungă de vreo zece centimetri, vârât într-o teacă în care erau încrustate pietre preţioase.

— Nu mă despart niciodată de el, spuse ea.

Ei se aşezară. Shanti, odată pornită sa vorbească despre sikhism, nu mai putea fi domolită. Malko o asculta atent, încercând să reţină elemente care i-ar fi fost utile.

Se părea că Shanti trăise în Anglia şi în Canada. El nu îndrăzni să o întrebe de ce o femeie atât de frumoasă nu se măritase şi nici unde era mama sa.

Deodată, ea se uită la ceas şi tresări.

— O, Dumnezeule, am o întâlnire! Cu un surâs trist, ea adăugă: mă duc la astrologul meu, cu toate că tot ce îmi povesteşte este numai rău. Dacă doriţi, aş putea să vă las la hotelul dumneavoastră.

— Nu sunt prea grăbit, spuse Malko.

Ea era deja în picioare şi îşi chemase şoferul. Se îndreptară către un Ambassador cenuşiu, destul de ponosit. Shanti se întoarse către el

— Nu v-ar deranja dacă mă duc mai întâi la astrologul meu?

— Nu, deloc.

Nu era grăbit să se despartă de ea. În maşină, ea se retrase către capătul celălalt al banchetei. Nu era ca Madhu Gupta… Ei coborâră către sudul oraşului intrând într-un cartier ciudat. Trecură pe lângă doi elefanţi uriaşi şi albi, apoi maşina intră pe

un drum de pământ şi se opri în faţa unei case izolate într-o grădină.

— Mi-ar face plăcere să vă contactez direct, spuse Malko.

— Puteţi să mă sunaţi la 7639875. Narinder vorbeşte engleza.

Shanti se făcu nevăzută. Fără să spună un cuvânt, Narinder îl duse la *Taj Mahal.*

*

* *

În aşteptarea lui Alan Prager care trebuia să-l ia ia masă, Malko se gândea. Dispunea de mai multe piese din puzzle, dar nu reuşea să le îmbine. Alan Pager nu credea că Shanti este cea căutată

— Există mii de sikhiţi care vor să îl ucidă pe Radjiv Gandhi, spunea el, dar sunt pure fantasme. Am făcut cercetări şi această Shanti Singh nu a fost niciodată amestecată în vreo mişcare teroristă. Duce o viaţă foarte închisă, cu şoferul ei. Este foarte religioasă şi îşi petrece timpul în templele sikhite, ocupându-se de opere de caritate.

Vedla fusese angajată de cei doi asasini. Malko prefera să nu ştie ce anume pretindeau aceştia de la ea în afară de gătit. Ea îi promisese că va suna dacă află noutăţi, fie din casă, fie de la o cabină telefonică.

El se ridică în picioare şi plecă să privească piscina iluminată puternic din partea opusă a hotelului.

New Delhi era noaptea aproape la fel de animat ca Geneva. Bulevardele mărginite cu arbori aveau un aer sinistru. O mare parte din oraş rămăsese la fel ca timpul ocupaţiei britanice, care se sfârşise cu patruzeci de ani mai devreme. Casele îmbătrâneau în mijlocul grădinilor neîngrădite. Malko se întreba ce oare avea să le hărăzească destinul. De un singur lucru era sigur: Lal Singh şi complicele său nu veniseră la Delhi ca turişti. Cu toate acestea precauţiile luate de Radjiv Gandhi erau atât de mari, încât un nou atentat era aproape imposibil de imaginat.

*

* *

Când ieşi din camera sa. Malko privi ceaţa fierbinte ce îneca sudului oraşului. Erau treizeci de grade. După ce luaseră cina în ajun într-un restaurant local, sub cerul liber, situaţia era în

acelaşi punct mort.

Lui Malko îi era oroare de lipsa de acţiune.

Ca să-şi mai omoare timpul, se sui într-un taxi şi se îndreptă către cartierul Hauz Khas; în timpul zilei se vedea a fi un cartier plin cu vile coloniale, cu câteva construcţii moderne. El trecu prin faţa casei lui Shanti Singh. Maşina Ambassador era parcată în faţă.

I-ar fi plăcut să o revadă pe tânăra femeie, dar prefera să mai aştepte ca să nu-i trezească bănuielile.

El plecă spre Connaught Center şi se opri nu departe de *Bible Society.* Alan Prager era în biroul lui cu doi indieni şi trebui să aştepte ca aceştia să plece. Americanul se scuză. Imediat telefonul sună. Prager vorbi şi apoi îi spuse lui Malko:.

— Mi se pare că au început să se mişte lucrurile. Tocmai m-a sunat Vedla. A surprins o convorbire telefonică între Lal Singh şi cineva neidentificat cu care va avea întâlnire azi în hotelul *Jaipur Inn...* Dar mai întâi va trebui să aflăm unde anume se află acesta.

El luă anuarul telefonic. Nu găsi însă nimic. Nici în ghiduri nu era menţionat.

În timp ce Alan îşi continua cercetările, Malko formă numărul de telefon al lui Shanti Singh. Nu trebuia să lase să se răcească acea pistă. O voce de bărbat îi răspunse, apoi i-o dădu la telefon. Shanti avea o voce cordială, dar distantă. Nu, astăzi nu putea să se întâlnească cu el. Tot ce îi putu promite era să se întâlnească a doua zi la prânz.

Alan Prager începuse să se enerveze: nimeni nu ştia unde este *Jaipur Inn!* După ce dădu încă vreo şase telefoane, era şi mai exasperat:

— *Shit!* Trebuie să-l sun pe Pratap! El cunoaşte totul.

— Nu-mi place. Asta e în stare să strice tot! mai bine să întreb la hotelul meu.

*

* *

Uriaşul sikh cu barbă neagră şi turban verde de la recepţia hotelului *Taj Mahal* se uită amuzat la Malko, după ce consultă o listă cu hoteluri.

— Da, l-am găsit. Vreţi o rezervare acolo?

— Nu, spuse Malko. Voiam doar să ştiu unde se află.

— Este în Defence Colony. D-32. Este un loc foarte liniştit.

Malko avu impresia că bărbosul ar mai fi spus ceva dar nu avea curaj. El îl încurajă cu o bancnotă de o sută de rupii. Imediat limba funcţionarului se dezlegă:

— Este un loc foarte potrivit ca să duci o femeie, explică el în şoaptă. Este curat, foarte discret şi nu se cer documente.

Era un hotel care închiria cu ora!

Malko îi mulţumi.

— Puteţi ajunge uşor acolo, mai spuse funcţionarul, explicându-i drumul cel mai scurt.

*

* *

Zgomotul circulaţiei pe Lala Laipat Rai Path era asurzitor, vehiculele se deplasau cu toată viteza în ambele sensuri. La volanul maşinii lui Prager, Malko aştepta pe cealaltă parte a şoselei, în faţa la *Jaipur Inn.* Era o construcţie micuţă şi albă, cu trei etaje, puţin retrasă de la şosea, destul de îngrijită. Se afla acolo de aproape o oră.

Deodată, el văzu un Ambassador venind pe aleea ce ducea la hotel, iar el îl urmări distrat. Erau cu miile în Delhi. Reprezenta jumătate din producţia indigenă de automobile. Maşina se opri. O femeie coborî, îmbrăcată cu un sari turcoaz şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către intrarea hotelului.

Malko aproape că-şi înghiţi binoclul.

Era Shanti Singh.

Capitolul XI

Shanti Singh dispăru în hotel. La volanul maşinii ei se afla şoferul ciung.

Malko lăsă în jos binoclul. Era edificat.

Desigur, tânăra sikh putea avea un amant pe care îl întâlnea în taină la *Jaipur Inn.* Dacă Lal sau Ammand Singh nu se arătau, aceasta ar fi fost cea mai plauzibilă ipoteză… El îşi continuă veghea şi nu avu nevoie de prea multă aşteptare. Un taxi se opri în faţa hotelului şi silueta masivă a lui Lal Singh se dădu jos

din el. Asasinul sikh venise şi el la *Jaipur Inn.*

De astă dată cercul se închidea. Ucigaşii din Amritsar stabileau contactul cu antena lor din Delhi.

Se scurse o oră. Apoi, Shanti Singh apăru prima, mergând repede cu o geantă mare albă atârnată pe umăr. Ea se urcă în Ambassador ce demară imediat... Cinci minute mai târziu, fu rândul lui Lal Singh să părăsească locul. Malko îl zări urcându-se într-o ricşă de ocazie.

El porni către *Bible Society* măcinat de un gând neplăcut. Lal Singh îl cunoştea şi ar fi putut să-i vorbească lui Shanti, despre incidentul petrecut în Amritsar. Ea ar fi făcut imediat legătura între „ziaristul străin” şi bărbatul prezentat de Madhu.

*

* *

— Nu mai putem continua astfel! făcu îngrijorat Alan Prager după ce îl ascultă pe Malko. Cei doi terorişti pot dispărea dacă află că aţi dat de Shanti Singh. Sunt obligat să-l anunţ pe colonelul Lambo.

Malko era şi el de aceeaşi părere, dar cu o reţinere.

— Să o lăsăm deocamdată în pace pe Shanti Singh. Mai există şansa ca să nu fiu carbonizat.

Alan Prager îi aruncă o privire ambiguă.

— Pariez pe încă o sută de dolari că tipa asta vă va decomanda întâlnirea de azi.

— *Inch Allah,* făcu Malko. Şi ce vom face până atunci?

— Îl vom alerta pe Pratap Lambo. Va trebui să-mi dea o recompensă serioasă pentru o asemenea informaţie...

*

* *

Mari proiectoare luminau stadionul Nehru. Erau fixate pe uriaşi stâlpi de oţel ce dominau Lodi Road. Acolo se afla Intelligence Complex al guvernului indian.

Alan Prager îşi opri Mercedes-ul în faţa unei clădiri cu un etaj, cu acoperiş ascuţit aflată pe Lodi Road. În faţa lor se aliniau mai multe clădiri moderne, pline cu antene de toate formele şi dimensiunile. Acolo se aflau administraţiile tuturor instituţiilor legate de siguranţa statului indian: Intelligence Bureau, RAW, CID şi Contra-Spionaj. Fără a mai vorbi de Poliţia de Frontieră şi

de Forţele Speciale.

— Mă duc să anunţ că am sosit, spuse americanul.

El intră într-una din clădiri, iar Malko rămase în maşină. După câteva clipe, Alan ieşi şi îi făcu semn să-l urmeze. Un soldat destul de zdrenţăros îi conduse până la etajul al treilea al IB unde se afla Serviciul de contraspionaj. Lambo îi aştepta lângă ascensor, topindu-se de servil ce era. De astă dată era îmbrăcat cu o cămaşă elegantă de la Luknow, din mătase galbenă, şi cu un pantalon asortat.

El îi conduse de-a lungul unui culoar dezgustător de murdar până la un mic birou împodobit cu un covor roşu uzat şi două plante anemice. Pratap părea foarte intrigat de această vizită neaşteptată. El îşi aprinse o ţigară după ce le oferi nişte scaune. Scaunul lui Prager era aproape să se descompună sub greutatea acestuia.

— Domnule Lambo, puteţi păstra un secret, chiar şi faţă de superiorii dumneavoastră? îl întrebă Alan cu un ton solemn.

Dorada cu mustaţă păru şi mai intrigată.

— Bineînţeles. Despre ce este vorba?

— De un lucru foarte grav, spuse americanul. Lal Singh şi Ammand Singh sunt acum în Delhi…

Colonelul Lambo se foi nervos.

— Sunteţi sigur de asta? Toate anunţurile de acest gen s-au dovedit până acum false.

— De data asta este adevărat, zise Prager. Cunosc şi adresa la care stau.

Ochii bulbucaţi ai colonelului păreau complet ieşiţi din orbite.

— Unde sunt?

Americanul îl calmă cu un gest.

— Aveţi răbdare. Mai întâi vreau să stabilim o înţelegere clară. Eu vă dau adresa lor cu condiţia să nu acţionaţi decât atunci când vă spun eu. Puteţi însă să îi supravegheaţi.

— Dar dacă…

— Noi vom controla situaţia, făcu Alan Prager. Am reuşit să plasez un om de al meu în anturajul lor. Nu aş vrea însă ca cei doi să se evapore. Aşadar, nu trebuie să-i spuneţi încă nimic domnului Berari, directorul IB.

Colonelul Lambo dădu din cap cu un zâmbet viclean.

— De acord, Mr. Prager. Spuneţi-mi atunci, unde sunt cei doi?

Alan Prager îi spuse. El îi povesti şi cum intrase Vedla în

serviciul lor. Micul colonel tremura de emoţie.

— Îmi voi trimite oamenii cei mai siguri, spuse el. De ce credeţi că au venit Lal Ammand Singh la Delhi?

— Ca să îl ucidă pe Radjiv Gandhi, spuse Malko.

Pratap Lambo deschise ochii mari.

— Cum? Dar este imposibil. Este prea supravegheat.

— Trebuie să existe un moment în care va avea contact cu publicul, remarcă Malko.

Colonelul se gândi un pic înainte de a spune:

— Doar în *darsham.*

— Ce este acest *darsham?*

— De patru ori pe săptămână, primul-ministru primeşte lume la el, în South Block. Toţi sunt însă percheziţionaţi şi supravegheaţi. Este exclus ca cei doi sikhiţi să se poată apropia de el. IB efectuează o anchetă asupra tuturor celor care prezintă o cerere de audienţă… Spuneţi-mi când voi căpăta undă verde?

— Vă rog să mai aşteptaţi încă douăzeci şi patru de ore. Până atunci, fiţi cu ochii în patru.

El se ridică dând semnalul de plecare. Colonelul îi însoţi până la ieşire. Când fură în Lodi Road, Prager remarcă:

— Ne jucăm cu focul.

— Ştiu, spuse Malko. Dar este singura cale de a afla mai mult despre acest complot. Acum indienii poartă responsabilitatea celor doi ucigaşi. Dacă li se strecoară printre degete nu va fi vina noastră. Cu ajutorul Vedlei vom afla ceva asupra modului în care cei doi vor să-l asasineze pe Gandhi.

— Poliţiştii care îi vor supraveghea vor descoperi-o pe Shanti Singh, făcu Alan.

— Cu atât mai rău pentru ea. Spuse Malko.

Acum era aproape sigur că tânăra femeie era implicată în complot, dar, cu toate acestea, simţea o uşoară părere de rău pentru ea.

*

* *

Vedla aştepta într-un colţ al biroului lui Alan Prager. Părea nervoasă. Cu ajutorul lui Vijay, aa începu să vorbească în pendjabi.

— Cei doi au cumpărat o grămadă de lucruri din Naraina Market, traduse şoferul. O bormaşină, un fierăstrău pentru

metale, cabluri electrice, o lampă de sudură. De asemenea a găsit acest cartonaş.

Vijay întinse o bucată de carton cafeniu. Malko o examină şi se albi la faţă. Pe carton scria: *Property of the US Government. C 4 Highly explosive. Handle with care.*

Fără să scoată o vorbă, el îi întinse cartonaşul lui Alan care se făcu verde.

— Dar este o bucată de ambalaj al unui exploziv militar de-al nostru, făcu el.

Asta mai lipsea acum. Vedla aştepta cu ochii aţintiţi asupra lor. Ea mai spuse ceva, iar Vijay traduse:

— Spune că nu are mult timp. Le-a spus că pleacă la templu. În plus, cei doi au cumpărat o sticlă cu whisky şi ea crede că au intenţia să se distreze cu ea.

În vocea lui nu exista nicio undă de indignare ci doar resemnare.

Vedla plecă. Alan se lăsă să cadă în vechiul său fotoliu.

— *Holy shit!* Şi-au procurat exploziv american ca să ne înfunde pe noi.

Malko îşi aminti de Shanti care ieşise din *Jaipur Inn* cu o geantă mare albă. Pentru un atentat erau suficiente câteva kilograme. C 4 avea o putere de distrugere superioară puterii unui exploziv artizanal. Nu le rămânea decât să se roage ca Shanti să reprezinte o pistă bună…

*

* *

Narinder, şoferul ciung, deschise uşa, primindu-l pe Malko impasibil, cu ochii acoperiţi cu ochelari fumurii.

Shanti îl aştepta într-un sari verde pal, cu părul strâns în coc, machiată. Era foarte frumoasă. Toată dimineaţa, Malko se temuse că femeia va decomanda întâlnirea…

Alan Prager se înşelase însă. Se părea că Shanti nu făcuse nicio legătură între incidentul petrecut la Amritsar şi el…

— Unde mergem? întrebă tânăra femeie.

— La *Sheraton,* spuse Malko.

El luase Ambassador-ul lui Alan Prager, fără Vijay. Restaurantul elegant era răcoros, cu cascade artificiale pe pereţi, cu orchestră şi decor modern. Shanti aruncă o privire distrată la menu şi comandă pentru amândoi. Malko nu reuşea

să înţeleagă ce se întâmplă cu ea.

Spre deosebire de femeile cu care avusese de-a face în India, aceasta avea ceva ce te îngheţa.

— Ei, aţi descoperit ceva interesant în legătură cu sikhiţii?

Lui Malko i se păru că întrebarea avea şi un sens ascuns, şi se mulţumi cu nişte generalităţi. Ea îl observa printre gene, absolut impenetrabilă, distantă. Malko observă că face cocoloaşe mici din pâine.

— Locuiţi singură în casa aceea mare? o întrebă el.

— Da, de când a murit tatăl meu.

— Şi nu v-aţi gândit niciodată să vă căsătoriţi?

— La ce bun? făcu ea cu răceală.

Malko zâmbi.

— Sunteţi o femeie extrem de frumoasă, zise el. Sunt sigur că mulţi bărbaţi ar fi fericiţi să...

— Nu am nevoie de ei, îi tăie ea vorba. Am destui bani ca să am ce mânca. Am casa pe numele meu.

— Dar nu vă plictisiţi?

— Nu. Mă ocup de multe opere de binefacere. Sunt multe de făcut, mai ales după masacrul de anul trecut.

Malko profită de ocazie.

— Sper că nu aveţi necazuri?

Ochii femeii străluciră.

— Necazurile mele nu sunt pricinuite de sikhiţi. Eu am o puşcă iar Narinder şi-ar da viaţa pentru mine.

Ea mânca repede, cu gesturi de automat. Malko nu ştia cum să o mai abordeze. Cum de la vârsta de numai douăzeci şi şapte de ani, cu o asemenea frumuseţe să nu aibă niciun bărbat...

Era adevărat că în India femeile puteau fi virgine şi până la treizeci de ani. Nu îndrăznea să o mai descoase în legătură cu viaţa ei intimă şi se întoarse la subiectul relaţionat cu sikhiţii. Shanti îl sfredeli cu privirea.

— Se pare că aţi fost deja la Amritsar.

— De unde ştiţi?

— De la Madhu. Este topită după dumneavoastră.

Malko ghici o notă ironică în glasul ei, dar îi susţinu privirea. De câte ori degetele lui o atingeau ca din greşeală pe sub masă, ea îşi retrăgea mâna.

Cei doi terminară de mâncat. Shanti nu părea dispusă să-i mai acorde timp, având în vedere atitudinea ei rece şi distantă.

— Ce faceţi azi? o întrebă Malko.

— Mă duc la Gurudwara Sisganj.

— Ca să vă rugaţi?

— Da, doar asta fac. Dar dacă doriţi, puteţi merge cu mine. Narinder a plecat în după-amiaza asta să-şi vadă familia.

— Cu multă plăcere! zise Malko neputând să creadă într-un asemenea noroc.

— Trebuie însă să mai trecem pe la mine acasă ca să mă schimb. Dacă aveţi timp!

— Cum să nu. Cu plăcere, făcu Malko.

*

* *

Aşezat în living-room Malko contempla peluza părăginită. Shanti se făcuse nevăzută în camera ei şi întârzia să apară. El începu apoi să privească fotografiile etalate pe pereţi. Aproape toate îl reprezentau pe tatăl lui Shanti în întreaga casă domnea liniştea.

În cele din urmă, Shanti apăru într-un sari alb, fără bijuterii, doar cu câteva brăţări pe mâini. Aşa, nemachiată, părea şi mai tânără şi fără apărare.

— Dar sunteţi absolut superbă, spuse Malko vrăjit de această apariţie.

Un licăr de surpriză trecu prin ochii negri ca tăciunele. Era mândrie. Shanti îşi recăpătă repede sângele rece.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că asta gândesc.

Cei doi se priviră lung, faţă în faţă. Îi despărţeau doar câţiva centimetri. Malko se gândi cum ar reacţiona oare dacă ar lua-o brusc în braţe... Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Shanti se trase înapoi.

— Să plecăm, trebuie să mergem la *gurudwara.*

În maşină ea se aşeză cât mai departe de el. Oricum, lui Malko nu-i ardea să-i facă curte. Abia reuşea să se strecoare printre ricşe şi bicicletele ce-i ieşeau în cale. Circulaţia era de-a dreptul infernală, iar zgomotul, asurzitor.

— Ne aflăm în vechiul Delhi, îi spuse tânăra.

Trecură pe lângă un templu hindus. Locul era extrem de animat. Sute de vânzători umpleau trotuarele, cu marfa pusă direct pe jos. Vindeau absolut orice... Cupola aurită a Templului

Gurudwara Sisganj scânteia cu insolenţă în mijlocul acestei mizerii. Acareturile templului erau cam dărăpănate. Un sikh cu barbă şi cu o lance în mână păzea parchingul.

Malko opri Ambassador-ul şi o urmă pe Shanti într-una dintre clădiri. Într-o încăpere luminată cu un tub cu neon aşteptau mai mulţi bărboşi cu aer grav. Shanti îl prezentă pe Malko, un ziarist interesat de problemele sikhismului. Ceaiul dulce ca mierea umplu paharele, iar Malko încerca să înţeleagă engleza lor trunchiată.

Shanti îi propuse apoi să viziteze templul iar el acceptă cu uşurare.

O scară micuţă din marmură, acoperită cu un covoraş roşu ducea acolo. Templul era plin cu lume. Erau tineri căsătoriţi, cu ghirlande de flori în jurul gâtului, copii fără turbane, cu părul strâns într-o buclă în frunte, prins într-un soi de bonetă ce semăna cu un lămpaş de minerit.

Acordurile aceleaşi muzici tânguitoare şi glasurile celor care se rugau în genunchi umpleau templul.

Shanti, instalată într-un colţ, părea că intrase în transă, cu ochii la preotul care citea din Cartea Sfântă.

Malko îi respectă reculegerea. Ea nu era singura femeie. Multe fete în sari, unele chiar superbe, cu ochi arzători şi cu bijuterii fixate în nas, se rugau, oferind petale de trandafiri în frunze de bananier.

Shanti îi spuse în şoaptă:

— Eu cred că voi mai rămâne puţin. Mă voi întoarce cu un taxi. Veţi reuşi să găsiţi drumul?

— Cred că da. Putem să ne mai întâlnim şi mâine?

— Mai bine, telefonaţi-mi. Vă mulţumesc că m-aţi adus aici.

El îşi recuperă pantofii şi ieşi din templu cam decepţionat.

Cu atâta muzică şi rugăciuni, fusese greu să se mai apropie de ea şi să-i vorbească.

Se înnoptase şi se întreba dacă va putea să se descurce prin labirintul din Vechiul Delhi. Bărbosul cu lance îi deschise bariera, iar el ieşi în şoseaua super aglomerată. Putea să claxoneze el mult şi bine, că era în zadar.

Zgomotul unor lovituri în caroserie îl făcu să întoarcă capul. Credea că a lovit vreun pieton. Portbagajul era deschis şi mai mulţi bărbaţi furioşi se uitau în el vociferând. Intrigat, el deschise portiera şi se opri paralizat de groază. În portbagajul lui

era capul unei vaci, hăcuit şi plin de sânge!

Un bărbat cu ochi de nebun, îl îmbrânci şi îi trase un pumn. Ceilalţi îl înconjurară ameninţători, gesticulând şi urlând în hindi şi engleză. Cei care descoperiră capul tăiat, aţâţau mulţimea. Se adunaseră vreo sută de persoane... O femeie se repezi la el vrând să-i scoată ochii cu unghiile...

Voiau să îl linşeze. Nu exista un sacrilegiu mai mare ca uciderea unei vaci.

Capitolul XII

Malko primi o lovitură în plex. Gloata se năpustea acum asupra sa încercând să-i sfâşie hainele, scuipându-l, lovindu-l cu picioarele. El se uită către templu. Era imposibil să se întoarcă acolo. Până la barieră erau sute de persoane, iar sikhitul cu lance dispăruse.

Nu se vedea niciun poliţist în apropiere.

— Petrol! Petrol! strigă un bărbat din mulţime.

După obiceiul indian, aveau de gând să-l ardă de viu! El se gândi la Coltul din geanta care se afla pe planşeul maşinii. Ar fi putut ucide vreo zece inşi, dar l-ar fi făcut praf ceilalţi. Mulţimea din jurul său era necrezut de compactă. Un cerc al urii îl înconjura. Trebuia să ia imediat o hotărâre.

Cu pumnii şi picioarele îşi croi drum pe lângă maşină şi deschise portiera în urletele celor din jur. Cu greu reuşi să între în maşină şi să încuie uşa după el. Motorul era în funcţiune. Toţi izbeau furioşi în caroserie. Câţiva indieni veneau cu bidoane pline cu benzină pe umeri. Câţiva scoaseră capul vacii din portbagaj ca să nu ardă împreună cu el.

Malko apăsă pe pedala de acceleraţie. Maşina făcu un salt reuşind să avanseze. Un indian era pe capotă cu nasul turtit de parbriz... Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko îşi continuă drumul. Trebuia să fugă chiar dacă ar fi accidentat pe cineva. Altfel avea să fie ucis fără milă. În curând scăpă. Lumea se îndepărta acum din calea sa, crezând că este un automobilist grăbit.

El izbi un vânzător ambulant şi se trezi cu o ploaie de portocale pe capotă. Vânzătorul se scuză... Cu cămaşa lipită de

piele, Malko privi la oglinda retrovizoare: urmăritorii săi erau de acum în urmă. Apoi circulaţia se mai descongestionă pe măsură ce se apropia de Red Fort, iar el putu să accelereze.

Conducea mecanic. Reuşise să scape. Îşi privi mâinile care încă mai tremurau. Pe faţă, sângele picura încă dintr-o rană.

Cine oare se amuzase să-i vâre acel cap de vită în portbagaj ca să declanşeze o asemenea reacţie?

*

* *

— *My God!* exclamă Alan Prager Aţi văzut maşina?

Ambassador-ul arăta de parcă ar fi fost călcat de elefant.Portierele, acoperişul, totul era turtit cu lovituri de bastoane şi, de picioare. Cât despre Malko, încă îi mai ţiuiau în urechi urletele indienilor hotărâţi să-l linşeze. El se prăbuşi într-un fotoliu.

— Aveţi o votcă?

Simţea că nu-l mai ţin picioarele. Era efectul şocului. Alan scoase o sticlă Stolichnaya şi i-o întinse. Malko îşi umplu un pahar şi îl bău dintr-o răsuflare. Deja se simţea mai bine.

— Nu indienii au făcut asta, remarcă americanul. Nu ar îndrăzni să se atingă de o vacă, dar mai ales să o decapiteze! Este vorba de sikhiţi...

Furios la culme, Malko îşi aminti de atitudinea lui Shanti. Ce bine îşi bătuse joc de el!

— Este mâna afurisitei de Shanti, zise el. A aranjat ca să-mi bage chestia aia în portbagaj în timp ce eram în templu. În mod normal trebuia să fiu ucis de mulţime. Ştie cine sunt şi a vrut să scape de mine, fără să fie amestecată. Va trebui să-l avertizăm pe Lambo. Să-i ia el în primire pe cei doi ucigaşi. Tipii ştiu deja cine sunt eu.

— Cred că aveţi dreptate, făcu Alan. Este însă păcat, tocmai acum când o aveam pe Vedla. A sunat mai devreme, dar nu eram aici. Se pare că are să ne anunţe ceva important.

— Vom afla curând, spuse Malko.

Americanul tocmai se apucase să formeze numărul colonelului Lambo. Reuşi însă cu greu să-l prindă.

— Pratap, am noutăţi. Aveţi undă verde din partea mea...

Malko auzi strigătul de bucurie al colonelului.

— Ne întâlnim cu el peste o oră în intersecţia Patel Road cu

Shankar Road. Până atunci mai puteţi să faceţi un duş.

— Nu, spuse Malko. Vreau să mă duc la Shanti.

Americanul se uită mirat la el.

— La Shanti? De ce?

— Ea mă crede mort. Poate că se va da de gol când mă va vedea…

Ei se urcară în Mercedes şi se îndreptară către Hauz Khas.

— Să sperăm că cei doi nu vor avea timp să şteargă putina, oftă Prager. Nu prea am încredere în forţele de supraveghere ale lui Pratap.

Intrarea casei lui Shanti era luminată ca de obicei, iar maşina ei, parcată lângă stâlpii albi. Malko sună la uşă. După câteva clipe, uşa se deschise şi apăru Narinder Singh, credinciosul ei servitor.

— *Miss* Shanti este acasă?

— *Nu. Sir,* răspunse Narinder.

El îi închise uşa în nas, mai-mai să-i strivească degetele. Malko se întoarse în maşină, furios. Efectul surpriză fusese ratat. Alan Prager zâmbi ironic.

— Cred că pot face al treilea pariu cu dumneavoastră. Sunt sigur că nu veţi mai dori să o revedeţi pe amica dumneavoastră, Shanti.

*

* *

Un mic convoi de maşini era staţionat la intersecţie. Maşina albastră a lui Lambo era urmată de trei maşini Ambassador pline cu civili şi o maşină a poliţiei.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă colonelul pe Alan Prager. Am întărit dispozitivul de pază.

Malko îi povesti istorioara cu capul de vacă.

— A, de dumneavoastră era vorba! Am fost informat de acest incident. Şi acum stă mulţimea adunată în jurul templului. Indienii din cartier îi acuză pe sikhiţi că au tăiat vaca sacră ca să-i provoace. Acum încearcă să dea foc templului.

— Sunt victime?

— Încă nu ştim.

— Bine, să mergem, spuse Alan Prager.

Convoiul de maşini o porni pe Patel Road, apoi se scindă când

intrară în cartierul care îi interesa. Când Malko şi Prager ajunseră acolo, forţele de ordine nu erau prea vizibile. Imobilul, alb cu trei etaje unde se ascundeau ucigaşii aveau ferestrele luminate.

— Trebuie să fiţi atenţi. Vedla este încă acolo.

— Suntem să-i luăm prin surpriză, oamenii mei tocmai sunt pe acoperişul imobilului vecin. Sunt înconjuraţi din toate părţile, spuse colonelul.

O rafală de împuşcături ce veneau de pe o stradă transversală îl întrerupse. Ei se precipitară tocmai la timp ca să vadă un bărbat înalt şi voinic care fugea pe strada îngustă şi aglomerată. El avea în mâini o mitralieră.

— Este unul din ei! strigă Alan.

Se produse o mare ambuscadă. Cei trei, civilii şi doi poliţişti în uniformă se luară după sikhit.

Lal Singh fugea în zigzag, îmbrâncind trecătorii şi sărind peste obstacole. El se întoarse, trase o rafală la întâmplare şi apoi izbi cu patul armei într-un bărbat care voia să-l oprească.

Tocmai ajunsese la capătul străzii, când un Land-Rover al poliţiei îşi făcu apariţia şi din el se dădură jos mai mulţi soldaţi care îi barară trecerea. Lal Singh fu trântit la pământ şi lovit cu bastoanele. Când Malko ajunse acolo, îl puseseră pe picioare, cu chipul plin de sânge, cu mâinile încătuşate la spate şi cu ochii ieşiţi din orbite ca ai unui nebun.

Dedesubtul tunicii ieşiră la iveală cartuşe şi un revolver. Un soldat aducea mitraliera Sten, descărcată deja, pe care sikhitul o aruncase.

Lal fu legat la ochi, iar Pratap dădu ordin ca să fie dus în maşina sa.

— Ei nu ştiu cine este, îi şopti el lui Alan Prager. Mă voi ocupa personal de el.

— Celălalt trebuie să se afle încă în casă, zise Malko. Împreună cu Vedla.

Oricum, efectul surpriză era ratat. Strada era plină cu poliţişti cu căşti, toţi vecinii erau în pragul casei, iar proiectoarele luminau faţada în timp ce megafoanele urlau tot felul de ordine. Numai o vacă era nepăsătoare în tot acest vacarm, rumegând netulburată. Mai mulţi poliţişti se repeziră către intrarea imobilului. Alţii ocupau deja terasa ultimului etaj. Malko îi văzu cum se luptau să deschidă uşa de la intrare.

În cele din urmă, uşa cedă.

Imediat se auzi o puternică explozie, al cărei suflu îi trânti pe toţi la pământ. Din interior ţâşniră flăcările.

Malko zări câteva cadavre prin perdeaua de fum negru. Împreună cu Alan Prager, el se repezi în imobil, urmat de poliţişti, traversând culoarul cuprins de flăcări. Scara era întunecată. Malko ajunse la primul etaj şi strigă:

— Vedla!

— Atenţie, îl avertiză colonelul. Celălalt terorist poate fi ascuns oriunde.

— Vedla! Vedla!

Niciun răspuns nu se auzi.

Pe palierul celui de al doilea etaj un spectacol oribil îi făcu să se oprească. Vedla era ţintuită pe o uşă ca o vrabie. Cuie de tâmplărie lungi erau bătute în trupul ei delicat. În locul ochilor, erau două găuri sângerânde şi o imensă rană îi deschidea pieptul de la stern şi până la pântece. Mirosul fad al sângelui amestecat cu mirosul fetid ai organelor arăta că masacrul fusese comis cu puţine ore mai devreme...

Malko simţi că îi cuprinde un val de greaţă. Se uşură pe terasă. De acolo văzu mulţimea adunată în faţa clădirii. O ambulanţă se apropie cu sirena în funcţiune. El auzi strigăte, apoi un soldat apăru pe terasă. Pratap Lambo era abătut ca o curcă plouată.

— Ammand Singh a putut să scape, zise el.

Alan Prager făcu un gest de neputinţă.

Vedla fusese acoperită cu o pânză. Cei doi sikhiţi o surprinseseră probabil în timp ce telefona şi se răzbunaseră în acest mod abominabil...

Cu o voce albă, Prager spuse:

— În profesia noastră adesea succesul se poate transforma în catastrofă.

Malko nu răspunse. Nu se putea adapta la asemenea eşecuri din partea unor Servicii cu mari pretenţii. Dar cui îi păsa acum de o biată fată pendjabi, analfabetă şi care nici măcar nu fusese recrutată de CIA?

Alan Prager îl trase de braţ.

— Să mergem. Mai avem încă de lucru.

Ei coborâră şi părăsiră imobilul ce gemea de poliţişti, apoi se îndreptară spre Land-Rover-ul în care se găsea prizonierul.

Legat fedeleş şi plin de sânge, Lal Singh era impresionant. Malko îi întâlni privirea: erau ochii reci ai unui asasin. I se scosese legătura de la ochi. Malko se apropie de colonelul Lambo.

— Unde îl duceţi?

— La comisariatul de cartier, pentru că arestarea a fost făcută de poliţie.

— Îl veţi interoga?

— Bineînţeles, dar după ce îl vom transfera la noi.

Lal Singh fu încarcerat într-o celulă a cărei intrare era în curtea interioară. Doi poliţişti înarmaţi păzeau cuşca în care era sikhitul şi încă alţi zdrenţăroşi.

Pratap Lambo dispăru într-un birou. Malko îl privi pe Lal. Acesta nu părea tulburat şi nici îngrijorat, deşi în India încă nu fusese abolită pedeapsa cu moartea. Ucigaşul mormăi ceva printre dinţi şi scuipă în direcţia lui.

Lambo îşi făcu apariţia. Era în continuare agitat.

— Directorul IB va veni imediat. Nu aş vrea să vă vadă aici, le spuse el celor doi. După plecarea lui, vă chem ca să asistaţi la interogatoriu.

El îi conduse la Mercedes. Malko plecă însă cu părere de rău. Secretul atentatului împotriva lui Radjiv Gandhi se afla în spatele acelor bare de fier. În schimb, Alan Prager jubila.

— În sfârşit, voi putea să dau o veste bună celor de la Langley, făcu el.

*

* *

Malko tresări şi deschise ochii. Telefonul suna. Pe întuneric, Malko ridică receptorul. Auzi vocea ezitantă a colonelului Pratap Lambo.

— În sfârşit, mă sunaţi, făcu Malko. De ce nu aţi sunat mai devreme?

Împreună cu Prager aşteptase cel puţin trei ore telefonul indianului. În cele din urmă, Malko se întoarse la hotel şi se culcase.

— Nu am putut, zise colonelul. Am încercat să-l sun pe *Mr.* Prater. Dar este tot timpul ocupat.

În India telefoanele erau destul de capricioase…

Malko se uită la ceas. Indica ora cinci dimineaţa.

— Probabil că are telefonul deranjat, zise el. De ce?

— Păi, s-a ivit o mică problemă, mărturisi Lambo. Nu am putut să împiedic transferarea prizonierului la Red Fort unde este centrul de interogatoriu al IB.

Capitolul XIII

Malko se trezi brusc.

— Şi ce înseamnă asta?

— Cred că a fost interogat cu prea multă brutalitate. Nu sunt sigur că a suportat bine tratamentul…

Malko crezu că-i cade cerul în cap.

— Cum? Vreţi să spuneţi că e mort?

— Nu, nu, nu cred, făcu colonelul speriat. Nu vreţi să veniţi cu mine până acolo?

— Ba da.

— Vin să vă iau peste zece minute.

Malko se grăbi să facă duş. Era deja la ieşirea din hotel când apăru maşina albastră a colonelului. Acesta părea destul de îngrijorat.

— I l-am încredinţat unui subordonat de-al meu, îi explică el lui Malko. Mă tem că a fost prea zelos. Cu sikhiţii trebuie să fii foarte atent, căci sunt extrem de duri. Oamenii mei au o metodă simplă: îi bat până mărturisesc…

Maşina se îndrepta spre nord. Străbătu imensa esplanadă India Gate, apoi o luă către vechiul Delhi. Pretutindeni se vedeau ricşe. În India oamenii se sculau devreme. În depărtare se vedea silueta fortăreţei. Ei se prezentară la Delhi Gate iar colonelul scoase legitimaţia de liberă trecere… În interiorul fortului se afla un uriaş parc plin cu construcţii vechi. Ei opriră maşina în faţa unei clădiri mâncate de umezeală, ce părea abandonată. Pe o tăbliţă scria „Popota ofiţerilor”.

Peste tot se puteau vedea paznici şi vehicule militare Colonelul se legitimă din nou. Interiorul clădirii era la fel de ponosit.

— Aici se desfăşoară interogatoriile, explică Lambo. Tot aici se află RAW, CID şi CE. Locul este păzit şi întreţinut de armată.

Un labirint de culoare, birouri, cu soldaţi înarmaţi.

În cele din urmă, ajunseră la o poartă blindată. Înăuntru domnea o căldură înăbuşitoare şi umedă. Locul era murdar. Toate uşile erau cu grilaje. Malko prefera să nu se uite în celulele întunecate.

În faţa unei uşi deschise aştepta un civil. El îi spuse ceva la ureche colonelului Lambo.

Micul indian tresări puternic şi nu-şi putu stăpâni o înjurătură. Apoi se întoarse către Malko şi îi spuse:

— Cred că avem probleme serioase.

El intră în celulă şi Malko îl urmă. Înăuntru mirosea a urină, a sudoare, a sânge şi a murdărie... Pe o masă de lemn era întins Lal Singh. Era o sală de tortură. Malko se apropie cu gâtul uscat. Corpul bărbatului părea extrem de lung. Nu se vedeau râni aparente în afară de cele produse la arestarea lui. Avea gleznele legate, iar funia care le lega era înfăşurată în jurul unui cilindru prins la extremitatea mesei. Capul îi era prins într-un fel de cagulă din piele neagră prinsă în curele. Un inel era fixat pe cagulă în partea superioară a craniului, de care era legată o coardă înfăşurată la rândul ei pe un cilindru asemănător cu celălalt. Cilindrele puteau fi rotite cu ajutorul unor mânere, întinzând astfel corzile prinse de trupul victimei!

Era un supliciu din Evul Mediu!

Colonelul Lambo se văzu nevoit să dea câteva explicaţii.

— Este o metodă folosită foarte des. Când se trage de corzi, este o durere insuportabilă. Aşa că prizonierii mărturisesc mai repede. Acesta nu a vrut însă să vorbească. Din cauza asta, bărbatul care îl interoga s-a enervat şi i-a rupt vertebrele cervicale. Nu se mai poate face nimic. Doctorul nostru a încercat totul.

Probabil că doctorul era şi el un discipol al lui Mengele...

Ascunzându-şi dezgustul, Malko întrebă:

— Unde este persoana care l-a interogat?

— A fost pedepsită, zise Lambo. Dar m-am uitat în registru. Nu a vorbit nimic înainte de a muri...

Colonelul părea cu adevărat dezolat în legătură cu acest deznodământ.

Cu inima strânsă, Malko ieşi din clădire. Aerul călduţ al dimineţii îi făcu bine. Pratap Lambo îndrăzni să-l întrebe:

— Nu aţi dori să luaţi un breakfast? Avem nişte pane delicios.

— Mulţumesc, trebuie să mă întâlnesc cu Mr. Prager. Spuse Malko.

*
* *

Alan Prager, nebărbierit încă, asculta împietrit relatarea lui Malko. Nu putea să creadă că-i adevărat.

— Ce idioţi! Unde mai pui că celălalt sikh s-a făcut nevăzut.

— Este de necrezut! făcu Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Aşa se întâmplă de obicei pe aici. Se moare foarte repede în închisorile indiene. Poliţaii sunt nişte brute analfabete aşa că nu poţi avea nicio pretenţie cu privire la ei. Cu toate astea cei din RAW sunt ceva mai delicaţi.

— Bărbatul acela a fost torturat îngrozitor, zise Malko.

Prager oftă.

— Dacă aţi şti ce se petrece în comisariate…

— Nu ne mai rămâne decât Shanti Singh, zise Malko. Aş prefera însă să o abordăm împreună…

— Cred că acum este departe.

— Ce am putea risca dacă mergem?

— OK, făcu americanul. Bem un ceai şi plecăm.

*
* *

Maşina Ambassador nu era acolo. Malko şi Alan Prager făcură ocolul casei lui Shanti Singh dar nu văzură niciun semn de viaţă.

— Vedeţi, de astă dată eu am câştigat pariul, zise Prager.

În momentul în care voiau să plece, dintr-o magazioară din fundul grădinii ieşi o mogâldeaţă ce sărea prin iarbă. Era ceva prea mare pentru a fi un câine şi prea mic pentru a fi om.

Intrigaţi, cei doi se apropiară. În curând, rămaseră uluiţi şi îngroziţi Era un bărbat ale cărui picioare se terminau în nişte cioturi deasupra genunchilor.

El se deplasa rostogolindu-se, împingând în faţa lui o farfurie din metal goală. Lui Malko i se încreţi pielea de milă. Când îi văzu, indianul încercă să fugă, apoi se ghemui ca un animal speriat. Alan Prager, se aplecă şi începu să-l întrebe ceva în *pidgin*[25].

25 *Un amestec de hindi şi engleză (n.a.)*

— Spune că Shanti Singh şi şoferul ei au plecat în Pendjab şi nu ştie când se întorc.

— Cine este omul acesta?

— Îl cheamă Moti şi păzeşte casa. Shanti l-a luat la ea. Îl hrăneşte şi pentru asta el păzeşte locul. Hoţii se tem de el, deoarece ar putea să le aducă ghinion.

Ei se îndepărtară, iar ologul se întoarse în magazia lui.

— Ştiu numărul maşinii lor. Nu am putea să o găsim?

— În Pendjab nu mai există baraje rutiere şi nimeni nu ştie exact unde poate fi. Shanti se poate ascunde la nişte prieteni, în Delhi.

— Deci nu ne mai rămâne nimic de făcut?

Alan Prager oftă descurajat.

— În oraş există cinci sute de mii de sikhiţi răspândiţi prin toate cartierele, pe cele două maluri ale râului. Ca să nu mai vorbim de locurile în care nici poliţia nu are curaj să pună piciorul şi de *gurudwara...*

Cei doi se suiră în maşină.

— La urma urmelor, nu este decât o jumătate de eşec. Cred că nu mai poate fi vorba de vreun complot, spuse Prager.

— Aş vrea să dau de urma lui Shanti, zise Malko. Am certitudinea că ea este cea mai periculoasă. Oare nu putem afla ceva de la prietena dumneavoastră Madhu Gupta?

— Este posibil, întrebaţi-o. Nu însă acum. Obişnuieşte să se scoale foarte târziu.

*

* *

Madhu Gupta radia de fericire când îl văzu pe Malko. Era îmbrăcată europeneşte cu un pantalon care se mula perfect pe trupul fin şi cu o cămaşă transparentă sub care se vedea un sutien negru dantelat...

— Ce surpriză plăcută! spuse ea. Tocmai voiam să plec.

Ea îl invită să ia loc pe canapeaua mov şi dispăru să facă un ceai.

— Băiatul meu a plecat cu *ayah*[26], spuse ea veselă.

Malko se simţea ciudat, obosit şi totodată excitat, ca întotdeauna după o perioadă de tensiune. Cu toate acestea, se gândi la motivul ce-l aducea acolo.

---

26 *Guvernantă (n.a.)*

— Shanti a plecat din Delhi, spuse el. Nu ai idee unde ar putea să fie? Trebuie neapărat să dau de ea, spuse el.

— Nu, nu ştiu nimic, zise văduva. Nu sunt în relaţii intime cu ea. Pari foarte obosit.

— Da, sunt.

— Vino.

El o urmă în camera pe are o ştia deja. De astă dată nu mai pierdură nicio clipă. Madhu îl făcu să uite de toate necazurile în numai câteva momente.

Goală, ea îngenunche pe cuvertura de mătase a patului Ludovic XIV, cu spatele la el. Malko o penetră imediat. Văduva începu să se mişte şi să geamă de plăcere, venindu-i în întâmpinare Niciunul nu spunea nimic. Curând, lui îi veni chef de altceva. Când se retrase cu blândeţe din pântecele ei, femeia se întoarse cu faţa spre el cu un zâmbet întrebător. Imediat, Malko o luă şi îşi îndeplini dorinţa ce pusese stăpânire pe el din prima clipă în care o văzuse.

Curând ajunse la climax o dată cu femeia. Nu-i fu însă de ajuns. O ridică în picioare, o propti de peretele pe care se aflau gravurile erotice şi o sodomiză a doua oară în vreme ce ea zgâria tapetul cu unghiile ei roşii.

Uşurat, Malko se întinse pe pat.

Madhu, după ce dispăru câteva momente, reveni îmbrăcată într-un sari roşu, cu sânii goi.

— Trebuie să îmi faci un serviciu, spuse Malko.

— Orice doreşti.

— Ne urcăm în maşina ta şi mă duci la Shanti Singh.

— Dar chiar tu mi-ai spus că nu este acasă.

— Vreau să mai verific ceva…

Ea zâmbi.

— Eşti un nesătul. De ce nu rămâi aici să te odihneşti? Nu m-ai avut cum ai dorit?

El îi mângâie sânul tare.

— Lăsăm asta pe altădată. Acum trebuie să mergem acolo.

Fără să mai insiste, Madhu se duse să se îmbrace şi apoi se sui la volanul maşinii Maruti. Conducea lent pe străzile pustii. Era profund decepţionată. Casa lui Shanti era tot încuiată. Malko se întoarse spre văduvă.

— Mă duc acolo. Dacă nu mă întorc într-un sfert de oră, te întorci la tine acasă şi îl suni pe Alan Prager să îi spui unde

sunt...

Madhu Gupta nu înţelegea.

— Dar ce ai de gând să faci? îl întrebă ea râzând.

Malko nu-i răspunse. El deschise poarta şi pătrunse în grădină. Nu era nimeni acolo. După vreo cinci minute de căutări, găsi o fereastră cu geamul sistem ghilotină, prost încuiat şi reuşi să se strecoare în casă. Intră în bucătărie. Locul mirosea urât a mâncare şi murdărie. De acolo pătrunse în living-room fără să aprindă lumina. Astfel, putu să între în acea parte a casei necunoscute încă.

El intră într-o cameră şi închise uşa în urma sa. Perdelele erau trase. Găsi o veioză şi o aprinse. Totul era în ordine. Nici el nu ştia ce caută. Deodată începu să caute prin sertare. La început dădu peste lenjerie, dar apoi simţi ceva dur. Era patul unui revolver Webley. El deschise încărcătorul şi văzu că are şase cartuşe. Îl puse la loc şi continuă să caute.

În cele din urmă, într-un dulap, găsi o cutie lungă, din lemn, foarte grea.

O puse pe pat şi o deschise. Înăuntru se găseau douăsprezece *olisbos* de toate mărimile. Erau făcute din lemn de abanos, iar câteva erau din fildeş. Unul din ele reprezenta o femeie lungită, iar fildeşul părea foarte uzat. O alta reprezenta un şarpe cu capul triunghiular.

Iată aşadar secretul lui Shanti Singh ce explica aversiunea ei faţă de bărbaţi. El puse cutia la loc. Nu îl ajuta cu nimic în ancheta sa. Căuta zadarnic mai departe.

Avea chef să se culce pe pat şi să aştepte. Era sigur că Shanti nu părăsise New Delhi. Avea mai multe întrebări de pus frumoasei sikhite.

Era o poveste nebunească. Nişte bărboşi fanatici şi această femeie misterioasă şi de o frumuseţe răpitoare. Aceşti ucigaşi feroce care treceau frontierele în joacă şi care erau căutaţi acolo unde nu se aflau.

El se îndreptă către bucătărie şi, în momentul în care se pregătea să între, auzi o trosnitură. Rămase încremenit, cu inima bătând nebuneşte. Făcu un pas înainte dar în faţa sa apăru o siluetă uriaşă ca şi cum s-ar fi întrupat din neant.

Capitolul XIV

Malko făcu un salt înapoi şi îl recunoscu pe bărbat. Era Narinder, şoferul lui Shanti, cu ochelarii fumurii la ochi. În locul mânuşii de piele de la capătul mâinii artificiale, avea acum un cârlig din oţel care era la câţiva centimetri de carotida lui Malko.

Malko îl evită, dar era acum între perete şi agresorul său.

Narinder balansă braţul drept şi degetele sale puternice se strânseră ca o menghină în jurul grumazului lui Malko. Uriaşul sikh se răsuci şi cârligul de oţel îi atinse gâtul şi puţin îi lipsi să-l spintece. Dacă Narinder reuşea să-i secţioneze carotida, avea să moară în câteva minute.

— Narinder! Ai înnebunit? strigă el.

Şoferul nu catadicsi să-i răspundă. Încerca din răsputeri să-l dea gata cât mai repede. Din fericire mişcările braţului artificial erau limitate.

Malko simţi o arsură la urechea dreaptă. Cârligul îi spintecase lobul urechii şi sângele începu să i se prelingă pe gât. Încurajat de acest prim succes, Narinder îşi dublă, eforturile. Fiind cu mult mai greu decât Malko, încerca să profite de acest avantaj. Înlănţuiţi, cei doi se clătinau ca doi beţivi. Malko respira greu fiind strâns de gât cu o forţă crescândă.

Atunci se auzi cum se deschide o uşă. Nu erau singuri în casă!

Narinder scoase o exclamaţie surdă şi îşi desfăcu degetele de pe gâtul său. Profitând de acest moment, Malko îl apucă bine de bărbăţia dintre picioare şi strânse cât putu de tare. Narinder scoase un ţipăt înăbuşit. Cârligul ameninţător se agita în aer. Cu un gest brusc, Malko reuşi să scape din strânsoare şi încerca să iasă pe uşă. În acelaşi moment cineva îl apucă de glezne cu putere. Malko îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe dalele bucătăriei, izbindu-se cu ceafa de marginea unui scaun.

Rămase ameţit, incapabil să se ridice. Ca prin ceaţă văzu ceva care era atârnat de picioarele sale. Era ologul pe care îl văzuse în compania lui Alan Prager.

Toracele îi fu strivit de o greutate insuportabilă. Narinder se lăsase pe el cu toată greutatea sa, imobilizându-l cu genunchii. Cu mâna dreaptă el îl lipi cu faţa de podea. Malko simţi cum cârligul de oţel se apropie de grumazul său. Sikhitul ştia exact ce are de făcut căci viza carotida.

Cu o mişcare disperată, Malko reuşi din nou să scape de vârful ascuţit dar rămânea încă ţintuit de podea. Deodată, în câmpul său vizual apărură două picioare, cu unghiile făcute, încălţate în sandale aurii. Malko îşi ridică privirea. Era Shanti, îmbrăcată cu sari-ul alb.

— *Bagho! Jao*![27]

Cele două cuvinte erau ca nişte lovituri de bici. Narinder nu-şi mai duse la bun sfârşit lucrarea. Malko citi în ochii lui o ură imensă. Şoferul se ridică de pe el cu mişcări încete şi fără o vorbă, ieşi din bucătărie urmat de ologul care se rostogolea evitând abil pe Malko şi pe Shanti. În trecere, el sărută poalele sari-ului, apoi se făcu nevăzut.

Încă ameţit, Malko se ridică în picioare, din ce în ce mai perplex.

El îşi tamponă lobul urechii. O mulţime de întrebări nu-i dădeau pace.

De ce îl salvase Shanti? De unde ieşise Narinder? Era oare la curent Shanti cu încercarea de arestare a celor doi sikhiţi?

Femeia îl fixa impenetrabilă.

— Ce faci aici? îl întrebă ea cu o voce severă.

Era greu să îi spună adevărul.

— Vă aşteptam, zise Malko. Am găsit uşa deschisă la bucătărie.

— Nu vă cred, răspunse ea cu voce calmă. Era încuiat absolut peste tot. Ce vreţi de la mine?

— Mă gândeam, că sunteţi plecată în Pendjab, remarcă Malko evitând răspunsul.

Ea îl privi câteva secunde, apoi spuse:

— Dacă tot sunteţi aici, veniţi cu mine.

Ei intrară în living-room şi se instalară acolo. Tânăra era perfect calmă. Ea îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Nu puteţi să întârziaţi. Madhu vă aşteaptă afară. Nu este frumos să o trataţi astfel.

Iată aşadar de ce îl salvase. Întorcându-se acasă, o observase pe Madhu şi nu mai putea să-l asasineze!

— Ştiţi ce s-a întâmplat după ce am părăsit templul ieri seară? Pentru asta am venit aici!

Ea dădu din cap.

— Sunt la curent cu cele întâmplate. A avut loc o răscoală

27 *Ieşiţi, plecaţi! (n.a.)*

împotriva sikhiţilor. Am reuşit cu greu să scap. Indienii voiau să atace templul şi să-i ucidă pe toţi cei ce se aflau acolo. Din cauza asta Narinder m-a rugat în dimineaţa asta să mă adăpostesc o vreme în Pendjab... Pe drum însă mi-am dat seama că ar fi o laşitate din partea mea să fug. Atunci am făcut cale-ntoarsă.

Femeia asta avea răspuns la toate.

— Narinder nu v-a însoţit? o întrebă Malko.

— Nu, el a rămas să păzească locuinţa. Vedeţi că avea şi motive.

Malko rămase tăcut. Era clar că şoferul nu fusese în casă când venise el. Unde fusese oare? Doar dacă nu cumva locuia în aceeaşi magazie cu ologul... În ţara asta orice era posibil.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Narinder apăru cu un platou pe care erau două pahare cu suc de fructe. În locul cârligului apăruse din nou mănuşa.

— Ştiţi cumva şi motivul pentru care a izbucnit acea revoltă? o întrebă Malko pe femeie.

— Sigur că da. S-a găsit capul unei vaci lângă *gurudwara.*

— Mai precis, au găsit capul acela în portbagajul meu.

— Ah, da? făcu Shanti cu răceală. Ce curios...

Era imposibil să ghiceşti ce-i în mintea ei...

Malko îi relată exact incidentul în timp ce ea îşi savura băutura răcoritoare.

— Îmi dau seama că s-au servit de dumneavoastră. Au văzut o maşină care nu era păzită de şofer. Un adevărat noroc, în New Delhi. Nu laşi niciodată maşina fără şofer. Paznicii parchingurilor nu sunt prea atenţi.

Malko gustă sucul. Gâtul îi era umflat.

— Cine a putut face aşa ceva? întrebă el.

Shanti făcu o mimică evazivă, un pic ironică.

— Cum cine? Duşmanii sikhiţilor! Cei care i-au masacrat cu un an în urmă!

Părea necrezut de calmă. Malko fierbea de mânie, fiind convins de vinovăţia ei. După ce se întâlnise cu Lal Singh, Shanti ştia cine este el în realitate şi îi pusese gând rău.

Această certitudine nu-i răspundea însă la toate întrebările. Chiar el, dacă ar fi murit, ancheta asupra ei ar fi continuat. Ce lucru ştia el care îl făcea atât de periculos în ochii acestor fanatici? Încerca să ghicească ceva în privirea impasibilă a

tinerei femei. Zadarnic însă. Totul se încurca parcă şi mai mult.

Lal Singh fusese arestat, iar Ammand fugise. Atunci de s-a întors Shanti? Cel puţin, din seara precedentă, ea nu se mai întâlnise cu cei doi. Şi nici ziarele nu le citise.

Hotărât lucru, femeia asta avea nişte nervi de oţel... Incidentul de la templu dovedea că ştia prea bine ce hram poartă el.

Femeia se ridică în picioare cu un surâs rece şi provocator.

— Acum vă rog să mă lăsaţi. Am multă treabă. Sunt dezolată pentru ce s-a întâmplat ieri. Vă rog să nu-i purtaţi pică lui Narinder. Tot ce a făcut a fost ca să-şi îndeplinească sarcina. Sunt bucuroasă că am sosit la timp, căci altfel v-ar fi ucis. În India hoţii sunt omorâţi. Abia după aceea este anunţată poliţia.

Ei se despărţiră destul de ceremonios. Malko se întoarse la maşina în care îl aştepta Madhu Gupta.

Tânăra văduvă îl întâmpină cu un suspin de uşurare. Ea tresări când îi văzu urechea însângerată.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, doar un mic accident.

Madhu îl privi cu reproş.

— Astea sunt poveşti! Ce căutai în casa aceea? Doar Shanti nu era acasă. Am văzut-o când a venit. Conducea maşina.

— Îţi voi explica mai târziu, zise Malko. Ai putea să mă duci la *Taj Mahal?* Trebuie să fac un duş şi să mă relaxez o oră.

— Bine, făcu Madhu bosumflată.

Până la hotel, ea nu-i mai puse nicio întrebare. Când Malko vru să o sărute, ea îl respinse.

— Ştiu că Shanti este cu mult mai tânără decât mine, dar acesta nu este un motiv ca să fiu umilită.

Rigidă precum justiţia, ea plecă în viteză fără să mai întoarcă capul.

Când ajunse în cameră, Malko îl sună pe Alan Prager ca să-i spună ce se întâmplase.

— Povestea cu Lal Singh a apărut în toate ziarele, îi spuse americanul.

— Trebuie să vorbiţi cu colonelul Lambo despre Shanti, spuse Malko. Nu mai putem continua să o acoperim.

— O.K. Îl voi invita la cină. Răspunse Prager.

*

* *

Sala roşie a restaurantului *President* din Old Delhi era o adevărată gheţărie, dar lipseau muzicanţii. La fel de elegant ca întotdeauna, colonelul Pratap Lambo se lupta cu un pui fript. Malko tocmai îi dezvăluise adevărul despre Shanti Singh, dar acest lucru nu reuşise să-i taie pofta de mâncare.

Alan Prager abia se atingea de mâncare. În schimb, îşi turna bere din belşug şi consuma creveţii à la Goa, bine condimentaţi.

— Pratap, spuse el, ce aveţi de gând să faceţi? Această Shanti are un rol important în complot. Ea a pus la cale incidentul cu capul de vacă.

Indianul îşi şterse buzele cu un şervet.

— Se prea poate. Voi ordona să fie supravegheată. Poate îi vom asculta şi telefonul. Deocamdată însă nu am nicio probă împotriva ei. Ministrul de Interne ne-a ordonat să fim foarte circumspecţi cu sikhiţii. Dacă o voi interoga fără motiv pe Shanti Singh, o să arate ca o provocare. Trebuie să găsesc ceva concret.

— Aţi putea folosi întâlnirea ei cu Lal Singh la *Jaipur Inn* remarcă Malko.

— Sigur, dar nu au fost văzuţi împreună.

— Nu s-au găsit ceva documente în apartamentul din West Patel Nagar? întrebă Prager.

— Da, dar nimic care să amintească de ea, făcu Lambo. Chiar dacă face parte din complot, probabil că are un rol mărunt.

— Adică?

— Poate că ea finanţează doar. Cei mai mulţi sikhiţi sunt gata să facă orice pentru cauza lor.

— Shanti este o fanatică, zise Malko.

— Are un motiv întemeiat. Doar tatăl ei a fost ucis. Era un ofiţer remarcabil. Ea nu a fost însă amestecată niciodată în vreun act de terorism

— Dar Narinder Singh?

— Nici nu am auzit vorbindu-se de el.

— De ce a declanşat Indira Gandhi acţiunea Blue Star? întrebă Malko. Este ca şi cum armata italiană ar ataca Vaticanul cu tunurile.

— Nu putea proceda în alt mod, răspunse indianul. Avea informaţia sigură că sikhiţi se pregăteau să arboreze drapelul Khalistanului independent în cinci din cele mai mari *gurudwara*

din Pendjab, ameninţând astfel unitatea indiană...

Era o bună explicaţie. Malko nu mai insistă. Alan începu să caşte.-

— Mâine dimineaţă am o reuniune la ambasadă şi va trebui să fiu odihnit. Pratap, e timpul să ridicăm ancora.

După ce ieşiră din restaurant, Lambo se urcă în maşina lui albastră. Alan Prager spuse, urmărindu-l cu privirea:

— Poată să spună orice, dar părerea mea e că măicuţa Indira a făcut cea mai mare prostie. Aici şi-au vârât coada ruşii. Indienii paralizează de frică numai când aud de sikhiţi! Indira Gandhi ar mai fi fost încă în viaţă dacă şi-ar fi schimbat gărzile de corp: numai că preşedintele Republicii Indiene care este un sikh nu vrea să facă discriminări.

Ei ajunseră la *Taj Mahal.* Hotelul era arhiplin. O mulţime de nuntaşi, printre care se aflau superbe femei îmbrăcate în sari-uri multicolore ornate cu ghirlande de şofran. Era India tradiţională.

Malko era obsedat de imaginea lui Shanti. Nu putea să înţeleagă ce era cu această femeie. Nu credea că s-ar mulţumi numai cu o simplă susţinere logistică a complotului, căci avea o personalitate prea puternică.

Un al şaselea simţ îi spunea că Shanti pusese la cale linşajul său. Cu toate acestea, se simţea atras de ea ca de un magnet. Era ca şi cum s-ar fi jucat la ruleta rusă. O aventură cu ea i-ar fi procurat satisfacţii mult mai intense decât cu Madhu, în ciuda temperamentului vulcanic al acesteia din urmă.

*

* *

Soarele strălucea deasupra cartierului rezidenţial Chanakyapuri, în care se aflau ambasadele. Cele mai importante se grupau de o parte şi de cealaltă a maiestuosului bulevard de două ori mai lat ca Champs-Élysées, încadrat de două peluze cu gazon. Clădirile erau ultramoderne, unele mai reuşite decât altele, dar toate, impozante.

Ambasada Statelor Unite era ultima din partea de sud-est. Semăna cu un templu grecesc, cu coloane înalte înconjurat de o imensă grădină.

Ca de obicei, în faţa ambasadei se aflau manifestanţi păziţi de soldaţi.

La intersecţia străzilor Shanti Path şi Satya Marg, doi inşi îşi

reparau motocicleta rămasă în pană. Alan Prager ieşi din ambasadă şi se urcă în Mercedesul său. Puşcaşii marini îi deschiseră porţile. Vijay, şoferul, ieşi din curtea ambasadei şi maşina plecă către Connaught Center.

Motocicliştii reuşiseră să-şi pună la punct motorul, care făcea un zgomot asurzitor. Aveau o motocicletă Yesde neagră de 250cm³, o coproducţie ceho-indiană. Ei demarară în clipa în care Mercedesul americanului trecu pe lângă ei.

Alan Prager văzu motocicleta ce ajunsese în dreptul lui. Bărbatul din faţă avea chipul acoperit cu o cască integrală. Pasagerul din spate avea pe umăr o geantă. Cu coada ochiului, Prager îl văzu că vâră mâna înăuntrul ei. Într-o fracţiune de secundă, el zări lucind oţelul unei arme. Era un revolver-mitralieră Bren. Sângele îi năvăli brusc în artere. Cu gesturi febrile el îşi căută Coltul.

— Accelerează, Vijay! urlă el către şofer.

În loc să asculte imediat de ordin, acesta comise eroarea de a se uita în spate. Văzu arma, apoi auzi rafala mitralierei ce spulberă geamurile.

Maşina traversă într-un salt intersecţia şi se opri într-un şanţ. Ucigaşul sări din şa, alergă până la Mercedes şi mai trase o rafală în cei doi bărbaţi. El se răsuci, văzu o femeie ce aştepta un autobuz şi îşi descărcă arma în ea. Femeia se prăbuşi pe caldarâm. Sirena Ambasadei Statelor Unite urla fără întrerupere. Echipaţi cu veste antiglonţ, puşcaşii marini se buluceau în stradă.

Motocicleta asasinilor era deja departe, pe Niti Marg. Ea dispăru la prima intersecţie din ochii urmăritorilor ei.

Malko aştepta în biroul liniştit al lui Alan Prager, când apăru secretara acestuia cu ochii plini de lacrimi.

— *Sir, sir.* S-a întâmplat ceva îngrozitor. *Mr. Prager has been shot!*[28]

Printre lacrimi şi vaiete, ea reuşi să-i spună lui Malko ce anume se întâmplase. În treizeci de secunde, acesta se afla într-un taxi. El se îndreptă către locul crimei, care gemea de lume.

Peste tot erau poliţişti. Malko reuşi să-şi facă drum printre baraje. Simţi un nod în gât când zări Mercedesul imobilizat în şanţ, înconjurat de poliţişti şi de puşcaşi marini înarmaţi. Două maşini ale poliţiei şi o ambulanţă barau Satya Road. El zări

28 *Domnul Prager a fost împuşcat (n.t.)*

silueta firavă a colonelului Lambo. Ofiţerul îl întâmpină. Era profund tulburat.

— Este îngrozitor. Nu pot să cred! O să-i prindem pe asasini!

— Alan este mort?

Colonelul nu răspunse. Malko se apropie de targa pe care fusese aşezat Alan Prager. Faptul că nu era conectat la instalaţia de transfuzie era edificator. Partea dreaptă a chipului era făcută zob iar ochiul atârna pe obraz. Cămaşa era plină de sânge. Un glonţ îi sfârtecase şi mâna încleştată pe Colt.

— Şi-au golit încărcătoarele în ei, spuse colonelul Lambo cu o voce stinsă. Am găsit deja douăzeci şi şapte de cartuşe goale. Au fost doi tipi pe o motocicletă dar au putut să fugă. Au fost văzuţi de o femeie. Se află acolo.

Malko observă ceva mai departe un grup ce înconjura o femeie lungită direct pe pământ I se acorda primul ajutor. Avea o hemoragie puternică dintr-o rană la picior. Malko se întoarse la Mercedes. Vijay era prăbuşit peste volan. Primise mai multe gloanţe în ceafă şi în spate.

Un bărbat înalt, cu părul negru şi ochi vii, se apropie de Malko.

— Mă numesc Michael Foster, spuse el.

Era şeful Centralei CIA din Delhi. Malko nu trebuia să-l contacteze în mod oficial, de aceea nu îl întâlnise încă. Americanul era însă la curent cu prezenţa sa în Delhi.

Malko îl întrebă:

— Ştiţi ceva?

— Nu, nimic, mărturisi Foster. Dar dumneavoastră?

— Eu nu mai înţeleg nimic. Aseară am cinat împreună. Singura ipoteză ar fi răzbunarea lui Ammand Singh, ucigaşul care a reuşit să fugă…

Şeful centralei clătină cu tristeţe din cap.

— Indieni nenorociţi…

Malko îl zări pe Lambo.

— Ce părere aveţi despre cele întâmplate? îl întrebă el.

Indianul era copleşit de tragedie.

— Este prea devreme ca să putem trage nişte concluzii, dar avem câteva indicii: motocicleta, arma utilizată, metoda. Totul arată că au acţionat sikhiţii. Ei au asasinat în acelaşi mod numeroşi opozanţi politici din Pendjab. Este însă pentru prima oară când atacă un străin. Se vede că l-au urmărit. Nu a fost

ceva improvizat. În acest caz, ei îşi urmăresc victima câteva zile şi apoi lovesc la sigur. Aici, era un loc perfect: este un loc liniştit şi ştiau că pot să fugă uşor.

— Şi aseară ar fi putut, când s-a întors la el acasă, remarcă Malko.

— Vom afla mai multe după ce îi vom prinde pe ucigaşi, dar va fi extrem de dificil.

— Aveţi semnalmentele lor?

— Foarte vagi. Unul era mare şi celălalt, mărunt. Motocicleta nu avea placă de înmatriculare. Există cu miile în circulaţie.

— Dar arma?

— Este ori un Bren ori un Stern.

Totul părea a se derula după un plan bine întocmit. În mod normal, Malko ar fi trebuit să fie linşat în ajun. Alan Prager o dată eliminat, ancheta asupra complotului împotriva lui Radjiv Gandhi ar fi fost încetinită. Până la data asasinării lui Radjiv mai erau doar trei zile...

Colonelul Lambo îl privi stăruitor.

— Va trebui să fiţi extrem de atent, domnule Linge. Vă voi acorda protecţie. Sikhiţii sunt nişte răzbunători fanatici. Vor dori să vă elimine pentru că aţi intervenit în planurile lor.

Malko nu avea chef de discuţie. Era profund tulburat de moartea brutală a lui Alan Prager Colonelul indian avea poate dreptate.

El se îndepărtă, nemaiavând ce face acolo. Pratap Lambo îl ajunse din urmă.

— Voi continua să o supraveghez pe Shanti Singh. Nu aţi vrea să treceţi pe la biroul meu către ora patru?

*
* *

Când a ajuns la hotel, îl aşteptau trei mesaje din partea lui Madhu. El o sună. Madhu suspina printre lacrimi:

— Este adevărat că Alan este mort?

— Da, zise Malko. De unde ai aflat?

— Tocmai s-a anunţat la radio, răspunse ea.

Malko îi povesti circumstanţele atacului. Madhu zise printre suspine:

— Am vorbit cu el aseară! M-a sunat ca să mă roage să-l pun în legătură cu Arun Nehru, noul ministru de Interne care este un

vechi prieten de-al meu.

— Ce dorea de la el?

— Voia să scuture niţel Serviciile de Securitate. Îi era frică de o nouă ratare din partea lui Lambo. Sikhiţii sunt nişte adversari extrem de periculoşi.

Malko îşi dădea seama de acest lucru. Toţi cei care se opuseseră complotului de la Amritsar – cu excepţia lui – fuseseră eliminaţi. Moartea brutală a lui Alan îl tulbura enorm. Acest lucru nu explica însă starea de angoasă care îl stăpânea. În aparenţă, era o afacere simplă. Aproape prea simplă. Era ca şi cum i se pusese în ochi un adevăr orbitor tocmai pentru a i se ascunde altceva…

Târâitul telefonului îl făcu să tresară. Era Michael Foster, şeful centralei CIA.

— Trebuie să renunţaţi la misiunea primită. Tocmai am primit acest ordin de la Langley. Oricum, eu cred că aţi reuşit deja să demolaţi complotul. Nu pot să cred că acum câteva ore stăteam încă de vorbă cu Alan.

Malko revăzu surâsul aproape copilăresc al agentului CIA, mândru de reţeaua sa.

Ca să-şi mai alunge gândurile negre, el coborî la barul hotelului, având grijă să aibă revolverul cu sine. După cel de al treilea pahar cu votcă, sângele începu să-i încălzească trupul. Creierul însă îi vuia de gânduri.

Încetul cu încetul o certitudine se înfiripa în mintea sa. El rămăsese ultimul obstacol în calea asasinării lui Radjiv Gandhi. Aşadar, vor încerca din nou să-l elimine. Până la data fixată mai erau trei zile. Nu mai avea nicio pistă de urmat, în afară de Shanti Singh. Habar n-avea de metoda pe care aveau să o folosească ucigaşii ca să-şi atingă scopul. Având în vedere faptele, el nu reprezenta un pericol real pentru ei. Dar nici Alan nu fusese mai periculos. Era aproape convins de faptul că şi el şi americanul deţineau o informaţie vitală. Oricât îşi storcea el creierul nu putea să-şi dea seama care ar fi aceasta…

Malko se hotărî să se întoarcă în camera sa. Abia în ascensor i se aprinse becul.

Înfrigurat, el trecu prin revistă tot ce i se întâmplase de la sosirea în India. Dintr-odată, piesele uriaşului puzzle se îmbinară perfect, dar lipsea una singură, cea mai importantă.

Totul sărea în ochi cu o claritate de cristal. Dacă ipoteza sa se

verifica, ar fi existat şansa ca să rămână în viaţă până la sfârşitul lumii. Altfel avea să moară înaintea lui Radjiv Gandhi. Trebuia să mai verifice ceva. Ridică receptorul şi formă numărul lui Madhu Gupta. Văduva mai plângea încă şi acum.

— Madhu, mă simt singur. Aş vrea să fiu împreună cu tine.

Câteva secunde domni liniştea Apoi văduva spuse cu o voce senzuală.

— Cu multă plăcere! Este o idee minunată. De ce nu vii tu la mine după prânz? Băieţelul meu trebuie să plece la festivalul Durga Puga[29]. Va pleca acolo însoţit de *ayah.*

— Pe curând, spuse Malko.

El urcă în camera sa. Îşi verifică Coltul, vârî un glonţ pe ţeavă, apoi ascunse arma sub centură. Dacă ipoteza sa se dovedea adevărată, avea să aibă nevoie de el.

Capitolul XV

Madhu îl primi cu căldură, îmbrăţişându-l cu foc. Avea încă ochii înroşiţi de plâns.

— Ce teribil. Încă nu pot să cred că Alan este mort…

Era adevărat. Vremea era incredibil de frumoasă şi viaţa mergea înainte…

— Trebuie să îţi spun ceva, mărturisi stânjenită. Aram nu a vrut să meargă la festivalul Durga Puga cu *ayah.* Ţine morţiş să merg eu cu el.

— Atunci, să mergem cu el la Festivalul Diavolului! zise Malko.

În starea de spirit în care se afla nu avea deloc chef să-şi petreacă timpul ca să-i satisfacă poftele nesăţioasei văduve. Ipoteza sa nu-i dădea deloc pace. Timpul avea să confirme dacă era temeinică. Îşi verifică arma. Era bine înfiptă în centură. El se sui în maşina lui Madhu. Aram îi aştepta înăuntru.

Bulevardele oraşului erau mai aglomerate ca de obicei. Mulţimea se îndrepta în acelaşi loc: spre parcul Vijay Ghat care se afla în apropiere de Red Fort. Maşina Maruti fu înghiţită în traficul compact. Curând nu mai putu înainta, aşa că fură obligaţi să continue drumul pe jos.

---

29 *Festivalul Diavolului (n.a.)*

Din toate părţile pocneau petarde, iar focurile bengaleze cu jerbe de fum multicolore confereau oraşului o aură sărbătorească. Malko îşi pipăi Coltul. În această mulţime, un atentat era uşor de înfăptuit. Din fericire, această escapadă nu fusese prevăzută. Adversarii nu avuseseră timp să-i plănuiască eliminarea.

Făcându-şi loc cu greu, ei reuşiră să ajungă până la o estradă lungă de mai mulţi metri, ridicată în mijlocul parcului. Erau pe malul râului. În jurul lor, mulţimea veselă, aplauda fiecare petardă. În această ambianţă electrizantă, senzualitatea lui Madhu păru că înfloreşte. Ea îl luase pe Malko de mână, îl împungea cu sânii tari şi îi arunca nişte ocheade care ar fi fulgerat pe oricine. Din nefericire, Aram, micul monstru, o veghea gelos, împiedicând-o să facă mai mult de atât.

Drept compensaţie, Madhu se îndopa cu tot felul de acadele, cumpărate de la vânzătorii ambulanţi.

Se întuneca deja şi tensiunea era în creştere. Într-o hărmălaie de nedescris apăru cortegiul zeiţei Durga. Aram se dezlipi în sfârşit de mama sa şi se strecură prin mulţime până în primul rând ca să nu piardă nimic din spectacol. Malko, îmbrâncit din toate părţile se trezi în spatele lui Madhu, şi ea strivită din faţă de o barieră. Noaptea se instalase deja. Lumea se înghesuia înnebunită ca să vadă mai bine cum se lansează rachetele multicolore. Între cei doi nu ar fi încăput nicio foiţă de ţigară. Femeia începu să se mişte într-un ritm sinuos, cabrându-şi crupa. Era lipită de Malko din cap până-n picioare. Ea întoarse către el ochii plini de dorinţă. În numai câteva momente, reuşise să-i risipească toată angoasa. În jurul lor, mulţimea continua să urle ori de câte ori erau lansate artificii.

Nimeni nu-l văzu pe Malko desfăcând faldurile sariului roşu. Madhu se cambră şi mai mult pentru ca el să o poată penetra cu uşurinţă, ceea ce şi făcu dintr-un singur elan. Era chiar momentul în care carul ce purta efigia zeiţei Durga se scufunda în apa galbenă a râului Yamuna. Chiar dacă ar fi vrut, tot nu ar fi putut să se degajeze. Încălzit şi excitat la culme, nu trecu mult timp şi Malko explodă. El simţi că-i tremură picioarele şi avu impresia că singurul lucru ce o mai ţine pe Madhu în picioare era sexul său ancorat încă în trupul ei fierbinte…

O dată ce zeiţa fu înghiţită de ape, mulţimea începu să se împrăştie. Malko reuşi să se retragă, iar sariul se aranjă la loc în

pliuri armonioase. Aram îşi făcu apariţia încântat de spectacol, iar Madhu Gupta redeveni o mamă exemplară.

*
* *

Patul Chesterfield era atât de îmbietor, încât Malko ar fi fost tentat să doarmă acolo. Avuseseră nevoie de două ore ca să ajungă la Madhu acasă.

După scurtul său orgasm şi drumul prin mulţimea nebună, avea impresia că ieşise dintr-un storcător de rufe. Reuşise să mai gonească grija şi angoasa, dar numai pentru scurt timp din păcate.

După ce mâncaseră câteva bucăţi de friptură de oaie, se uitau acum la *Rambo,* la televizorul Akai cuplat cu un aparat video. Apetitul său sexual fusese pe deplin satisfăcut. Madhu, nesătulă în continuare, îşi spunea că avea toată noaptea înaintea lor şi nu le va lipsi ocazia de a relua distracţia de la început. Voluptuoasă şi pasivă, ea aştepta ca Malko să hotărască.

Acesta o întrebă pe un ton detaşat.

— Îl cunoşti pe Alan de multă vreme?

— Aproape din momentul sosirii lui aici, zise ea. L-am întâlnit la un cocteil şi l-am găsit foarte atrăgător. Atunci am avut o aventură împreună şi am rămas prieteni.

— Ştii cumva cum l-a întâlnit pe colonelul Lambo?

— Chiar eu i l-am prezentat.

— A, da? Şi Lambo era…

Madhu râse puţin stingherită.

— A, el ar sări pe orice femeie. Într-o zi, aproape că m-a violat. Nu-mi place însă. Şi apoi îl cunosc de când eram la Universitate. Am fost împreună în Uniunea Sovietică.

Malko deveni atent.

— A, zău? Cu ce ocazie?

— Am fost invitaţi la un Festival Internaţional al Tineretului. În fiecare an, are loc un asemenea festival într-o ţară a lumii. Este foarte frumos şi vesel. Acolo am avut o aventură cu un rus superb. Avea un *lingam*[30] enorm, adăugă ea. Nici Pratap nu s-a plictisit.

— Cum aşa?

— Era să dea de bucluc, continuă Madhu. Aproape că a violat

30 *Sex, în limba hindi (n.a.)*

o rusoaică pe care a atras-o în camera de la hotelul *Balşoi.* A fost dus la Miliţie. Era extrem de îngrijorat ca nu cumva autorităţile indiene să afle şi să-i retragă bursa. Din fericire, miliţienii au fost foarte simpatici. L-au săpunit bine şi i-au dat drumul... De ce mă întrebi despre el?

— Pentru că este singura persoană care mă mai poate ajuta, zise Malko, întrebându-se dacă CIA cunoştea acest episod.

Madhu îl privi intrigată.

— Ce cauţi tu de fapt?

— Să împiedic asasinarea lui Radjiv Gandhi, mărturisi el.

Apoi o puse la curent cu complotul din 31 octombrie.

— Dar Shanti? De ce te interesează ea?

— Mă tem că este amestecată în complot.

— Cum?!

— Ei bine, da. Să nu uităm că este o sikhită.

— Niciodată nu aş fi crezut aşa ceva, şopti Madhu. Este o femeie atât de calmă...

— Cui ai mai spus tu că dorm aici?

Ea îl privi surprinsă.

— Păi, nimănui, nici măcar lui Aram. De ce?

— Pentru că mi-e somn şi vreau să dorm liniştit.

El închise televizorul Akai Madhu se întinse.

— O, şi eu sunt frântă de oboseală. Oricum, în parc, a fost formidabil. Am avut senzaţia că fac dragoste cu zece mii de bărbaţi în acelaşi timp, cu toată acea mulţime din jurul nostru. Am crezut că leşin, abia mă mai ţineau picioarele. Mâine dimineaţă, te voi trezi cu o surpriză...

Ea se lungi cu faţa în jos. Crupa ei reprezentând o provocare mută. Malko aştepta ca ea să adoarmă, apoi se sculă, îşi recuperă Coltul 45 şi îl aşeză pe duşumea lângă pat, la îndemână. El se întreba dacă ipoteza sa avea să se confirme.

*

* *

Era aproape ora două noaptea, iar Malko reuşea cu greu să stea treaz. Un zgomot surd se auzi în grădină, apoi se lăsă din nou liniştea. Madhu dormea dusă. Malko avea impresia că bătăile inimii sale se aud la kilometri distanţă...

El îşi încordă auzul ca să surprindă un mic zgomot în interiorul casei de astă dată. Se gândi dacă nu ar fi fost mai bine să o

trezească pe Madhu. Apoi renunţă. L-ar fi speriat pe intrus…

El coborî uşurel din pat şi se ascunse după uşă, cu revolverul în mână.

Bărbatul se deplasa atât de încet, încât Malko nu-l auzi când intră. Ei se aflau la o distanţă de câţiva centimetri unul de celălalt. Malko apăsă pe butonul comutatorului electric şi lumina inundă camera. Madhu Gupta era culcată pe o parte, expunându-şi fundul incredibil.

Un bărbat mic de statură, cu părul negru, îmbrăcat cu un tricou închis la culoare şi pantalon negru, stătea în mijlocul camerei, cu un pumnal lung în mâna dreaptă. Era Ammand Singh. El făcu un salt în aer, ca o pisică, şi se întoarse brusc. Dacă Malko nu s-ar fi ferit, ar fi fost străpuns de pumnal.

În mod instinctiv, el apăsă pe trăgaci. Adversarul său se mişcă iute ca un şarpe. Proiectilul abia îl atinse. Madhu sări din pat, speriată de moarte. Intrusul sări pe fereastră spărgând geamul şi ateriză în grădina întunecată. Madhu urla înnebunită de teroare. Ucigaşul se făcuse nevăzut. Malko, în ciuda faptului că se aruncase şi el în grădină, nu mai reuşi să-l prindă. Cum toate grădinile comunicau între ele, ar fi fost ca şi cum ar fi căutat un ac în carul cu fân.

Decepţionat, Malko se întoarse în cameră. Madhu scoase un ţipăt când văzu revolverul.

— Ce s-a întâmplat?

— A intrat cineva în casă şi era înarmat.

— Cheamă poliţia. O să-l găsească. Precis este ascuns afară.

— Nu. Nu vreau poliţia.

— De ce?

Femeia îşi muşcă buzele şi zise imediat.

— Nu era un hoţ. Nu-i aşa? A venit după tine…

— Da, zise Malko. Îmbracă-te. Trebuie să merg într-un loc şi nu vreau să te las singură. Şi tu te afli în pericol de moarte.

Chipul văduvei se descompuse.

— Cum? Dar de ce?

— Îţi voi explica mai târziu. Vino, o să te instalez la *Taj Mahal.*

— Şi băiatul meu?

— El nu riscă nimic. Pe noi ne vânează ei.

Ea îşi puse repede un *dhoti* şi o bluză, îşi luă geanta, lăsă un bilet pentru *ayah* şi îl urmă. Era copleşită de situaţie.

Malko trecu la volanul maşinii. Pentru el, noaptea încă nu se

terminase. Ipoteza sa se verificase întru totul. Dacă nu ar fi fost acolo, acum Madhu ar fi fost moartă.

La Taj Mahal, recepţionista îi dădu lui Madhu o cameră la acelaşi etaj cu Malko. Acesta o conduse.

— Încuie bine uşa şi nu deschide nimănui, zise el. Eu îţi voi explica un pic mai târziu ce se întâmplă. Poţi să-mi spui unde locuieşte Pratap Lambo?

— Vrei să-l vezi acum?

— Da.

— Stă în partea de sud a oraşului, în New Jeevan Colony 45/17, la etajul trei.

Malko notă adresa şi plecă la ascensor.

Era hotărât şi cuprins de o tristeţe apăsătoare. Dacă ar fi înţeles mai devreme, acum Alan ar fi fost în viaţă.

În Maruti el începu să studieze harta oraşului. Drumul era destul de încurcat şi se rătăci de câteva ori până să ajungă la imobilul cu trei etaje în care locuia Pratap Lambo. Casa era aproape în câmp. La etajul al treilea, era luminată de o fereastră. Se aştepta la asta. Urcă în tăcere şi sună la uşă.

Uşa se deschise aproape imediat şi în cadrul ei apăru colonelul Lambo îmbrăcat de zi, cu vesta şi cu părul uns cu briantină. Când îl zări pe Malko, rămase împietrit.

— Nu aţi venit ieri după-amiază. Ce, ce doriţi?

— Este cam târziu, cum de nu v-aţi culcat încă?

Micul colonel indian râse nervos.

— Ştiţi, sufăr de insomnie şi ascult muzică. Ce vă aduce la mine la această oră? Intraţi, vă rog.

Ochii săi bulbucaţi se roteau în toate direcţiile. Malko făcu un pas, în plină lumină, iar Pratap zări revolverul din mâna lui dreaptă. Malko ridică arma, aţintind-o asupra colonelului.

— Ce v-a apucat? făcu acesta cu un zâmbet chinuit.

Malko îl împinse către un birou.

— Colonele Lambo, cred că aţi ajuns la capătul drumului. Luaţi loc.

Indianul se supuse cu ochii ţintă la arma automată.

Încetul cu încetul îşi reveni.

— De ce mă ameninţaţi?

— Alan Prager v-a telefonat aseară, spuse el. V-a spus că va avea o întâlnire cu Arun Nehru, ministrul de Interne. Micul indian îşi lăsă privirea în jos.

— Da, zise el după a scurtă ezitare. Şi?

— Or. Alan a fost asasinat azi dimineaţă, spuse Malko.

— Da, şi ce-i cu asta?

— În noaptea aceasta, un bărbat a vrut să o ucidă pe Madhu Gupta… continuă Malko. Probabil că pe el îl aşteptaţi acum, în locul meu. Iată de ce nu dormeaţi…

Pratap Lambo scutură din cap.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi… De ce aş fi vrut eu să o ucid pe Madhu? Este o veche prietenă de-a mea…

Malko se rezemă de birou fără să-l piardă din ochi.

— Dintr-un motiv bine întemeiat. Dumneavoastră, i-aţi protejat pe Lal şi pe Ammand Singh. I-aţi informat că Vedla lucra pentru Alan Prager. Iată de ce au ucis-o. Sunt convins că surprinsese o convorbire între unul din ei şi dumneavoastră. A încercat să ia legătura cu Alan înainte de a fi ucisă. I-aţi prevenit pe Lal şi Ammand. Apoi l-aţi lichidat pe Lal ca să nu poată să vă compromită. De asemenea aţi frânat anchetarea lui Shanti Singh. Nu superiorii dumneavoastră… Când Alan Prager v-a spus despre întâlnirea cu ministrul de interne, v-a fost frică de urmări şi l-aţi eliminat. Ştiaţi că el trecuse şi pe la Madhu care era o veche prietenă a ministrului şi a sa. Deci trebuia să dispară şi ea. Numai că de data asta, aţi dat greş.

Se lăsă o tăcere grea. Apoi colonelul reacţionă. El dădu indignat din cap.

— Dar este o adevărată inepţie! De ce aş fi făcut eu toate astea? Doar ştiţi prea bine că eu lucram pentru Mr. Prager. El mă plătea cu regularitate şi, în plus, eram buni prieteni…

Malko îl privi lung.

— Mi-ar fi fost greu să răspund la această întrebare până în această noapte. Acum ştiu însă că nu era unicul care vă plătea…

Pleoapele colonelului se zbătură speriate.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că aţi fost recrutat de ruşi, cu mult timp în urmă. La Moscova. Vă mai amintiţi de incidentul petrecut la hotelul *Balşoi…*

Malko avu impresia că bărbatul din faţa lui se micşorează şi mai mult. El se uita la Malko de parcă l-ar fi văzut pe diavol în persoană. Nu putu să nege. Malko se grăbi să adauge.

— Colonele, în locul dumneavoastră, nu aş nega. Ar fi suficient să dau un telefon ministrului de Interne ca să vă trimită

imediat la Red Fort. Nu ar fi prea plăcut…

Pratap Lambo îşi duse mâna la frunte şi îşi aranjă o meşă rebelă.

— Ce doriţi să aflaţi? întrebă el cu glasul stins.

— Multe lucruri. Şi vreau să am o mărturie.

El se apropie de un casetofon aflat pe masă, verifică dacă are o casetă înăuntru şi apăsă pe tasta „înregistrare”.

— Acum, puteţi vorbi, vă ascult.

— Dar…

Malko ridică arma.

— Colonele Lambo, ori vorbiţi, ori vă zbor creierii. Ce s-a întâmplat după ce v-aţi întors de la Moscova?

Colonelul lăsă privirea în jos şi fu nevoit să mărturisească:

— M-au contactat imediat. Mi-au cerut să lucrez pentru ei şi mi-au promis o recompensă. La început, am refuzat.

— Şi v-am ameninţat?

El dădu afirmativ din cap.

— Da… Aveau fotografii şi declaraţia scrisă de mine în care mărturiseam că am violat o minoră.

Capcana fusese bine pusă la punct…

— Şi apoi, aţi fost luat în primire de un agent. Cine era acesta?

— Unul dintre şefii organizaţiei *All India Peace and Solidarity.*

— Cine?

— Iuri Kapralov. El organizează reuniuni regulate. Mi se cer documente, informaţii…

Aşadar CIA folosea ca agent o *cârtiţă* sovietică…

Bietul Alan Prager…

— Rusul ştia că îl cunoaşteţi pe Prager?

Privirea indianului ezită.

— Da.

— Şi cum a reacţionat?

— Mi-a spus să-i comunic toate informaţiile pe care voiam să i le dau americanului. Uneori îmi interzicea să-i furnizez anumite documente.

Totul era acum de o claritate perfectă. Malko opri casetofonul şi se făcu linişte. Pratap îşi şterse fruntea asudată. Malko vârî caseta în buzunar. Avea destule dovezi ca să-l înfunde pe Lambo, dar îi lipsea principalul. În India erau o groază de agenţi sovietici. Ruşii se aflau în relaţii bune cu guvernul indian şi era

de aşteptat ca să existe o reţea de informaţii formată din persoane aflate la un nivel mult mai înalt decât colonelul Lambo.

— Ce ordine aţi primit de la agentul dumneavoastră cu privire la complotul pus la cale de sikhiţi?

Pratap se întunecă la chip. Părea cu adevărat distrus.

— Când i-am raportat lui Kapralov despre cele spuse de domnul Prager şi despre sosirea şi ancheta dumneavoastră a devenit foarte nervos. M-a convocat ca să mă anunţe că, în cazul în care voi face în aşa fel încât complotul să fie dus la bun sfârşit, voi primi o recompensă de o sută de mii de rupii. Trebuia să opresc toate cercetările şi să-i protejez pe toţi cei implicaţi în complot. Îmi era foarte frică. Atunci mi-a spus că următorii guvernanţi vor fi diferiţi şi că voi fi recompensat în mod oficial…

Malko încerca să înţeleagă ce relaţie exista între ruşi şi complotul sikh…

— Colonele, complotul a fost pus la cale de sikhiţi?

— Sigur că da, spuse el. Numai că sovieticii erau la curent cu asta. Au oameni infiltraţi printre extremiştii sikhiţi. Unul dintre ei este un bărbat foarte influent. El a fost creierul complotului.

— Cine este?

— Nu ştiu. Nu mi s-a spus.

Sovieticii manipulau aşadar toată povestea, iar CIA habar nu avusese de nimic.

— Ştiţi de ce vor ruşii moartea lui Radjiv Gandhi?

— Cred că acesta s-a apropiat prea mult de americani.

Radjiv a încetat ajutorul acordat celor din Sri Lanka şi a fost de mai multe ori la Washington iar americanii i-au promis că îl vor reconcilia cu Pakistanul, O dată ce India şi Pakistanul ar fi fost în bune relaţii, era evident că ruşii pierdeau teren în această regiune.

Malko aflase deja destul în această privinţă. Mai rămăseseră câteva lucruri de lămurit.

— Iuri Kapralov v-a dat ordin să-l lichidaţi pe Alan Prager?

— Da, el.

Mirosea de la o poştă a minciună. Malko nu îl crezu. Era extrem de rar ca un serviciu atât de puternic cum era KGB să atace în mod direct un ofiţer al unui serviciu rival. Existau doar atâtea mijloace de rezolvare a tensiunii lor… Însă Lambo se încăpăţâna să se agaţe de această minciună, nedezlipindu-şi privirea de la ţeava revolverului lui Malko. Acesta dori să mai

afle ceva.

— Alan Prager v-a spus că o rugase pe Madhu Gupta să-l contacteze pe Arun Nehru, sau aţi aflat ascultându-i telefonul?

— El mi-a spus

— Aşadar ştiaţi unde putea fi găsit Ammand Singh. Şi repede i-aţi dat ordin să ucidă.

— Iuri Kapralov ştia. El a dat ordinul. Eu nu sunt decât un executant. Sunt în mâna lor. Nu deţin decât puţine informaţii

Malko privi în jurul său. În micul apartament se aflau un televizor în culori, cu ecranul extraplat, mobilier de lux semnat Romeo, un Nikon... Toate acestea, plus maşina albastră americană, costau mai mult de zece ani de soldă!

— Bine. Spuse Malko. Să mergem să-l vedem pe Kapralov.

Pratap se descompuse la faţă.

— Dar... este imposibil! Ce vreţi să îi faceţi?

— Lui, nimic. Îl vreau însă pe Ammand Singh. Doar mi-aţi spus ca el este singurul care ştie unde se află...

Indianul îi aruncă o privire rugătoare.

— Dacă află că v-am vorbit despre el, mă va ucide.

— Dacă refuzaţi să mă duceţi la el, voi fi eu cel ce vă va ucide imediat.

El se apropie şi mai mult cu arma, aproape atingându-i chipul.

Indianul era parcă hipnotizat de gura ţevii. Lent, degetul lui Malko trase de piedica revolverului. Se auzi un „clic” ce răsună în tăcerea din cameră.

Pratap Lambo spuse brusc cu ochii în jos:

— Cred că ştiu unde se află Ammand Singh în acest moment...

— A da? Cum aşa?

— Tocmai m-a sunat. Voia să vină aici, dar nu am fost de acord. Am avut grijă să-l pun la adăpost.

— Unde?

— În birourile AIPSO.[31]

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Cred că glumiţi! Este vorba chiar de o infrastructură a KGB-ului!

— Da, aşa este. Ammand nu a vrut să se mai întoarcă în vechea ascunzătoare. Îi era frică. Atunci, l-am dus acolo. Chiar eu i-am deschis uşa.

---

31 *All India Peace and Solidarity Organization (n.a.)*

— Aveţi cheia?

— Da.

— De ce o ţineţi la dumneavoastră?

— Uneori mă întâlnesc acolo cu Iuri Kapralov.

Malko întinse mâna stângă.

— Daţi-mi-o!

Pratap se întoarse spre biroul său şi, cu un zâmbet strepezit, îşi vârî mâna într-un sertar. Malko îl izbi cu patul armei peste mână înainte să apuce să o scoată bine afară. În sertar se putea zări un Webley. Lambo îşi trase iute mâna de parcă ar fi atins un şarpe.

— Vă jur că nu am avut nicio intenţie rea… Cheia este acolo. Are un breloc aurit.

Malko găsi cheia şi o examină repede. Brelocul era un mini caleidoscop cu fotografii porno. Malko o vârî în buzunar.

— Acum să mergem la AIPSO!

Pratap Lambo se albi.

— Dar… cum…

— L-aţi prevenit cumva pe Iuri Kapralov?

Colonelul negă cu o mişcare viguroasă de cap.

— Nu, nu, se ascunde doar o singură noapte. Asta.

Dacă rusul ar fi ştiut! Era clar că indienii nu aveau nimic sfânt. Malko îl privi scârbit. Îşi dădu seama că nu pusese întrebarea cea mai importantă.

— Vreau acum să aflu când se va produce atentatul, zise el.

Din nou, indianul arboră o mimică jalnică.

— Vă jur că nu ştiu nimic. Am aflat despre el abia acum câteva zile şi ştiu doar că Shanti Singh are un rol important.

Malko ridică din umeri. Putea fi adevărat. Lambo putea să fie ţinut mai la distanţă de secretele KGB-ului şi mai cu seamă, de planurile lui Kuldip Singh…

— Vom lămuri mai târziu problema asta. Să mergem.

Colonelul indian ezită câteva clipe, apoi, ameninţat fiind de Colt, îşi puse o haină.

Ei coborâră din imobil. Noaptea era caldă şi liniştită.

Malko îi întinse lui Lambo cheile maşinii Maruti.

— Treceţi la volan.

Trecu un sfert de oră până ajunseră în Hauz Khas. În vreme ce ocoleau un sens giratoriu, o ricşă le tăie drumul.

Pratap puse o frână puternică pentru a o evita, proiectându-l

pe Malko în bordul maşinii. Coltul aşezat pe genunchii lui căzu pe podea.

Înainte ca Malko să poată reacţiona, colonelul sări din maşină şi o luă la fugă. Malko pierdu câteva secunde preţioase până îşi recuperă arma, apoi sări după el. Pratap fugea către o casă neluminată, înconjurată de o grădină imensă. Curând el dispăru în întuneric. Malko îşi iuţi paşii. Dacă îi pierdea urma ar fi fost o catastrofă. Lambo ar fi reuşit să-i alerteze pe Ammand şi pe sovietici. El îl zări pe colonel traversând o peluză în direcţia unui zid ce separa grădina de o altă grădină.

Indianul se năpusti să-l escaladeze.

— Pratap, opreşte-te! strigă Malko.

Celălalt îşi luă avânt. Malko îl luă la ochi şi trase, stârnind un concert de lătrături furioase. Pratap era deja pe creasta zidului. Malko ţinti cu mai multă atenţie. Detunătura se auzi prelung în noapte. Lambo alunecă pe muchea zidului, ca o cârpă şi apoi în iarbă, unde rămase imobil. Malko alergă spre el. Indianul respira sacadat. În piept se făcuse o gaură enormă iar sângele curgea şuvoi. Bărbatul îşi pierduse deja cunoştinţa.

Malko se întoarse la maşina abandonată în mijlocul şoselei şi demară. Trei minute mai târziu, pe lângă el trecu un Jeep al poliţiei ce venea în viteză. Vecinii alertaseră poliţia auzind împuşcăturile. Ca un automat, Malko se întoarse la *Taj Mahal.* Doar acolo putea afla adresa AIPSO. Trebuia să-l găsească neapărat pe Ammand Singh. Ca de fiecare dată când era obligat să se confrunte, cu violenţa şi să ucidă, era invadat de un val de amărăciune. În plus, Lambo ar fi fost mult mai util în viaţă decât mort. Malko nu făcuse niciun pas înainte. Nu ştia încă nimic precis în legătură cu complotul, iar dispariţia colonelului îl priva de singurul martor sigur. Avea ca adversari KGB-ul, pe Shanti şi pe sikhiţi, fără a mai pune la socoteală inerţia birocraţiei indiene...

El regretă că nu are numărul personal al lui Foster, şeful centralei CIA. Ar fi fost util să-l pună la curent în legătură cu rolul jucat de colonelul Lambo.

El se gândi că în ochii „oficiali” ai CIA-ei, moartea lui Radjiv nu mai trebuia să îl intereseze. Cei de la Langley îi dăduseră „liber”. În ciuda acestui fapt, se simţea incapabil să renunţe. Prea mulţi plătiseră cu viaţa: Amarjit, Vedla, Alan Prager. Vijay... Din această cauză el nu se putea supune ordinelor unor şefi,

chiar dacă îşi risca încă o dată viaţa. Acum era mai convins ca oricând că teroriştii doreau să scape cât mai curând de el, dintr-un motiv pe care încă nu îl cunoştea.

Se opri în faţa hotelului *Taj Mahai* căută o cabină telefonică şi intră în ea ca să caute ceva în cartea de telefon.

Capitolul XVI

Malko ocoli coloanele albe ale lui Connaught Circus şi coborî din nou pe Barakhamba Road, o arteră modernă ce ducea către est. El micşoră viteza, căutând un imobil ce se numea New Delhi House. În cele din urmă, îl găsi. Era o clădire modernă aflată într-o stare jalnică. Parcă trecuse un ciclon peste ea. Un Jeep al poliţiei staţiona la intersecţia învecinată, plin cu soldaţi. Malko lăsă maşina pe o alee pustie, trezind din somn câţiva vagabonzi, apoi se întoarse pe jos, observând construcţia: avea opt etaje cu zeci de birouri.

El rămase pe loc gânditor, impresionat de liniştea ce domnea. Pe cât de mare era zgomotul în timpul zilei, pe atât de mare era liniştea ce se aşternea la lăsarea întunericului.

În ciuda oboselii, Malko se simţea extrem de lucid. Tot mecanismul operaţiunii Safran Tigers era demontat. Nu îi mai lipsea decât un singur element. Era numele „releului” sovietic din rândul sikhiţilor. Cel care elaborase proiectul asasinatului lui Radjiv Gandhi, la cererea ruşilor. Tot restul era clar. Era o operaţiune complexă care utiliza ca întotdeauna toată ura acumulată de unii şi de alţii.

El era sigur că Shanti Singh habar nu avea că lucrează pentru ruşi, fiind convinsă că îşi va răzbuna tatăl. Era vorba de pericolul reprezentat de terorişti. De cele mai multe ori puteau fi manipulaţi pentru a servi interesele altora.

New Delhi House arăta cum nu se poate mai prost. Arhitectura modernă contrasta izbitor cu zidurile mâncate de umezeală şi de lipsa de întreţinere. Structurile metalice atârnau pe faţadă gata să se desprindă. Malko examină holul sumbru, în care se aflau numeroase buticuri, închise toate la acea oră. El pătrunse pe un pasaj în care câţiva vagabonzi dormeau direct

pe dalele pardoselii. Un gardian dormea dus în scaunul său.

Pe un zid se afla o placă cu lista birourilor. El începu să o parcurgă. Erau birouri de bănci şi companii comerciale. Deodată zări numele unei firme modeste. *All India Peace and Solidarity Organization. Second Floor.*

El urcă scara întunecată, pe care, din loc în loc, era câte un bec chior. Totul era de o murdărie respingătoare ca în majoritatea clădirilor din India. Până la urmă ajunse într-un culoar pustiu pe care îl parcurse până la capăt. Uşa căutată de el era ultima de pe latura dreaptă. El ascultă: niciun zgomot.

Scoase cheia primită de la Lambo şi o introduse în broască. Uşa se deschise imediat. Holul de la intrare era complet întunecat.

Aşteptă câteva secunde lăsându-şi ochii să se adapteze la obscuritate. Birourile erau şi ele pustii. Îşi luă apoi inima în dinţi şi aprinse o lumină. Văzu un birou şi o maşină de scris, o sală de conferinţă goală şi un culoar. Malko intră şi aprinse lumina apoi se apucă să exploreze camerele. Prima era goală, un fel de debara. Cea de a doua se vădi a fi un fel de cameră, mobilată cu un pat de campanie.

Inima începu să-i bată cu furie. Un bărbat gol până la brâu dormea lungit cu faţa în sus. Un soi de banderolă albă îi acoperea ochii. Lângă el se afla un vas în care se aflau bucăţele de carne cu solzi: erau bucăţi de şarpe! Malko văzu că indianul era desculţ iar picioarele îi erau murdare.

Era Ammand Singh, ucigaşul care intrase în casa lui Madhu. El făcu un pas vrând să îi ia arma pe care cu siguranţă o avea la îndemână. Imediat însă, sikhitul tresări simţind o prezenţă străină în cameră. El îşi smulse de pe ochi bandajul cu piele de şarpe şi sări din pat. Ochii mici clipeau ca ochii unui miop. Malko îndreptă revolverul spre el.

— *Get up and don't try anything funny!*[32] *spuse el.*

Indianul îl privi fix, apoi ura îi schimonosi chipul. O fracţiune de secundă, el rămase ca de piatră, apoi se răsuci şi îşi vârî mâna dreaptă în spaţiul dintre pat şi perete.

Malko văzu cum bărbatul îşi retrage mâna. Ţinea în ea patul unui revolver Browning uriaş. Abia avu timp să apese pe trăgaciul Colt-ului. Puternicul proiectil al acestuia îl nimeri pe Ammand în partea stângă a pieptului, ţintuindu-l de pat. Al

32 *Scoală-te şi nu încerca să faci vreo prostie (n.a.)*

doilea glonţ îi pătrunse în cap smulgându-i maxilarul şi oprindu-se în creier.

Fulgerat, indianul avu un scurt spasm şi rămase imobil ţinând încă în mână arma sa. Mirosul acru de cordită umplu încăperea. Inima lui Malko bătea ameţitor de repede.

Bărbatul pe care îl omorâse era un asasin responsabil de sute de morţi şi, în ciuda acestui fapt, ar fi avut probleme serioase dacă ar fi fost prins. Indienii abia aşteptau să arunce pisica moartă în ograda CIA-ei. Parcă vedea titlul mare din ziare: *Un agent CIA elimină un martor supărător.*

El aruncă o privire omuleţului, plin acum de sânge. Nu-i venea să creadă că el fusese capabil să ucidă cu sânge rece trei sute de persoane punând o bombă într-un avion... Şi asta, doar din cauză că ura guvernul indian... Lumea înnebunise de-a binelea.

Malko cercetă geanta de piele ascunsă în spatele patului, lăsă acolo Browning-ul şi cartuşele, luă un carnet şi aruncă pe podea portcheiul lui Pratap Lambo. Apoi se grăbi să iasă din clădire.

Era un moment dificil. Când ajunse la capătul culoarului, ascultă cu atenţie: nu se auzea nicio sirenă de poliţie. Poate că avea noroc să poată ieşi. În loc să coboare pe unde venise, găsi o altă scară, mai întunecată şi mai murdară. El o coborî cu inima strânsă de emoţie. Din clipă în clipă putea fi înconjurat de poliţişti.

Holul era la fel de liniştit iar paznicul dormea ca un prunc. Nimeni nu auzise împuşcăturile. Părăsi New Delhi House fără să se grăbească şi se urcă în maşina sa.

Abia când ajunse în Jan Path se mai linişti puţin.

Imensa clădire care deservea Telecomunicaţiile era deschisă şi în timpul nopţii. El lăsă maşina în curte, intră şi căută cabinele telefonice. Acolo formă 100, numărul poliţiei. O femeie ce vorbea prost engleza îl întrebă ce doreşte. Articulând cu grijă fiecare cuvânt, el spuse:

— Un bărbat căutat de RAW şi IB se află mort într-unul din birourile din New Delhi House...

El preciza şi celelalte date, apoi închise telefonul. Sovieticii vor avea o mare surpriză când se vor trezi cu mortul în parohia lor. Va fi dificil pentru ei să le explice indienilor de ce alesese teroristul tocmai biroul lor ca să se ascundă...

Era aproape ora patru dimineaţa când se întoarse la hotel. În hol nu era nimeni şi el se urcă direct în camera sa. Când

deschise uşa, rămase cu gura căscată. Madhu, cu ochii plini de lacrimi, i se aruncă în braţe, ţipând:

— L-au răpit pe copil! Aram a dispărut!

Printre hohotele de plâns ale indiencei, Malko reuşi să afle ce s-a întâmplat. În vreme ce el alerga după Pratap Lambo şi Ammand Singh, ceilalţi membri ai complotului nu stătuseră nici ei degeaba. Narinder se prezentase la apartamentul văduvei şi o trezise din somn pe *ayah,* forţând-o să-i telefoneze stăpânei sale. El o anunţă că îi ia fiul şi că dacă va anunţa poliţia, nu îl va mai revedea niciodată… Ceva mai târziu o sunase Shanti, care îi spuse acelaşi lucru. Aceasta îi mai ceru să-l anunţe pe Malko că doreşte să îl vadă imediat.

— Trebuie să-mi salvezi băiatul! striga Madhu neconsolată. Este tot ce am mai scump pe lumea asta!

Ea se agăţa de Malko cerşindu-i ajutorul. Acesta era înfuriat de prostia pe care o făcuse. Ar fi trebuit să prevadă această reacţie din partea adversarilor săi!

Totul demonstra că Shanti este disperată. Complotul era total ameninţat. O dată identificată, Shanti nu mai avea nicio şansă să reuşească. Până la termenul fatidic mai erau doar două zile. Desigur, acţiunea ar fi putut fi amânată, dar Malko ştia că atentatele teroriste se pregăteau cu mult timp înainte şi că un plan nu putea fi schimbat în ultima secundă fără riscuri serioase.

Era mai mult ca sigur că maşina infernală continua să ticăie. Shanti îl sechestrase pe fiul lui Madhu tocmai ca să o împiedice să vorbească cu ministrul de Interne. Alan Prager era mort iar Malko, neutralizat, aşa că ea ar fi reuşit să îndeplinească grava misiune asumată.

Ţârâitul telefonului îl smulse pe Malko din gândurile sale. Madhu tresări puternic.

— Ea este! I-am spus să mă sune aici, nu voiam să stau singură în camera mea.

Malko ridică receptorul. La început crezu că la capătul firului nu este nimeni.

— Alo?

— *Mr.* Linge?

Era vocea dulce a lui Shanti Singh.

— Eu sunt.

— Nu cu dumneavoastră am vrut să vorbesc. Daţi-mi-o pe persoana cu care sunteţi în cameră.

Malko întinse receptorul lui Madhu. O observă în timp ce asculta ce-i spune Shanti. Chipul i se întunecă şi mai tare, apoi bolborosi un răspuns neinteligibil. Îndepărtând receptorul de la ureche, ea spuse.

— Mi-a spus să te conduc la ea acasă. Dacă nu suntem acolo în jumătate de oră, Aram va fi mort. Dacă însă accepţi, mi-l va da imediat.

Malko luă receptorul din mâna văduvei.

— Shanti! Eşti pierdută! Ceea ce faci acum este…

Tânăra sikh îi tăie vorba:

— Mă aflu la un oficiu poştal şi nu am timp de discuţii. Aveţi la dispoziţie treizeci de minute. Nu vă voi face niciun rău.

— Cum voi fi sigur că nu-i vei face vreun rău băiatului şi că-l vei înapoia mamei sale?

— După ce vă aduce aici, va pleca acasă însoţită de copil.

Se auzi un *clic.* Convorbirea fusese întreruptă. Malko înfruntă privirea văduvei. Opţiunile erau limitate: dacă anunţau poliţia asta ar fi însemnat sfârşitul complotului şi arestarea lui Shanti dar şi moartea micuţului… Madhu Gupta lăsă ochii în jos şi şopti:

— Nu înţeleg ce se întâmplă, dar te rog să faci orice ca să-mi scapi băieţelul…

Malko se uită la lună. În aceste clipe se simţea complet singur. Shanti aranjase bine lucrurile. Ce bună recrută avea KGB-ul! Exista însă o posibilitate infimă de a o convinge să se răzgândească, dar cu condiţia de a reuşi să vorbească numai cu ea. Oricum, era incapabil să-l condamne la moarte pe fiul lui Madhu Gupta…

Dacă ar fi făcut apel la poliţie sau la CIA, ştia care ar fi fost reacţia acestora. În numele „raţiunii de stat” ar fi sacrificat copilul. Ea intrase în belea datorită lui şi tot el trebuia să o scoată.

— Îmbracă-te, spuse el. Mergem să-l căutăm pe băiat.

*

* *

Madhu Gupta îl ţinu de mână pe Malko pe tot parcursul drumului fără să scoată vreun cuvânt. Începură să apară primele semne ale zorilor şi în staţiile de autobuz se formaseră deja şiruri de oameni resemnaţi. Pentru locuitorii oraşului, începea o zi la fel cu celelalte. Şi totuşi, dacă teroriştii reuşeau să-l ucidă

pe Radjiv Gandhi, India risca să între într-o perioadă de mari tulburări sociale.

Malko opri maşina în faţa casei pe ai cărei stâlpi era inscripţia luminoasă *„Lt-Colonel Singh”.* Vila lui Shanti era însă în întuneric. El se întoarse către Madhu.

— Eu voi intra în casă. Tu pleacă imediat. Dacă în treizeci de minute băiatul tău nu apare, sună-l pe prietenul tău Arun Nehru. Spune-i ce se întâmplă şi roagă-l să ia imediat legătura cu Mr. Foster de la Ambasada Americană.

Madhu îşi muşcă buzele ca să nu plângă. El adăugă repede:

— Nu te teme. Sunt sigur că îţi va reda fiul.

— Dar tu?

Bună întrebare. Malko se arunca de bună voie în gura lupului. Îşi primejduia misiunea din motive umanitare. Nu părea omul potrivit pentru Serviciile de spionaj. Avea însă un cod moral pe care nu îl putea încălca.

— Voi reuşi eu să scap într-un fel sau altul.

— Dar te va ucide! gemu Madhu.

— Nu este chiar în interesul ei să facă asta, minţi Malko. Imediat cum îţi vei recupera băiatul, du-l într-un loc sigur şi caută-l pe Arun Nehru. Spune-i despre complot şi cere-i protecţie. Va lua el toate măsurile necesare.

— Dar ea te va ucide în cazul acesta.

— Dacă se ştie unde mă aflu, asta este cea mai bună protecţie a mea.

— Dumnezeule! făcu Madhu îngrozită.

— Fă exact ce ţi-am cerut, spuse Malko.

El o îmbrăţişă repede şi se dădu jos din Maruti. Aşteptă ca maşina să demareze ca să traverseze strada şi să pătrundă în grădină. Fusese observat, căci uşa de la intrare se deschise imediat şi în prag apăru silueta masivă a lui Narinder Singh. Malko îl urmă în living-room.

Shanti Singh stătea în picioare în mijlocul încăperii, impecabil coafată şi îmbrăcată cu un sari de culoarea şofranului.

— Vă aşteptam, zise ea.

— Unde este copilul?

— Peste câteva minute va fi lângă mama sa. Veniţi.

Ea se îndreptă către camera sa. Malko o urmă, iar Narinder veni după el. În mâna dreaptă ţinea un revolver uriaş. În podea era deschisă o trapă. Covorul fusese făcut sul.

— Coborâţi, spuse Shanti.

Malko se lăsă uşurel pe o scară, aterizând într-un subsol prost luminat şi cu un aer încins şi greu. În numai câteva minute era ud din creştet până-n tălpi. Parcă intrase într-o saună. Locul era împărţit în două compartimente de un zid înalt cât un stat de om. De cealaltă parte a lui, era un pat de campanie, o toaletă portabilă, o farfurie cu orez fiert şi o cană cu apă. La picioarele scării se deschidea un soi de gaură de aerisire acoperită cu un panou de lemn la nivelul solului.

Narinder Singh coborî şi el, îl trecu pe Malko în a doua despărţitură şi închise uşa zidului fapt cu totul ridicol. Apoi ciungul urcă scara în cameră, iar trapa care acoperea gura de aerisire se ridică. Fusese acţionată de Shanti cu ajutorul unei corzi.

La început, Malko nu văzu nimic. Apoi pe sol apăru o panglică lungă şi neagră care începu să se onduleze. Malko împietri de groază. Era o cobră regală, lungă de aproape doi metri care se apropie de el cu capul ridicat... O alta apăru în spatele ei. Shanti le observa cu o privire scânteietoare.

— Zidul acela este acolo ca să vă protejeze! făcu ea. Şerpii nu trec niciodată dincolo de el. Dacă însă veţi încerca să treceţi de cealaltă parte a zidului vă vor ataca... Ştiţi ce provoacă muşcătura unei cobre? Nici până acum nu se cunoaşte antidotul...

Acum dincolo de zid se aflau patru şerpi. Malko era paralizat de oroare. Shanti era mai diabolică decât îşi imaginase el.

— Ce vreţi de fapt de la mine? o întrebă el.

— Să vă elimin imediat după ce ducem proiectul la bun sfârşit. Nu mai am nevoie decât de douăzeci şi patru de ore. Nu mai este mult...

— Şi după aceea...

— După aceea deschid uşa cobrelor, spuse ea simplu.

Malko scutură din cap.

— Shanti, sunteţi nebună de legat. Vă expuneţi singură la un mare pericol...

— Nu mă expun deloc, pentru că îi voi da copilul înapoi ticăloasei acelea. Se pare că este complet nebună după dumneavoastră. Îi voi spune că dacă mă denunţă veţi muri şi dacă stă cuminte douăzeci şi patru de ore, vă va revedea teafăr şi sănătos ca să-i satisfaceţi poftele murdare. Sunt sigură că mă

va crede. Sunt foarte convingătoare.

— Atunci de ce nu mă ucideţi imediat?

Răspunsul veni ca o plesnitură de bici.

— Pentru că vreau să asistaţi la victoria mea! Vreau să schimb destinul Indiei. Abia după aceea veţi muri.

Trapa se închise cu zgomot lăsându-l pe Malko în întuneric.

Capitolul XVII

Imobilizat în întuneric, Malko pândea orice zgomot ce ar fi venit din exterior. În zadar însă. Domnea o linişte de mormânt, oprimantă, totală. Cu fiecare secundă ce trecea, Malko simţea cum îi creşte frica. Ceasul său cu cadran luminos indica ora şapte şi treizeci de minute dimineaţa. Madhu Gupta ar fi avut timp berechet să dea alerta imediat după ce îşi recăpătase fiul. Chiar dacă lua în consideraţie nonşalanţa indiană, ar fi trebuit deja să se întâmple ceva.

Or, Malko continua să zacă în închisoarea sa subterană. Niciun zgomot nu se auzea dincolo de trapă.

El încerca să înţeleagă ce se întâmplă, trecând în revistă diferite ipoteze.

Shanti ar fi putut să o lichideze pe Madhu, imediat după ce îi ducea fiul înapoi. Era totuşi puţin probabil. Cei doi ucigaşi fuseseră eliminaţi, la fel şi Pratap Lambo, iar Shanti nu putea să organizeze un atentat în numai două ore. În plus, văduva ştia că trebuie să-şi păzească pielea.

Dacă nu ar fi primit copilul, Madhu ar fi alertat imediat poliţia.

Era de necrezut ca prietenul ei, ministrul de Interne, o dată prevenit să nu acţioneze. Era clar că nu vorbise cu el.

De ce oare?

Din nefericire, Malko nu vedea decât un singur răspuns. Shanti reuşise să o convingă pe văduvă că îl va revedea în viaţă dacă nu acţionează. Neobişnuită cu metodele teroriste, Madhu cedase spunându-şi că liniştea ei va avea consecinţe mai puţin grave decât denunţarea lui Shanti. Ea nu-şi dădea seama că astfel avea să-l piardă definitiv pe Malko... El îşi reproşă că nu o pusese în gardă contra şiretlicurilor de care era capabilă Shanti.

Acum era deja prea târziu... După stresul din ultimele ore şi avalanşa de evenimente, îi mai răsunau încă în urechi împuşcăturile. Fără să-şi dea seama, el aţipi. Peste două ore, se trezi într-un salt. Din nou, îşi încordă auzul. Liniştea era totală. De astă-dată îşi dădu seama că nu mai poate conta pe nimeni în afară de el însuşi. Trebuia să evadeze. Însă cum?

Din cauza întunericului îi era imposibil să ştie unde se află cobrele. Ştia că o cobră atacă fulgerător. Aşadar nu ar fi scăpat nemuşcat dacă le traversa teritoriul. Poate că ar fi reuşit numai în cazul în care şerpii ar fi dormit.

CIA îl pregătise în multe privinţe, nu însă şi pentru a înfrunta patru cobre cu mâinile goale... El ridică privirea către trapa din tavan. Deznădejdea pusese stăpânire pe el. Chiar dacă Madhu ar fi anunţat poliţia şi casa lui Shanti ar fi fost percheziţionată cu siguranţă că poliţiştii nu ar fi găsit trapa ascunsă sub un covor...

Malko îşi dădu seama că nu mai avea nicio carte de jucat.

Shanti Singh câştiga pe toată linia.

*

* *

Madhu Gupta, ridică a zecea oară receptorul şi îl puse la loc în furcă înainte de a forma numărul. Ea începu să se frământe mergând încoace şi încolo fără astâmpăr. Aram dormea în camera vecină. Însăşi Shanti i-l adusese acasă cu maşina ei, în noaptea precedentă. Tânăra sikhită fusese foarte explicită.

— Este o poveste care vă depăşeşte, spusese ea. Eu m-am ţinut de cuvânt şi v-am adus copilul înapoi. Dacă rămâneţi liniştită, acel bărbat nu va păţi nimic. Peste două zile va fi liber. Dacă nu...

Madhu voise să pună nişte întrebări, dar Shanti îi tăiase orice încercare.

— Faceţi ce doriţi, dar să nu spuneţi că nu v-am avertizat. Când poliţia va descinde în apartamentul meu, îl va găsi mort. Apoi vă voi ucide. Ştiţi prea bine că de răzbunarea sikhiţilor nu scapă nimeni. Întrebaţi-l pe Lalit Makan...

Lalit Makan era un sindicalist asasinat recent, pentru că participase la nişte pogromuri împotriva sikhiţilor. Madhu adormise cu băiatul ei în braţe. Bineînţeles, în urechi îi mai răsunau încă vorbele lui Malko: *Preveniţi imediat pe Aram Nehru.* Numai că frica de Shanti era mult prea mare.

Când se trezi, ea telefonă unuia dintre prietenii ei, director al Băncii Barada, spunându-i că a fost jefuită şi că se temea să stea singură. El îi trimise imediat doi paznici sikhiţi, înarmaţi cu puşti, care se postară în grădină.

Astfel păzită, ea se simţi ceva mai liniştită.

Acest fapt nu îi rezolva total problema. Trebuia să îl asculte pe Malko sau să creadă spusele lui Shanti?

Telefonul sună. Ea tresări şi îl privi fix de parcă ar fi putut să o muşte. În cele din urmă, răspunse.

— Madhu, tu eşti?

Era vocea lui Shanti. Madhu crezu că o să leşine. Coşmarul nu se terminase.

— Da. Făcu ea cu glasul stins.

— Voiam să te liniştesc. Lucrurile sunt în ordine, încă puţin timp, şi veţi revedea prietenul. Sper să nu faci vreo imprudenţă…

— Nu, nu, se grăbi să spună indianca.

Madhu Gupta se decise ca, pentru binele lui Malko şi securitatea ei este mai bine să păstreze liniştea… Telefonul sună iar. De astă dată era unul dintre amanţii ei, guvernatorul provinciei Rajasthan, care era în trecere prin New Delhi. Dorea să ia micul dejun împreună cu ea… O masă care s-ar fi putut prelungi cu siguranţă în apartamentul lui de la hotelul *Imperial.*

Era un bărbat generos, dotat cu o virilitate de uriaş. Ea acceptă. Poate îi mai schimba ideile. Nu era deloc obişnuită cu o asemenea tensiune nervoasă.

Se gândi cu plăcere că va trebui să se facă frumoasă.

În timp ce se machia îşi spuse că îl va face repede pe Malko să uite cele câteva ore de captivitate, iniţiindu-l în adevărata Kama Sutra, a cărei versiune publicată nu era decât o copie palidă. Ea îşi aranjă camera şi dădu peste legitimaţia de presă a lui Malko, ce căzuse cu siguranţă din buzunarul lui. Emoţionată, ea o privi îndelung.

*

* *

Era ora şase seara. Ziua trecuse cu o încetineală exasperantă. Malko se simţea din ce în ce mai prost. Madhu nu anunţase poliţia! În casă domnea o linişte de plumb.

Brusc, trapa se ridică şi un val de lumină inundă subsolul. El

tresări, cu pulsul mărit la maximum. În situaţia sa neprevăzutul nu mirosea a bine. El auzi vocea dulce a lui Shanti:

— Priviţi aici!

El ridică privirea şi descoperi că Shanti plasase o oglindă la gura trapei, ce reflecta camera ei. Era îmbrăcată cu un sari galben ca şofranul şi stătea în picioare în faţa patului. Nu purta nicio bijuterie, iar părul îi era desfăcut şi răsfirat pe umeri. Oglinda reflecta chiar şi strălucirea ochilor negri.

— Domnule Linge, vom trăi nişte ore de o importanţă capitală. Pentru dumneavoastră, pentru că sunt ultimele din existenţa dumneavoastră actuală. Pentru mine, pentru că voi îndeplini un act vital sau voi risca să îmi pierd viaţa, ceea ce nu are prea mare importanţă.

— Shanti, zise Malko. De ce nu vreţi să coborâţi cu picioarele pe pământ? În acest moment nu lucraţi pentru sikhiţi ci pentru Uniunea Sovietică. Sunteţi manipulată de KGB. Ea ridică mâna ca să-l oprească.

— Tăceţi sau închid trapa. Vă ofer oportunitatea de a asista la ceva excepţional. Dacă nu aş şti că veţi muri, nu v-aş acorda această bucurie.

— Ce vreţi să faceţi?

Din nou, ea îi făcu semn să tacă.

— Ceea ce veţi contempla vă va împinge să veniţi lângă mine. Nu vă pot interzice acest lucru. Dacă veţi reuşi să veniţi aici, înseamnă că aveţi sufletul pur şi că mă meritaţi. Acum, priviţi.

Ea se aplecă şi luă o casetă. O muzică tristă, lentă şi senzuală umplu încăperea.

Shanti rămase o vreme complet nemişcată cu braţele de-a lungul corpului. Apoi ea se însufleţi încetul cu încetul într-un fel de unduire, oscilând înainte şi înapoi ca o somnambulă. La urma urmelor, spectacolul era fascinant... Malko era atât de prins, încât abia observă trupul cilindric ce înainta încet către trapă, unduindu-se pe treptele scării: era o cobră, poate cea mai lungă dintre toate. Capul ei triunghiular ajunse la nivelul solului, şi reptila se adună încolăcită, privind în toate direcţiile.

Shanti, în transă, părea că nu o vede, continuând să se balanseze.

Atunci, cu o încetineală care puse la grea încercare nervii lui Malko, imensul şarpe începu să alunece în direcţia tinerei femei, cu capul uşor ridicat. Malko putu să vadă solzii albi de pe fiecare

latură a trupului şarpelui şi pungile cu venin ce se aflau pe gâtul lui… Era un spectacol de necrezut. Era clar că tânăra sikh ştia ce face. Cobra ajunse în faţa ei şi începu să se balanseze înainte şi înapoi ca şi cum se pregătea să atace.

Inima lui Malko încetă să bată.

Şarpele se mulţumi cu manejul acela fără a încerca să o muşte. Malko îşi dădu atunci seama că reptila avea aceleaşi unduiri ca şi femeia, în ritmul halucinant al muzicii. Încetul cu încetul, el se ridică de la podea, sprijinit doar pe ultimele inele, cu capul fix, la câţiva centimetri distanţă de Shanti. Femeia îşi îndepărtă braţele de corp, uitându-se fix în ochii şarpelui.

Malko îşi ţinu respiraţia. Cobra părea atrasă în mod irezistibil de chipului lui Shanti. Aceasta continua să se legene ca un metronom şi era greu de spus care hipnotiza şi care era hipnotizată. Deodată Shanti începu să se legene mai tare, aplecându-şi chipul înspre reptilă. Aceasta se dădu repede înapoi într-o simetrie perfectă… Malko era fascinat de acest balet al morţii, de acest duo nemaiîntâlnit. În unele momente avea impresia că şarpele are de gând să o atace, dar era doar o părere

Malko pierduse noţiunea timpului, fascinat la rândul său de uluitorul spectacol. Şi deodată, imposibilul se produse! Şarpele se lipi de gura femeii într-un sărut hidos şi sublim totodată.

Din acea clipă, Shanti începu să se deplaseze cu spatele către pat, iar cobra o urmă întocmai de parcă ar fi fost legată de ea cu un fir invizibil. Malko se întrebă cum avea să se termine acest joc… Tânăra femeie îşi îndoi întâi genunchii şi îngenunche. Cobra se lăsă şi ea pentru a rămâne la acelaşi nivel. Shanti se lăsă pe spate, apoi, cu o supleţe extraordinară, umerii ei coborâră, atingând covorul.

Fascinată, reptila se înclină şi începu să alunece pe trupul femeii, continuând dansul dragostei.

Acum, femeia părea că i se oferă şarpelui, cu picioarele larg desfăcute şi cu părul negru răsfirat ca o cunună în jurul ei. Malko nu putea să-şi ia ochii de la acest spectacol halucinant. Shanti se unduia sub uriaşa cobră, capul acesteia rămânând la numai câţiva centimetri de chipul ei, uneori, atingându-l.

Ea nu o slăbea nicio clipă din ochi. Aşa reuşea să o controleze. Încet, încet, ea întinse braţul drept ca să apuce ceva din afara câmpului vizual al lui Malko. Şarpele rămase nemişcat.

Mâna reapăru ţinând un mare *olisbos* negru încrustat cu aur. Era chiar acela ce reprezenta o cobră regală cu fălcile umflate. Malko simţi că-i plesnesc arterele. Cu aceeaşi încetineală, femeia lăsă mâna pe pântece. Malko zări capul triunghiular al falsului şarpe alunecând de-a lungul coapselor, îndreptat către sexul tinerei.

Cobra îşi continua dansul împerecherii. Când chipul lui Shanti se crispă, Malko ştiu că abanosul fusese introdus în pântecele ei.

Cu mişcări line, Shanti îşi afundă olisbosul între coapse. Sexul artificial înainta milimetru cu milimetru. Trupul femeii fu scuturat ca de friguri, şi acelaşi lucru se întâmplă cu şarpele. Deodată, femeia scoase un geamăt răguşit, cu ochii daţi peste cap. Ea strângea cu o mână gâtul şarpelui, împiedicându-l să o atace.

Cu olisbosul încă înfipt în ea, Shanti scoase din cutele sariului un mic kirpan şi, cu o singură mişcare, reteză capul şarpelui, care se rostogoli alături de ea.

Un val de sânge ţâşni din trunchiul secţionat, inundând sariul de culoarea şofranului. Femeia împinse cu piciorul trupul cobrei care încă se mai zvârcolea.

Încetul cu încetul, Shanti îşi savura orgasmul…

Ea smulse olisbosul dintre coapse şi îl aruncă departe la fel cum făcuse cu capul reptilei. Muzica se opri brusc. Totul fusese regizat la minut. Malko simţi o dorinţă devastatoare, dar şi un imens dezgust.

Shanti deschise ochii şi îl privi prin oglindă.

— Veniţi, spuse ea. Sunt a dumneavoastră acum dacă doriţi.

Capitolul XVIII

Malko simţi că-i vâjâie capul. Era o capcană rafinată şi periculoasă, demnă de o asemenea făptură. Prin oglinda aşezată la gura trapei, el o privi. Sângele cobrei îi lipise mătasea sariului de sânii duri, mărindu-le puterea de seducţie. Shanti aştepta răspunsul lui cu un zâmbet impasibil pe buze.

Malko îşi spuse că poate celelalte cobre erau acum ameţite de efectul muzicii. El deschise uşurel uşa de lemn ce îl separa de

spaţiul cu şerpi şi scoase capul.

Un şuier şi o pocnitură îl făcură să se retragă îngrozit. Capul unei cobre se izbise de uşă, foarte aproape de mâna lui. De sus se auzi râsul zeflemitor al femeii, ce-l biciui ca un bici.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră!

Cu gesturi studiate, ea îşi desfăcu veşmântul pătat de sânge şi îl aruncă jos. Rămase goală şi superbă cu sânii atârnând grei cu sfârcurile lungi şi negre. Triunghiul negru dintre coapse era parcă desenat. Ea rămase un timp nemişcată, apoi se răsuci şi ieşi din câmpul său vizual. Peste câteva clipe, capacul se lăsă peste gaura din podea, iar Malko rămase în întuneric. Reuşise să evite capcana. Victoria lui Shanti ar fi fost totală dacă ar fi fost muşcat de cobră.

Acum, femeia îşi dăduse arama pe faţă. O vedea exact cum era în realitate: o nevrotică dezaxată, la limita nebuniei, al cărei unic idol era tatăl ei. Era o fiinţă extrem de periculoasă tocmai pentru că era o fanatică fără milă şi fără remuşcări. Cu toate acestea, Malko nu reuşea să o urască. Era ceva în ea care îl fascina şi îl atrăgea. Era aidoma cobrei decapitate. Shanti era cu totul altfel decât restul teroriştilor. Singurul lucru pe care voia că-l facă era să o neutralizeze, să o facă inofensivă.

Nu ştia cum ar fi putut ajunge la un asemenea rezultat dacă Madhu nu avea de gând să-i sară în ajutor

Timpul trecea implacabil. A doua zi era 30 octombrie. Până la ora atentatului mai erau douăzeci şi patru de ore.

*

* *

Madhu Gupta privea manşeta ziarului *Times of India* din 30 octombrie. Cu litere de o şchioapă era scris: *Ammand Singh a fost găsit mort în biroul AIPSO.*

Urma un potop de acuzaţii şi de dezminţiri. Şefii asociaţiei se jurau că nu avea nimic de-a face cu cele întâmplate şi că nu ştiau nimic despre prezenţa unui membru sikh în birourile lor. Ambasadorul sovietic protesta contra învinuirilor aduse de presa indiană. *The Patriot*, ziarul Partidului Comunist Indian, pretindea ca de obicei că era vorba de o maşinaţie de-a CIA-ei… Era deja un automatism. Ori de câte ori recolta era distrusă de un muson, de vină erau ticăloşii de americani…

De astă dată însă nu erau prea departe de adevăr…

Moartea colonelului Pratap părea brusc intrată într-un con de umbră. Existau desigur şi gurile rele care ziceau că cele două istorii erau legate între ele. Poliţia găsise în ambele cazuri dulii de cartuşe de 11.43, provenind de la armament foarte rar utilizat în India…

Intelligence Bureau refuza să facă vreun comentariu, iar locuinţa colonelului fusese scotocită de sus şi până jos, dar nu fusese găsit niciun indiciu. Doar câţiva ofiţeri superiori din RAW afirmau că de multă vreme se zvonea că Pratap era un agent sovietic. Cu totul la întâmplare, presa dădea vina pe o misterioasă reţea pakistaneză…

Madhu împături ziarul cu un oftat… Frumuseţea cerului albastru contrasta izbitor cu gândurile sumbre ce-i torturau sufletul.

În ciuda aşteptărilor, prânzul prelungit cu guvernatorul Rajasthan-ului nu o liniştise, cu toate că primise în dar o superbă casetă din marmură neagră încrustată cu sidef şi malahit ca răsplată pentru clipele de deliciu petrecute împreună. Soneria telefonului o făcu să tresară. Era la fel ca în seara anterioară. Ştia cine o sună chiar înainte de a ridica receptorul:

— Totul este în ordine? întrebă vocea catifelată a lui Shanti Singh. Văd că v-aţi respectat promisiunea. Asta este foarte bine.

— Ce face el? întrebă imediat Madhu.

— Face foarte bine, în împrejurările de faţă. Oricum, nu mai are de aşteptat decât câteva ore.

— Dar dacă vă va denunţa după aceea? spuse văduva.

Shanti o linişti cu un râs cristalin.

— Atunci nu va mai avea nicio importanţă…

Ea închise telefonul, lăsând-o pe Madhu Gupta pradă dilemei ce o frământa. Cei doi gardieni sikhiţi erau în continuare acolo, păzindu-i casa conştiincioşi. Totuşi văduva simţi că nu va putea rezista în asemenea tensiune încă douăzeci şi patru de ore. Era atât de simplu să-l sune pe Arun Nehru. În numai câteva minute aparatul poliţienesc s-ar fi pus în mişcare…

Bineînţeles, existau riscuri. Madhu se gândi la asasinatele politice care abundau la tot pasul în viaţa indienilor. Ea nu avea chef ca toată viaţa să tremure, pândind ca nu cumva să o calce vreo motocicletă într-o bună zi. Ca să se mai liniştească, luă poemul *Ramayana* de Tulsi Das şi se concentră asupra lui. După câteva rânduri, ea puse cartea de-o parte. Era incapabilă să

citească. O singură persoană putea să o mai ajute. Astrologul ei.

*

* *

Malko avea ochii larg deschişi în întuneric. Dormise, mâncase şi băuse şi acum asculta atent. Cadranul luminos al ceasului indica ora două şi zece după-amiază. Era 30 octombrie. Shanti nu mai dăduse niciun semn de viaţă din ajun. Nici Madhu Gupta nu dăduse niciun semn de viaţă. Văduva alesese tăcerea…

Deodată, deasupra capului său se auzi o mişcare. Trapa se deschise şi chipul lui Shanti apăru în dreptul deschizăturii. Avea brăţări pe mâini, era laborios machiată şi gura ei părea fosforescentă.

— Doream să vă spun adio, domnule Linge, zise ea. Nu intenţionez să mă mai întorc în această casă. Am dat instrucţiuni ca reptilele să nu fie hrănite. O dată înfometate vor deveni furioase şi nu vor întârzia să vă caute…

Malko simţi cum i se strânge stomacul…

— Dar nu suntem în 31 octombrie!

Shanti zâmbi ironic.

— Nimeni nu a spus că acţiunea va avea loc pe 31. Câinele de Radjiv Gandhi poate să crape şi cu o zi înainte. Deşi aţi făcut orice ca să împiedicaţi pedepsirea lui, el va muri. Aşadar, aţi pierdut partida.

Trapa fu închisă cu un zgomot surd. Malko fu cuprins de disperare. Cobrele se aflau la doi paşi de el şi nu avea niciun mijloc de a le neutraliza. Singura sa consolare era că va muri de sete şi de foame înaintea lor. Mai spera încă în buna credinţă a lui Madhu care, în cele din urmă, avea să se îndure de el.

De cealaltă parte a zidului se auzi motorul automobilului Ambassador. Aşadar, Shanti pleca. Oare cum avea ea de gând să-l doboare pe Radjiv Gandhi? Era o întrebare la care nu găsise niciun răspuns. Oricum, era o întrebare pur retorică, cel puţin acum.

*

* *

Madhu Gupta tresări când auzi soneria. Ea se duse să deschidă uşa. Chipul i se lumină când îl văzu pe astrologul ei personal. Venise la ea acasă după rugăminţile ei insistente.

Madhu obişnuia să-l plătească în natură, ceea ce valora mai mult decât rupiile. Puteai să fi un om sfânt şi să iubeşti şi plăcerile cărnii.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă acesta cu o voce mieroasă.

— S-a întâmplat ceva oribil! spuse văduva.

Ea îl invită să se aşeze pe patul Chesterfield şi îl servi cu ceai şi prăjiturele cu pastă de migdale, apoi îi povesti necazurile ei. Astrologul îşi mângâia barba. Când Madhu îşi termină relatarea, el clătină cu gravitate din cap ţi spuse cu o voce gravă.

— Până acum aţi procedat înţelept…

— Ah, ce bine! făcu uşurată femeia. Ce trebuie să fac în continuare?

— Aveţi o fotografie a acelui bărbat?

— Din păcate, nu am. Ba nu, cred că am una!

Ea alergă până în camera ei, scoase dintr-un sertar legitimaţia de ziarist a lui Malko şi i-o aduse astrologului.

— Nu este prea bună, spuse ea timidă.

Astrologul luă fotografia şi o examină timp îndelungat, apoi începu să pună o mulţime de întrebări cu privire la Malko şi la Shanti Singh. În cele din urmă se scufundă într-o meditaţie profundă. Madhu îl privea respectuoasă.

Era un *swami,* un sfânt cunoscut pentru gândirea lui şi pentru contactele pe care le avea cu spiritele celor plecaţi dintre cei vii. Cândva, el i-a prezis lui Madhu că bărbatul ei va muri… Astrologul înălţă capul.

— Eu îl văd pe acest bărbat în primejdie de moarte! făcu el.

Madhu îşi împreună palmele în salutul tradiţional *namaskar,* pentru a conjura destinul.

— O clipă! spuse astrologul. Se pare că acea femeie se îndepărtează, că nu mai este în apropiere de el. Pericolul însă persistă…

— Cum asta?

Madhu nu mai înţelegea nimic.

— Sunaţi-o! spuse astrologul. Vreau să-i aud glasul.

Madhu se supuse şi formă numărul de telefon al lui Shanti.

Soneria se auzi multă vreme în gol.

— Nu se mai află acolo!

Vrăjitorul zise repede.

— În cazul acesta, trebuie să mergeţi să-l căutaţi pe acel bărbat.

— De ce eu? făcu îngrozită văduva. De ce să nu-l caute poliţia?

— Nu poliţia, ci dumneavoastră trebuie să-l găsiţi, făcu tăios astrologul.

El nu se osteni să-i dea nicio explicaţie. Madhu mai sună o dată, dar tot în zadar. Asta o mai linişti un pic. În timpuri normale, la telefon ar fi răspuns Narinder. Probabil că se petrecea ceva neprevăzut. Poate că Malko mai era încă în viaţă...

Astrologul era în picioare. El puse mâinile pe umerii ce tremurau.

— Mergeţi acolo. Simt că este extrem de important. Gândul meu vă va însoţi şi vă va ghida!

Privirea întunecată a bărbatului o fascina. Ea îl conduse către ieşire şi îl răsplăti cu un teanc de bancnote, apoi rămase singură. Nu avea nicio armă. Atunci îşi aminti de ologul despre care îi vorbise Malko. Acela putea fi acolo. Cum ar fi putut să-l facă inofensiv? Ea apucă un cuţit, dar îl aruncă. Nu ştia cum să-l folosească... Atunci îşi aduse aminte de canistra de rezervă pe care o avea în garaj.

Era exact ce-i trebuia.

Înainte de a ieşi din casă scrise un bilet pentru fiul ei: *Am plecat la Shanti Singh acasă. Dacă nu mă întorc până la ora cinci, anunţă poliţia.*

Ea îşi luă inima în dinţi şi se sui la volanul maşinii. Spera din toată inima ca astrologul ei să fi văzut bine situaţia.

Capitolul XIX

Madhu Gupta îşi parcă maşina în faţa casei cu coloane albe şi pătrunse în grădină cu inima cât un purice. Privi speriată în jur, dar nu zări pe nimeni. Acum, sfatul astrologului ei i se părea complet aberant... Fu tentată să lase totul baltă şi să fugă de acolo. Se rugă însă zeului Ganes şi luă de sub bancheta maşinii

bidonul cu benzină şi ocoli clădirea.

Nu se vedea nici urmă de maşină şi totul părea închis. Unde ar fi putut să fie Malko în cazul că se afla încă acolo? Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea inspectă cu grijă locul. Brusc, din fundul grădinii, apăru rostogolindu-se greţoasa făptură a ologului. Acesta o privi fix şi o mârâi furios:

— *Lao! Jao!*[33]

— Am venit să-l caut pe prietenul meu, zise ea cu hotărâre. Du-mă la el!

În momentul în care ologul se retrase un pic, Madhu scoase dopul canistrei şi turnă benzină peste monstrul din faţa ei! Simţind lichidul rece, acesta se închirci ca o gânganie atinsă de un insecticid. Madhu scoase din poşetă bricheta pe care o aprinse şi o apropie de olog.

— Mă duci imediat la prietenul meu, sau îţi dau foc!

Stârpitura păru speriată. Nemiloasă, Madhu se apropie cu flacăra de el. Trebuia să se grăbească, altfel Shanti şi Narinder ar fi putut să se întoarcă.

— Grăbeşte-te! Ştiu că el este aici, spuse ea la întâmplare.

Ologul simţi flacăra aproape de obraz. Femeia nu glumea. Putea să-l transforme într-o torţă vie. Chiar dacă ducea o viaţă nenorocită, nu avea deloc chef să moară... Mormăind, el se îndreptă către casă, urmat de Madhu. Când ajunse lângă uşa bucătăriei, el scotoci sub un mic bananier şi scoase o cheie.

Madhu îl privea cu gâtul strâns de emoţie. Planul ei părea să funcţioneze.

Ologul vârî cheia în broască şi intră în bucătărie. Acolo se îndreptă direct către frigider şi scoase o cutie cu lapte! Apoi luă o farfurie de tablă şi făcu covorul sul descoperind un chepeng în duşumea.

Madhu nu pricepea nimic, şi nu avea curaj să-l întrerupă, dar avea grijă să ţină bricheta aprinsă aproape de el. Se gândea că Malko ar fi putut fi închis în subsolul casei, dar nu ştia ce rost aveau farfuria şi laptele. Infirmul îşi dădu drumul să alunece pe o scară. Madhu crezu că vrea să fugă.

Surpriza era însă şi mai mare. Malko nu era acolo Ea îl văzu pe olog că pune farfuria jos şi o umple cu lapte, apoi, că urcă din nou scara. Mirosul de benzină era încă puternic. Bomba umană continua să fie amorsată.

---

33 *Pleacă imediat (n.a.)*

— Ce faci? îl întrebă ea. Ţi-am spus doar să mă conduci la prietenul meu.

Fără să răspundă, ologul trase de un cordon ce se afla lângă scară, apoi luând un fluier mititel, începu să scoată nişte sunete ascuţite...

Aplecată deasupra trapei Madhu văzu cum se mişcă prima cobră şi înţelese totul. Odinioară, maharadjahii îşi păzeau comorile cu ajutorul şerpilor veninoşi. Ea simţi că-i vine rău.

— Grăbeşte-te, spuse ea cu glasul care se dorea aspru.

Ologul numără reptilele. Când văzu că toate s-au adunat la un loc, el trase din nou de cordon, închizându-le într-un ţarc. Apoi ridică o privire rugătoare către Madhu.

— Ea o să mă arunce acolo! zise el cu glasul tremurând

Madhu agită bricheta sub nasul lui.

— Haide o dată!

Era complet moartă de frică, dar şi mândră de ea însăşi. Se gândi atunci la astrologul ei ce-i dăduse forţă pentru a se putea descurca. Scârboasele reptile îi dădeau însă fiori de groază.

Ologul se rostogoli până în living-room, iar de acolo, în camera lui Shanti, urmat de Madhu. Acolo rulă covorul, descoperind o altă trapă. El o deschise, iar Madhu strigă:

— Malko!

*

* *

Malko tresări când auzi zgomotul ce vedea dinspre chepeng. Nu înţelegea ce se întâmplă. Vocea lui Madhu se auzi clar deasupra capului său:

— Malko!

— Sunt aici! strigă el. Ai grijă că sunt şerpi veninoşi înăuntru.

— Poţi să ieşi. Şerpii au fost închişi într-un ţarc! strigă femeia.

Madhu stătea aplecată deasupra deschizăturii chepengului.

Malko se repezi la scară şi ieşi la lumină, clipind din ochi. El se uită în jur şi nu văzu pe nimeni în afară de infirm care stătea ghemuit într-un colţ al camerei.

— Unde este poliţia? întrebă el.

— Nu am anunţat-o, zise Madhu mândră. Am venit aici singură.

— Cum singură?

Lui Malko nu-i venea să creadă. Se apropie de femeia ce îl

privea cu ochii umezi de emoţie şi care i se aruncă în braţe lipindu-se de el ca o ventuză parfumată şi tremurătoare.

— O, mi-a fost atât de frică, gemu ea.

— Eşti o femeie formidabilă, fantastică! spuse sincer Malko. După două zile petrecute în întuneric, ochii îl dureau din cauza luminii. El o simţi pe Madhu cum i se topeşte în braţe. O sărută şi ea îi dădu sărutul îndărăt.

Malko spuse:

— Shanti a plecat să-l ucidă pe Radjiv Gandhi!

Madhu se schimbă la faţă.

— Dar este imposibil!

— Ba nu. Întreabă-l pe olog unde s-a dus stăpâna lui.

Madhu îl interogă pe servitor, dar acesta nu ştia unde este Shanti. Văduva îl strânse pe Malko de braţ.

— Să plecăm repede de aici. S-ar putea întoarce!

Malko se uită la ceas; era ora trei şi cinci minute.

— Poţi să-l suni pe prietenul tău Arun Nehru?

— Bineînţeles, vrei să mergem la minister?

— Nu avem timp. Trebuie să aflăm imediat care este programul lui Radjiv în după-masa asta.

Cu inima strânsă, văduva se apropie de telefon. Apoi Malko o auzi cum discută în engleză.

— Arun nu este acolo, spuse Madhu. Nu poate fi contactat până la sfârşitul săptămânii. Este la Benares.

— Încearcă să afli ce program are astăzi primul-ministru.

— Îl cunosc foarte bine pe şeful lui de cabinet, Ashok Singal. Ea formă un alt număr. Mako examină camera căutând un indice cât de mic. Madhu notă ceva în grabă. Ea puse receptorul în furcă.

— Am aici tot programul lui Radjiv. În acest moment se află la o reuniune la Congres, apoi are o problemă personală, după care se întoarse la biroul său ca să se întâlnească cu un trimis al preşedintelui pakistanez. De acolo, pleacă la South Block ca să semneze nişte documente, iar apoi trebuie să participe la un dineu oficial la reşedinţa sa.

Era un program clasic. Radjiv Gandhi trebuia să fie înconjurat ca de obicei de echipa sa de securitate. Şi cu toate acestea, Shanti Singh plecase să-l ucidă…

— Nu ştii mai multe în legătură cu acea problemă personală? o întrebă Malko. Ai putea obţine mai multe informaţii?

Madhu se uită în jur îngrijorată. Ologul stătea ghemuit într-un colţ ca un animal încolţit.

— Nu ai vrea mai bine să plecăm de aici?

— Încă nu.

— O să-l sun pe Mandi Sharma, şeful de cabinet al lui Arun, pe care îl cunosc foarte bine. Sper să-mi poată spune ceva.

— Te sfătuiesc să-i spui adevărul, că primul-ministru este ameninţat cu moartea.

Urmă din nou tentativa de a-l găsi la telefon pe şeful de cabinet.

— Nu vor să-mi facă legătura cu el. Este într-o conferinţă.

— Să mergem acolo, propuse Malko.

— Dar cu Shanti Singh cum rămâne?

— Nu avem încă niciun indiciu.

*

* *

Plante superbe erau aşezate pe culoarul acoperit ce ducea la sfântul sfinţilor adică la cabinetul primului-ministru, aflat la etajul al treilea al unei clădiri moderne. Din nefericire, şeful său de cabinet, Mandi Sharma, era tot în conferinţă. Secretarul său, un sikh cu turban roz, zâmbea politicos şi dezolat.

Nu ştia la ce oră va scăpa de acolo.

Madhu scrise ceva pe o carte de vizită şi i-o dădu.

— Duceţi imediat asta domnului Mandi Sharma, îi porunci ea.

Subjugat de tonul ei, bărbatul se supuse. După un minut el se întoarse, de astă dată complet schimbat. Şeful de cabinet voia să o primească imediat la el pe Madhu…

Cei doi intrară într-un birou imens, în care un bărbat cu un costum în stilul Mao, cu părul negru şi cu nasul coroiat, tocmai dădea un telefon. El puse receptorul în furcă şi se sculă să o întâmpine pe văduvă cu mâinile întinse. Malko văzu efectul pe care îl producea Madhu asupra bărbaţilor. Cei doi schimbară câteva cuvinte în şoaptă iar pe faţa lui Mandi Sharma apăru o expresie de consternare. El se apropie de Malko.

— Doamna Gupta mi-a spus cine sunteţi şi ce anume aţi aflat. Cred însă că teama dumneavoastră este nejustificată întrucât primul-ministru este extrem de bine păzit. Aveţi cumva vreo idee asupra modului în care s-ar putea produce acest atentat? Sunt dispus să întăresc dispozitivul de protecţie, asta numai

dacă am informaţii bine întemeiate.

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko. Aţi putea să-mi spuneţi în ce constă activitatea neoficială a primului-ministru în cursul acestei zile?

Şeful de cabinet se uită la el surprins, apoi schimbă câteva cuvinte cu Madhu.

— Aici în India, noi acordăm o mare importanţă astrologiei. Primul-ministru merge la o întâlnire cu astrologul său, domnul Ranghari. Face acest lucru cu regularitate. Şi eu, la fel, adăugă el râzând.

— Dar nu vine astrologul la primul-ministru?

— Nu. El are zi de primire şi nu vrea să se deplaseze.

Malko rămase consternat, apoi îşi aduse anumite de un lucru. Brusc, el îşi dădu seama de ce reprezenta un pericol pentru Shanti Singh.

— Nu cumva astrologul acesta locuieşte în cartierul Hauz Khas, lângă Grand Emporium guvernamental în faţa căruia se află statuile a doi elefanţi?

De asta data fu rândul şefului de cabinet să rămână cu gura căscată. La fel rămase Madhu Gupta.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu, dar acolo se află primejdia. Vreau o maşină rapidă şi câţiva oameni de nădejde…

Era vorba chiar de astrologul la care o condusese pe Shanti în ziua când o cunoscuse, când ea încă nu se temea de el…

Coincidenţa era prea mare, şi era convins că atentatul se va produce acolo.

Şeful de cabinet îl privi neîncrezător.

— Vreţi să spuneţi că acea femeie are de gând să-l atace acolo? Este absolut imposibil. Măsurile noastre de securitate sunt…

— Aveţi desigur dreptate, zise Malko, dar aş vrea să mă asigur cu ochii mei. Sunt sigur că Shanti se află acolo şi că vrea să-l asasineze pe primul-ministru.

Indianul se uită la el ca la un nebun. Malko nu avea timp să-i explice totul. Madhu se grăbi să intervină, iar Mandi Sharma sfârşi prin a se lăsa convins. El ridică receptorul şi, după ce dădu câteva ordine, spuse:

— Directorul de la Securitate, aflat la ordinele mele, vă va însoţi până acolo, spuse el. Vă aşteaptă jos cu o maşină şi cu o

escortă.

*
* *

Cei doi elefanţi albi ce străjuiau Emporium apărură în partea dreaptă a şoselei. Ceva mai departe, staţionau două Jeepuri ce barau drumul care ducea la locuinţa astrologului.

— Sunt de la *Traffic Police,* îi explică lui Malko directorul Securităţii.

Malko îl puse pe acesta la curent cu planul atentatului, dar tipul manifestă acelaşi scepticism ca şi şeful de cabinet. Epuizată de emoţiile din ultima vreme, Madhu se întorsese la ea acasă. Toată această poveste o îngrozea.

Malko şi însoţitorii săi trecură de baraj. Mai mulţi poliţişti în haine civile erau grupaţi în faţa locuinţei astrologului. Directorul Securităţii fu condus la o furgonetă în care se afla un înalt funcţionar din CID.

— Unde este primul-ministru?

— Încă nu a sosit, spuse poliţistul. Îl aşteptăm să sosească dintr-o clipă în alta.

— Astrologul este singur? întrebă Malko.

— Nu, este cu o clientă.

— Ştiţi cum o cheamă?

— Este vorba de o clientă veche, Shanti Singh.

Malko simţi cum i se ia o povară de pe inimă. Avusese dreptate! Acum mai rămânea să vadă cum era plănuit atentatul.

Poliţiştii se uitau la el cu un amestec de curiozitate şi de enervare… Nu le plăcea să li se dea sfaturi…

— Femeia este singură? întrebă Malko.

— Da.

— A fost percheziţionată?

Un gradat în uniformă interveni în discuţie.

— *Sir,* spuse el într-o engleză impecabilă, eu fac parte din *Security Branch – Dethi Police.* Oamenii mei au controlat locul cu mare minuţiozitate, căutând arme sau explozivi. Domnul Ranghari a fost controlat. Nu a ieşit din casă, iar persoana la care vă referiţi a fost şi ea controlată de o femeie poliţistă. Oricum, ea va pleca înainte de sosirea primului-ministru.

— Unde se află maşina ei?

— În curte. Bineînţeles, a fost controlată, la fel şi şoferul ei.

— Aveţi un detector de explozivi? întrebă Malko.

Poliţistul dădu semne de enervare.

— Da, dar momentan este defect. Am făcut controlul fără el, este încă şi mai sigur.

Malko îşi aduse aminte de cutia în care fusese ambalat explozivul C4. Găsită de Vedla la Lal Singh. El ezită. Era simplu să-i aresteze pe Shanti şi pe Narinder, dar atât timp cât nu ştia cum avea să se producă atentatul, era periculos. Chiar arestaţi fiind, planul putea să fie îndeplinit şi fără ei. Dacă îi lăsau în libertate era la fel de primejdios.

Radio-emiţătorul îi întrerupse gândurile. Directorul Securităţii anunţă cu glas solemn:

— Soseşte primul-ministru. *Miss* Singh încă nu a terminat. Trebuie să o scoatem de acolo. Veniţi cu mine.

Malko îl urmă cu inima strânsă de angoasă. Străbătură pe jos vreo douăzeci de metri până văzu în faţa casei astrologului maşina ponosită, a lui Shanti Singh, în mijlocul maşinilor poliţiei. Rezemat de portieră, stătea Narinder fumând o ţigară şi discutând cu poliţiştii.

Malko, examină scena. Oricât şi-ar fi stors creierii, nu putea să-şi dea sema care ar fi fost metoda folosită de terorişti.

Poliţia luase toate măsurile de protecţie, dar simţea că atentatul era totuşi iminent. Prea mulţi oameni muriseră pentru ca Shanti să ajungă la aceasta întâlnire.

Un poliţist ieşi în fugă din casă şi îi spuse şefului Securităţii:

— Femeia aproape că a terminat. Primul-ministru poate intra în curte.

— Era prevăzut ca cei doi să se întâlnească în curte?

— Nu, dar asta nu are nicio importanţă.

Din depărtare se auzeau sirenele apropiindu-se. De unde venea oare ameninţarea? Din exterior, cu siguranţă, nu. Zeci de poliţişti opriseră orice circulaţie.

Shanti nu putea să ascundă arme sau explozivi sub sari. Mai rămânea Narinder Singh.

— Aţi sondat terenul din curte?

Poliţistul din CID îl privi cu milă.

— Dar este din ciment, *sir.* Oricum, l-am controlat azi cu un detector de mine.

O maşină de la Special Protection Group se opri aproape de ei şi din ea coborâră vreo şase civili înarmaţi până-n dinţi cu

pistoale-mitralieră. Era garda specială a lui Radjiv Gandhi.

Narinder Singh nu îl văzuse încă pe Malko. El aruncă jos ţigara şi făcu o mişcare cu braţul artificial.

În acea clipă, Malko văzu printr-o străfulgerare totul El se întoarse către directorul Securităţii şi îi zise:

— Maşina primului-ministru nu trebuie să ajungă până aici!

Capitolul XX

Directorul Securităţii îl privi uimit şi exasperat totodată.

— Dar, domnule, vedeţi doar că s-au luat absolut toate măsurile necesare!

— Vă voi explica totul imediat, zise Malko. Dar, *for God's sake,* faceţi ce v-am spus!

Tonul lui era atât de imperativ, încât funcţionarul nu îi rezistă şi dădu un ordin scurt. Oamenii săi făcură imediat un baraj şi opriră limuzina primului-ministru.

În curte nu mai mişcă nimic.

Aproape în acelaşi moment, apăru Shanti însoţită de Ranghari, un bătrânel cu barbă şi veşmânt alb. Malko nu avu timp să se ascundă, iar ea îl zări între poliţişti. Furia îi schimonosea chipul. Fără să se mişte, ea scoase un strigăt sălbatic. Narinder Singh păru ca muşcat de un scorpion. Shanti strigă din nou. Imediat, şoferul începu să fugă în direcţia lui Malko. Îmbrâncindu-l pe astrolog, Shanti se repezi în casă.

— Fiţi atenţi, urlă Malko. Fugiţi, e o bombă!!

Soldaţii stăteau însă ca de lemn, privindu-l pe infirmul ce fugea împleticindu-se cu burta mare, ţinându-şi braţul artificial cu mâna dreaptă. Malko se dădu îndărăt, adăpostindu-se în spatele unui Jeep. Narinder se opri din alergat dar continuă să înainteze liniştit către maşina premierului. El fu imediat oprit de gărzi şi imobilizat. Poliţiştii îl controlară peste tot.

— *Este clean, sir!*[34]

Narinder Singh fu lăsat să treacă mai departe către capătul aleii, unde se afla oprită limuzina lui Radjiv Gandhi. Malko se răsuci către directorul Securităţii. Acesta îşi dădu brusc seama

34 *Este curat, domnule! (n.a.)*

de viclenia diabolică a femeii: o bombă umană acceptase să moară împreună cu victima sa!

— Maşina premierului să dea imediat înapoi! urlă el. Repede! Îndepărtaţi toată lumea. Acest om are explozivul în braţul artificial!

După câteva secunde interminabile, Mercedesul premierului începu să meargă în marşarier. Oamenii din Special Branch se risipiră în toate direcţiile, ascunzându-se după ziduri, case, arbori. Unii se aruncară la pământ.

Limuzina se dădea înapoi în zigzag. Ea se făcu nevăzută în Sri Aurobindo Marg, unde circulaţia era normală.

Narinder Singh se opri. El se răsuci pe loc. Ochii îi erau ascunşi după ochelari fumurii.

Un poliţist îi strigă să se predea. Şoferul semăna cu un elefant rănit. Părea că adulmecă aerul. Deodată făcu cale-ntoarsă, mergând din ce în ce mai repede. Malko îşi dădu seama că bărbatul vine direct spre el. Voia să se răzbune şi să-l arunce în aer.

Malko îi spuse poliţistului:

— Vine încoace. Trebuie oprit imediat!

Un poliţist trase o rafală către infirm. Narinder se clătină, apoi îşi reveni. Fusese atins, dar nu grav. El îşi continuă drumul mai şovăitor.

— *My God, he is crazy...* spuse şeful Securităţii

Se auzi o nouă rafală. Şoferul căzu în genunchii, cu fruntea în ţărână şi ochelarii îi căzură de la ochi. El rămase nemişcat un timp, apoi mâna sa dreaptă se strânse în jurul degetului mare al protezei, acoperit cu plastic cafeniu.

— *Duck*[35]! urlă Malko.

O jerbă de flăcări ţâşni din locul în care se afla Narinder Singh. Explozia ce urmă cutremură întreg cartierul şi răsturnă două Jeepuri ale poliţiei. Când fumul începu să se risipească, Malko văzu un crater mare în locul în care stătuse sikhitul. În jurul lui se aflau mai multe cadavre şi răniţi.

Un Jeep ardea. Înaltul funcţionar din CID îşi pierduse frumoasa caschetă roşie... Oamenii fugeau în toate părţile şi poliţiştii derutaţi începură să se împuşte unii pe alţii.

Înnebunit de frică, astrologul stătea în pragul casei sale, cu barba în vânt.

---

35 *Ascundeţi-vă! (n.a.)*

— Ce se petrece aici? făcu el.

Directorul Securităţii, aflat încă în stare de şoc, plin de praf, spuse cu glasul tremurător:

— Unde se află *Miss* Shanti Singh?

Ranghari clătină din cap.

— Nu… nu ştiu. Cred că a plecat pe uşa din spate. Nu voia să se întâlnească cu primul-ministru. Sper ca acesta să nu fi păţit nimic grav…

Poliţiştii se năpustiră în interiorul casei. Directorul Securităţii era vădit tulburat.

— Este o adevărată minune. Cum de aţi reuşit să aflaţi? O voi aresta imediat pe acea femeie. Noi credeam că am stârpit terorismul! Bărbatul acela era un nebun. Doar un nebun îşi sacrifică viaţa astfel…

— Nu ştiu încă multe lucruri în legătură cu povestea asta, zise Malko. Aş vrea să vă cer o favoare:

— Sigur, sigur, făcu extrem de binevoitor poliţistul.

— Aş vrea să mă duc eu la miss Shanti Singh ca să o conving să se predea autorităţilor. În cazul în care eu nu reuşesc, veţi putea interveni dumneavoastră.

— Probabil că a fugit deja. Nu cred că s-a mai întors la ea acasă, spuse indianul. Nu, aş vrea să păţiţi ceva. Vă dau câţiva oameni să vă însoţească.

— Voi intra singur la ea ca să o conving să se predea, insistă Malko.

Indianul îl privi lung, încercând să ghicească ce anume îl făcea să ia o asemenea hotărâre. Apoi, ridicând uşor din umeri, spuse:

— Foarte bine, voi merge eu cu dumneavoastră.

Malko răsuflă uşurat. Dintre toţi cei care erau implicaţi în complot, Shanti era singura persoană demnă de respect. Ea acţionase astfel pentru a-şi răzbuna părintele, pe când ceilalţi fuseseră mânaţi de interese murdare.

El se urcă într-un Rover albastru, echipat cu un girofar, şi dădu adresa lui Shanti poliţistului aflat la volan.

Reuşise să găsească ochelarii lui Narinder, întregi ca prin minune, şi îi vârâse în buzunar. O maşină ticsită cu poliţişti venea în urma sa.

*

* *

Cele două maşini se opriră în faţa casei cu coloane albe. Soldaţii din Jeep începură să-şi ocupe poziţiile. Ei încercuiră casa lui Shanti. Directorul Securităţii îi ordonă ceva şoferului său. Acesta scoase din toc un revolver Webley şi i-l întinse lui Malko.

— Duceţi-vă, îi spuse indianul. Vă acord o oră.

Casa lui Shanti Singh părea abandonată. Malko sună. Niciun răspuns. El încercă să deschidă uşa. Nu era încuiată. Cu toate că se temea, Malko intră în casă cu arma în mână şi rămase ca împietrit în pragul livingului.

Shanti Singh era acolo, machiată, îmbrăcată cu sariul de culoarea şofranului. Era absolut superbă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, citind o carte. Ea zări revolverul uriaş din mâna lui Malko şi zâmbi dispreţuitor:

— Ştiam că veţi veni, spuse ea. Eram pregătită.

Malko scoase din buzunar ochelarii lui Narinder şi îi puse pe masă în faţa ei.

— Narinder este mort, spuse el. Primul-ministru este însă în viaţă.

Shanti îl privi cu ură şi spuse tremurând de furie.

— Atunci de ce aţi venit aici ca să mă tulburaţi? Plecaţi repede. Curând va sosi poliţia.

— Eu am vrut să vin. Sper că nu vă îndoiţi asupra acestui lucru.

Shanti îl privi la început surprinsă, apoi pe chipul ei apăru nu zâmbet ambiguu.

— A, înţeleg. Aţi vrut ca victoria să fie completă! Mă doriţi de multă vreme, nu? Ei, bine, veniţi atunci şi luaţi-mă!

Ochii ei umezi îl înfruntau. Cum Malko nu-i răspunse, ea se îndreptă către camera ei.

Malko o urmă. Shanti se întoarse către el. Ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinşi.

— Noi, indienii, suntem obişnuiţi cu invadatorii. Ei ne-au violat femeile timp de multe generaţii.

— Nu am intenţia să vă violez, dimpotrivă, am venit aici ca să vă ajut.

— Să mă ajutaţi?!

Femeia îl privi înfuriată ca o leoaică.

— Dacă voiaţi să mă ajutaţi, trebuia să tăceţi şi să mă lăsaţi să acţionez. Eram atât de aproape de a reuşi…

— Ştiaţi că tot acest complot era susţinut de Uniunea Sovietică?

— Puţin îmi pasă mie de asta! Nu mi-e frică de ruşi. Sunt nişte imbecili. Cu atât mai bine dacă ne ajută să ne răzbunăm. Numele de Gandhi este un nume blestemat pentru poporul sikhit. Şi aşa va rămâne secole de-a rândul.

Ea îşi scoase eşarfa care ascundea boleroul din mătase galbenă. Apoi desfăcu agrafa ce-l prindea la spate. Sariul alunecă pe podea eliberându-i sânii minunaţi. Cu bustul gol, ea îl sfida pe Malko.

— Acum vă veţi primi recompensa.

Malko nu făcu nicio mişcare. Femeia se apropie de el şi îi atinse cămaşa cu sfârcurile sânilor tari…

— Vă este cumva teamă?

Era splendidă, cu gura roşie ca un fruct pârguit, cu ochii ei uşor migdalaţi şi cu pasiunea ce ardea în ochii negri. Cu o încetineală majestuoasă, ea îşi lipi pântecele de el şi spuse cu o voce calmă:

— La noi, femeile obişnuiesc să se dăruiască învingătorilor ca să se pedepsească pentru ruşinea înfrângerii.

— Chiar şi leoaicele?

— Eu nu sunt o leoaică. Sunt o femeie înfrântă. Nu merit acest titlu. Acum sunt doar o femelă care trebuie să plătească în natură.

Toată această umilinţă era mult prea suspectă. Malko nu se clinti, cu toate că simţea cum i se trezeşte dorinţa. Simţea trupul fierbinte al femeii lipite de el.

Shanti spuse cu o voce surdă.

— Cred că vă fac un cadou destul de frumos. V-am spus doar, că până acum nu m-a avut niciun bărbat.

— Vă cred. Eu însă nu am luat niciodată o femeie în pofida dorinţei ei.

— Dar nu mă forţaţi. Eu sunt cea care doreşte acest lucru. Vreau ca înfrângerea mea să fie completă… Aţi vrea poate să mă comport ca o curtezană? Vreţi să mă umilesc şi mai mult?

Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, ea se lăsă în genunchi în faţa lui. Degetele ei îl eliberară şi îi cuprinseră sexul. După ce îl cântări în mână, indianca îl luă în gură fără nicio ezitare. Malko era mut de uimire. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

Ar fi trebuit să o ridice de jos, să o conducă afară unde îi aştepta poliţia. Ştia că are în faţa sa o nebună fanatică şi că ea l-ar fi omorât fără niciun regret. Cu toate acestea, femeia de la picioarele lui îl fascina cu o putere de seducţie nemaiîntâlnită…

Şi atracţia nu era numai de ordin fizic, chiar dacă se comporta ca o adevărată curtezană.

Încetul cu încetul, gândurile lui se centrară doar asupra unei singure idei. Acea femeie nu cunoscuse încă bărbatul, iar el urma să fie primul ei amant.

Shanti îl lăsă şi se redresă cu o lucire de triumf în priviri.

— Priviţi în ce stare v-am adus! Acum, puteţi să vă luaţi recompensa…

Shanti îşi scoase de tot sariul rămânând complet goală în faţa lui. Tocmai când se pregătea să o atragă către pat, o lucire ciudată din ochii ei îl făcu să se alerteze.

Nu era privirea unei femei care se pregătea să facă dragoste. El lăsă ochii în jos şi văzu lucind în mâna ei lama fină a micului *kirpan* cu mânerul decorat cu pietre preţioase.

Cu o mişcare iute ca fulgerul ea îl îndreptă către abdomenul lui. Lama trecu la câţiva milimetri de bărbăţia sa. Shanti îl înfruntă câteva clipe, apoi, cu un urlet de fiară rănită, se năpusti iar asupra lui.

Malko reuşi din nou să se ferească de pumnal şi o prinse de încheietura mâinii. Shanti se zbătea cu o energie incredibilă pentru statura ei fragilă. Scuipa ca o pisică înfuriată şi înjura şi blestema în engleză şi în pendjabi…

În cele din urmă, el reuşi să o imobilizeze pe podea, chiar în locul unde ea se unise cu cobra.

Trebui să-i desprindă fiecare deget de pe periculosul *kirpan.* Se lungi sub el, cu picioarele larg deschise şi cu pântecele cambrat.

— Ei bine, acum puteţi să mă aveţi, spuse ea. Violaţi-mă!

De astă dată glasul ei părea sincer. Malko ezită. Cei din neamul Linge nu violau femeile, nici chiar pe cele străine… El se scutură şi se aranjă.

— Totul s-a terminat, Shanti, zise el. Îmbrăcaţi-vă şi veniţi cu mine.

Se simţea slăbit şi trist. Atâta pasiune pierdută, cheltuită pentru o cauză ce nu merita.

Shanti se ridică în picioare. Pieptul i se ridica în ritmul agitat

al respiraţiei. Fără să mai scoată vreun cuvânt, ea se apropie de un perete şi apăsă pe un buton. Malko văzu cum se deschide o ascunzătoare din care apăru o cobră... Capul ei triunghiular se clătină, apoi ţâşni ca un resort. Shanti se clătină din cauza şocului izbiturii.

Cobra rămase un timp înfăşurată în jurul gâtului ei, acolo unde îşi înfipsese colţii veninoşi, apoi alunecă pe podea şi dispăru în direcţia grădinii, prin fereastra deschisă.

Shanti se întoarse lent. Malko zări moartea în ochii femeii. Cele două urme roşietice se vedeau clar pe gâtul ei.

Malko ştia ce va urma: paralizia respiratorie, edemul şi moartea rapidă. Nu exista niciun antidot pentru muşcătura unei cobre regale. Chipul fin al lui Shanti începuse deja să se tumefieze. Ea luă de jos sariul şi şi-l înfăşură în jurul şoldurilor. Buzele îi erau palide.

— Acum vă rog să mă lăsaţi, reuşi ea să articuleze.

Vocea suna calmă. Era indiferenţa specifică a sikhiţilor în faţa morţii care nu însemna decât un moment de trecere către o altă *karma.* Privirile lor se încrucişară pentru ultima oară.

Malko simţi dorinţa de a o lua de acolo, de a încerca să facă imposibilul pentru a o salva.

— Vă rog, plecaţi imediat, îi ceru ea ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ea se lungi pe pat cu chipul calm şi închise ochii.

Malko ieşi din cameră, traversă livingul şi coborî în grădină. Imediat fu înconjurat de poliţişti.

— Unde este *Miss* Singh? întrebă directorul Securităţii.

— În camera ei. Va fi pregătită curând.

— Casa este încercuită, remarcă poliţistul.

— Vă asigur că nu va încerca să fugă, spuse Malko.

Sfârşit